

Sepatoo Roesak december 2011

Inhoud:	Blz. 1
Kerstwens	Blz. 2
Van de redactie / een kleine overpeinzing	Blz. 3
Van het bestuur: Van voorzitter/secretaris Marianne	Blz. 4
Van penningmeester Joop met o.a. vermelding de donaties	Blz. 5-9
Kransen en herdenkingen / kennismaken met Jos Buijs/ Van Theo Eversen	Blz. 10-11
Blz. 11	
Van Marijke de Jong / verjaardagen	Blz.12
Emailgroep 2-6RI / Hallo Marianne/ Een speciale groet	Blz.13
Oproep// Koch jr/ website	Blz.14
Brief uit Ittervoort/ heemkundekring	Blz. 15
De weg, Kerstmis 1947 en Moslims door S.Hovens	Blz 16-17
Terug naar Morrib Beach/ Foto's Sobat Jan van Erp	Blz.17-20
Sobat v.h. Schip in Indonesië./sobat A. Olckers ook!	Blz 21-22
Kazernebezoek / Bij sobat Henk Zwitselaar	Blz.22-24
Het verhaal van Koos Treffers -door Arie Treffers	Blz.24-25
(werk)bezoek bij fam. Westerhof	Blz.26-28
Op de koffie bij fam. Hovens	Blz.28-30
Vergaderen bij KTZA Frank Marcus in Doorn	Blz.30-31
Bij de camping bij sobat Wim van Raaij	Blz.31-33
Overleden sobat Jos Persoons	Blz. 34
De oprichting van I-6 R.I. door Robert Catsburg.	Blz.34-37
Overleden sobat Toon Buckens	Blz.38
bij sobat Toon v.d. Heijden op de koffie	Blz.39-41
Foto's reünie 28 september 2011 Vught	Blz.42-43
Telefoon! Sobat van Werkhoven Amerika / Heemkundekring	Blz.44
Overleden Jan Wijers	Blz.45-46
Kennismaken met overste M. Jacops/	Blz.46-48
Koffie bij sobat Polak	Blz.48-50
Verslag van de reünie	Blz. 51-58
Reactie overste uit nieuwsbrief LBJ	Blz.59
Koffie bij sobat Chrisje Kessels (met schokkend vervolg!!)	Blz.60-62
Bij sobat van Genderen	Blz.63-65
Overleden sobat Toon v.d. Heijden	Blz.66-67
Tragiek omtrent Kroon, Cornelius en Cornelissen	Blz.67-70
Een beschamend schokkende en trieste gebeurtenis	Blz.70-72
Een enerverend kopje koffie bij Guus Schouten	Blz.72-74
Naar Rijssen voor de koffie bij sobat Poorte	Blz.74-77
Verslagen T-Brigade 1RS,2-6 R.I, en 2-13 RI.	Blz.78-81
Overleden sobats	Blz. 82
Bij de van Phaffdag LBJ. / foto's reünie	Blz. 83
Tijgerbadge en nazorg.	Blz. 84

Kerstmis 1947 Dadapajam 2-6 R.I.

Het voltallige bestuur van de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade, wenst u allen heel fijne kerstdagen toe.

Wij hopen dat het jaar 2012 u geluk, maar vooral veel gezondheid mag brengen.

Aan hen die deze feestdagen onder andere omstandigheden dan doorgaans meemaken, wenst het bestuur veel warmte en sterkte toe.

Beste Sobats,

Voor u ligt het decembern timer van de Sepatoe Roesak. Zoals u ziet, is ook deze keer niet beknibbeld op de inhoud. Deze lijvige Sepatoe Roesak is het resultaat van vele inzendingen verhalen, wetenswaardigheden aangevuld met verslagen van de reünie, bezoeken en verder nieuws van het bestuur van de reünie -en nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade. Fijn dat u met zoveel inzendingen gereageerd heeft.

Er kwamen vele positieve reacties op ons april/mei nummer 2011. Hierdoor weten wij dat u het boekje Sepatoe Roesak in de huidige uitvoering heel erg waardeert. Sobats, hartelijk bedankt voor al deze reacties.

Wij bedanken ook iedereen die het mogelijk heeft gemaakt om dit boekje te laten verschijnen. Wij wensen u weer heel veel leesplezier met deze traditioneel dikke kersteditie.

*n.b. Helaas is de naam van donateur sobat **Th.H. Hendrix** foutief vermeld in het boekje april/mei . Onze excuses hiervoor.*

De redactie:
Marianne Pragt-Lankhuizen
Met redactionele ondersteuning: Joop Pragt

Ter overpeinzing:

*Vanuit het standpunt van de jeugd gezien
heeft het leven een oneindig lange toekomst.
En vanuit het standpunt van de ouderdom
maar een heel kort verleden.
Je moet oud geworden zijn,
dus lang geleefd hebben, om in te zien
hoe kort het leven is.*

Arthur Schoppenhauer

Mededelingen van het bestuur.

De voorzitter/ secretaris.

Beste sobats,

Een jaar is bijna weer ten einde. Nog een weekje of wat en dan zitten we al in het jaar 2012. Wat gaat het toch snel.

Wij als bestuur kunnen terug kijken op een heel goed geslaagd jaar. Allereerst natuurlijk de geweldige toezegging van de directeur van het veteraneninstituut om de Tijgerbrigade-reünie te mogen organiseren. Een lang gekoesterde wens van Marianne is uiteindelijk vervuld. En zelfs al een keer succesvol uitgevoerd! Naast de reünie in september, hebben wij ons als bestuur weer ingezet voor u, veteraan van 2-6 R.I. Ook hebben wij terloops al Tijgerveteranen van andere onderdelen te woord gestaan en hen onze hulp aangeboden.

Zoals u in dit boekje Sepatoe Roesak kunt lezen, hebben wij weer verschillende bezoeken bij sobats thuis gedaan. Helaas hebben wij ook weer sobats uitgeleide moeten doen naar hun laatste rustplaats. Ook dat is een stukje nazorg dat het bestuur op zich heeft genomen

Het boekje, de nieuwsbrieven, het telefonisch contact, al deze doelstelling lopen heel goed. Afgelopen jaar hebben wij ons dus weer met **groot plezier** en bovenal veel **respect** voor u, **2-6 R.I.** en **Tijgerveteraan**, ingezet. **Wij blijven ons best doen voor u allemaal.** Ik ben ontzettend blij met onze goedwerkende en fijne teamleden.

Bedankt team!

Rest mij u nog te vertellen dat **Generaal de Kruif**, de Regimentsoudste van de Limburgse Jagers met ingang van 25 oktober 2011 de nieuwe **Commandant Landstrijdkrachten** is geworden. **Generaal Mart de Kruif**, namens het bestuur van **de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-Brigade** maar vooral namens **onze sobats** van harte gefeliciteerd met deze benoeming!

Goede schutters zijn niets anders dan slechte schutters die bleven schieten!

Adreswijzigingen:

Vergeet u niet door te geven wanneer u verhuist of er een verandering in uw huidige situatie is gekomen. Het enige en juiste adres hiervoor is:

**Secretariaat reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade,
Marianne Pragt-Lankhuizen,
Schakelpad 12,
3192 JH Hoogvliet.**

Tel: 010 -4382758 (kan antwoordapparaat zijn, spreek dan duidelijk uw naam en telefoonnummer in.)

Of mobiel: **06-25278220.**

Getekend:
De voorzitter/secretaris
Marianne Pragt-Lankhuizen.

Van de penningmeester

Hieronder ziet u de **financiële** verantwoording van ingekomen en uitgegeven **financiën** van **de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-Brigade** over het boekjaar **1-12-2010/1-12-2011.**

Zoals u zeker nog wel weet hadden wij op 1december 2010 een positief saldo van **€ 592,35.**

Direct daarna kwamen er in **2011** nieuwe donaties binnen. Het overtrof onze verwachtingen.

Fantastisch zoals u uw verbondenheid met het bestuur en uw mede sobats laat blijken! Door uw donaties en giften kan het werk van de commissie, thuisbezoeken, felicitaties, reünie organiseren, bezoeken van plechtigheden zoals begrafenissen en crematies van sobats en het vertegenwoordigen bij andere plechtigheden en bijeenkomsten blijven doorgaan. Alle donateurs ontvangen van ons altijd een kaartje met een dankwoord voor uw gift. Uitzonderd natuurlijk diegenen die anoniem willen blijven, maar de giften worden wel vermeld op de volgende lijst.

Donaties gedaan na verschijnen Sepatoe Roesak april/mei 2011:

Datum	Naam doneateur	Plaats	Bedrag
28maart	Frank van Buren zoon 2-6	Maastricht	€ 50,-
29maart	Sinterklaas symp.	Hoensbroek	€ 200,-
6 mei	Fam. Delissen 2-6R.I.	Venlo	€ 50,-
12 mei	Leo Heinsbroek T-brig.	Schiedam	€ 20,-
16 mei	A. van Wensen-vanDam Namens † G.van Wensen.	Klundert 2-6 R.I.	€ 150,-
27 mei	A. de Nijs 2-6 R.I.	Nieuw Vossemeer	€ 50,-
30 mei	W. van Raaij 2-6 R.I	Rotterdam	€ 50,-
10 aug	L. Heinsbroek T-Brig.	Schiedam	€ 10,-
19 aug	Mevr. Hiddes zuster	Zoetermeer	€ 10,-
23 aug	Mvr. C.van Bussel Wouters	Wed.2-6R.I. Heeze	€ 15,-
4 sept	Thijs van Berben symp.	Neer	€ 50,-
7 sept,	Familie Hovens 2-6R.I.	Echt(donatie)	€ 25,-
	Familie Hovens 2-6R.I.	Echt (loten)	€ 25,-
21 sept	Walenboer 2-2RVA	Monster	€ 25,-
28 sept.	H.Blom 2-7 R.I.	Uithoorn	€ 40,-
	P.Boukes 2-13 R.I	Haarlem	€ 20,-
	J. Koster 2-7 R.I.	Ijmuiden	€ 20,-
	J. Van Langh 2-6 R.I.	Oosterhout	€ 10,-
	J. Laus 2-6 R.I.	Bergen op Zoom	€ 90,-
	J. Quirijns 2-7 R.I	Wijk Aalburg	€ 10,-
	Jan Westerhof 2-6 R.I.	Australie	€ 100,-
	Fam. Westerhof 2-6 R.I	Sittard	€ 50,-
18 okt.	J.van Eijdsden 4-6 R.I	Vught	€ 20,-
31 okt	W. van Raaij 2-6 R.I.	Rotterdam	€ 50,-
	J. v.Erp 21AAT Knil	Helmond	€ 12,50
2-11	H. Zwitselaar 2-6 R.I.	Nijmegen	€ 250,-
	A. Olckers 2-7 R.I.	Noordwijkerhout	€ 20,-
3-11	L. Heinsbroek T-Brig.	Schiedam	€ 12,50
	J. Ooijer 2° esk.pam	Amersfoort	25,-
	H. Blom 2-7 R.I.	Uithoorn	€ 12,50
	J.van Dijk 3MP	Rosmalen	€ 25,-
4-11	L. Walenboer 2-2RVA	Monster	€ 12,50
	J.v.d. Broek 1R.S.	Rotterdam	€ 12,50
Dochter	Riet Tack-van der Heijden	Roosendaal	€ 50,-
	V.Brouns 4-6 R.I.	Maasbracht	€ 50,-
	G.Gleijm 5° genie veld	Almere Buiten	€ 25,-
8-11	F.van Essen zoon 2-6R.I.	Holtum	€ 25,-
9-11	Mvr.Cvan Bussel- Wouters	wed. 2-6 R.I. Heeze	€ 12,50
16-11	J. de Renet 2-6 R.I.	Ittervoort.	€ 50,-
	Donatie anoniem		€ 50,-
20-11	A.E. Koolen -Traets Wed. i.n.v.† Piet Traets 2-6 R.I.	Dinteloord	€ 50,-
21-11	Henk van Es 2-7 R.I.	Amsterdam	€ 12,50
23-11	Fam.G.J.J. Dejong 2-6 R.I.	Maastricht	€ 50,00
	W.M. Bassant 2-13 R.I.	Kerkrade	€ 15,00
24-11	A. Treffers broer van	's Hertogenbosch	€ 15,00
	totaal		€ 1.927,50

Totaal € 1927,50 bijeengebracht door **Tijgers voor Tijgers!**

Dit zijn alle binnengekomen donaties van **28 maart tot 1 december 2011**. Zoals u hebt kunnen zien zijn het nu niet alleen de **2-6R.I-ers** maar ook **andere** onderdelen die hebben bijgedragen aan dit totaal.

Er zijn enkele donaties die een verklaring verdienen. Op 29 maart deed **Sinterklaas** een donatie van **€200,-**. Dat is een bekende van onze verzorger drukwerk, **Theo Eversen**. Het schijnt dat meerdere mensen **Sinterklaas** kennen en daarom wilde hij zijn **echte** naam niet zeggen. Maar hij gooide zijn cadeau in de schoen van de commissie. Dank je Sinterklaasje! De donatie van **€ 150,-** van mevr. **A. van Wensen-van Dam** was **de laatste wens** van sobat **G. van Wensen † (2-6R.I.)**.

Enkele donaties kwamen van bezoekers tijdens de reünie. Na de reünie maakten ook sobats van andere onderdelen een donatie over. Zij waren heel tevreden over die prachtige en respectvolle dag. Met hun donatie laten zij zien zich thuis te voelen in de T-Brigade familie. Van één donatie schrokken wij. Het was een bedrag van **€250,-**. Zo'n **groot bedrag**, zonder speciale reden, was nooit eerder ontvangen. We belden de gever en vroegen of er geen **vergissing** was gemaakt bij de overschrijving. Het bedrag was **correct** vertelde hij aan Marianne, het was **uit respect** voor de andere sobats en **als dank** voor het vele goede werk dat **dit** bestuur en Marianne doen voor de Indië-gangers.

We gaan verder met de boekhouding. De grote toeloop van sobats van de andere onderdelen en de uitbreiding van de thuisbezoeken brachten voor Marianne veel werk mee. Heel veel werk en soms spanning. Maar zij doet het graag voor '**haar mannetjes**'. Meer werk, maar ook de onkosten stijgen navenant. De donaties tot 18 maart 2011 (**€ 671.50**) plus die van na 18 maart, **€1.927,50**, vormen samen **€ 2.599,-**.

Omdat wij al voorzagen dat de kosten dit jaar flink zouden stijgen heeft Marianne gezocht naar andere bronnen om voor de sobats wat geld los te peuteren. En dat is gelukt. Op ons verzoek om een financiële bijdrage van het **V-fonds** werd positief gereageerd. Het **V-fonds** kende een **eenmalige** bijdrage toe, beschikbaar voor het project reünie T-Brigade 2011 van €2.379,-. Dat was een fantastische maar wel **broodnodige** opsteker. Het gaf extra ruimte. Wel werd er **de voorwaarde** aan gesteld dat het geld **niet** gebruikt mocht worden voor **de thuisbezoeken** en **nazorg**. Maar juist die kosten rezen enorm. Er werden veel sobats thuis bezocht. Ook bij overlijdensplechtigheden van sobats waren wij aanwezig als erbetoon en respect uit naam van alle sobats.

We zullen proberen alle financiën zo overzichtelijk mogelijk voor u op papier te zetten. **U** hebt daar **recht** op en wij zijn het tegenover de donateurs **verplicht**.

Bij de post **secretariaat** zijn inbegrepen alle nodige uitgaven betrekking hebbende op het goed laten functioneren van de contacten met sobats, de correspondentie, het nazenden van post, het opstellen en samenvatten SEPATOE ROESAK plus het verzorgen van de lay-out, enz. De printer van Marianne gaf de pijp aan Maarten. Omdat het monnikenwerk is om alle administratie nog met de hand te verwerken is uit noodzaak een nieuwe printer aangeschaft. De brieven zien er nu tiptop uit. Toen later ook de eigen computer van Marianne vastliep was de paniek groot. De computer van Joop bracht tijdelijk enige ruimte maar een nieuwe computer voor het secretariaat was echt nodig. Het bestuur heeft lang gearzeld met zo'n grote uitgave maar toch besloten een nieuwe aan te schaffen. Het resultaat ziet u nu voor u.

Bij de post **donaties KWF** wordt bedoeld contante betaling voor goed doel op verzoek nabestaanden bij overlijdensplechtigheden.

Bij post **reünie/loterij** is aanschafbedrag van o.a. de vele loterijprijzen en onkosten reünie. (*danseres,bediening, ed.*)

Bij post **bezoeken** is vermeld reiskosten voor huisbezoek sobats

Bij de post **kransen** is krans bij herdenking Roermond en erebegraafplaats Candi.

Op **1 januari 2011** was het saldo op rekening : **€338,05**

Financieel overzicht 1 januari 2011 tot 30 november 2011

Inkomsten		uitgaven	
donaties	€ 2.599,-	Bezoeken	€ 918,59
V-Fonds	€ 2.379,-	Kransen	€ 115,-
Opbrengst	€ 1.370,-	Reünie/Loterij	€ 1.034,29
Reunie 2011		Secretariaat	€ 1.652,50
		Donaties KWF	€ 90,-
totaal	€ 6.348,-	totaal	€ 3.810,38

De snelle rekenaars onder u zien dat het positief resultaat dus is **€2.537,62**. Daar komt nog bij het saldo wat op 1 januari op de rekening stond van **€338,05**.

Op **27 november** stond op rekening van de **2-6R.I. T-Brigade** totaal **€2.875,67**

Het zijn voor de reünie- en nazorg commissie 2-6R.I. T-Brigade **ongekende bedragen**.

Misschien weet u het nog, op **1 april 2010** stond er op de rekening **€ 0,-**. Er was zelfs een min bedrag omdat **Marianne van haar eigen geld €1000,-** had gebruikt om toen het boekje te laten maken, de post en de reünie te verzorgen. Het geld wat eigenlijk daarvoor gebruikt zou worden werd door Verdonschot & consorten **achtergehouden** en is **nooit terugbetaald**.

Nu staat er een flink bedrag, **door u opgebracht** uit respect voor uw dienstkameraden. Het geeft ons steeds **een trots gevoel** als er weer een donatie wordt gedaan door u. Wij vinden dat een bewijs dat u het werk wat gedaan wordt door **de commissie waardeert en steunt**.

Het geeft ons de **mogelijkheid** om ook de sobats die geen donatie kunnen doen **op de hoogte te houden** van het wel en wee van de mannen waar zij vele jaren mee samen hebben gestreden en een deel van **hun jeugd** voor **het Vaderland** hebben gegeven.

U zult in dit boekje lezen dat **de volgende reünie** gepland is op **zaterdag 29 september**. Dat de **reünie in 2012** op **zaterdag** wordt gehouden heeft een reden. Wij verwachten dat op die reünie er zeker **150 bezoekers** zullen komen. Omdat de gezellige ruimte in de kazerne, waar de vorige twee reünies werden gehouden, **te klein** is voor zoveel mensen moest de commissie op zoek naar een **andere geschikte gelegenheid**. De manager van de ruimtes in Vught vond het jammer als wij een andere kazerne zouden nemen. Ook hij geniet als **de Tijgers** komen want het is goed volk zegt hij. Daarom gaf hij ons een tip: als wij de reünie op zaterdag zouden kunnen houden was er wel een grotere ruimte beschikbaar. Marianne en Joop zijn daarop wezen kijken in Vught en kwamen tot de overtuiging dat die nieuwe ruimte uitstekend past in **de doelstellingen** die wij hebben voor een reünie voor u, de sobats. We stelden voorwaarden dat de bezoekers aan tafel bediend moeten worden. Dat de maaltijd ook aan tafel wordt geserveerd. Wij willen pertinent niet dat u moet lopen om een drankje te halen of uw maaltijd. Het moet zo gemakkelijk mogelijk zijn voor u, want het is een **speciale dag** voor **Tijgers**, en die **moeten** goed verzorgd worden! Aan **alle** voorwaarden kon worden voldaan. **Maar.....er hangt een prijskaartje aan!** Het zal ons **ongeveer €1500,-** meer kosten dan een doordeweekse dag, omdat er meer personeel ingehuurd moet worden en dat op zaterdag. Wij willen alleen **het beste** voor u! Wij hebben dus besloten het **te accepteren** en hebben een optie genomen op **zaterdag 29 september 2012**.

Het gevolg is dat van het geld dat nu op rekening staat **€1500,-** wordt gereserveerd voor de reünie 2012. Toch denken wij dat **met uw steun** onze andere taken, zoals de thuisbezoeken, het bijwonen van begrafenisplechtigheden, het schrijven en versturen van de SEPATOE ROESAK, het corresponderen met u en het sturen van de nieuwsbrief, voortgang kunnen vinden.

Wij rekenen op u, zoals u op ons mag rekenen.

Ten overvloedige vermeld ik het rekeningnummer van

reunie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade:

ABN-AMRO, rekeningnummer 97.21.38.021.

t.n.v Mevr.M. Lankhuizen, Hoogvliet.

O.v.v. reüniecommissie 2-6 R.I. T-Brigade.

Getekend: de Penningmeester: **Joop Pragt.**

Kransen en herdenkingen:

Via het secretariaat regelde **voorzitter/secretaris Marianne** dat op zaterdag **3 september 2011** weer een krans werd gelegd tijdens de herdenking in het stadspark Hattum in **Roermond**. Net als voorgaande jaren was het sobat **Guus Schouten** die deze taak op zich heeft genomen. U ziet op de foto links de krans van u en sobat Jan Westerhof uit Australië.

Rechts de foto die wij ieder jaar opgestuurd krijgen van de oorlogsgravendienst. Op **28 september**, tijdens de reünie in Vught, is in opdracht van voorz/secr. **Marianne** via het **secretariaat 2-6 R.I., T-Brigade** op het **ereveld in Candi** ook dit jaar weer een krans gelegd.

Een laatste groet van de sobats 2-6 R.I., T-Brigade.

Kennismaken met Jos Buijs-Letens .

Hallo sobats,

Hier een woordje van Jos. Als lid van het ontvangstcomité help ik tijdens de reünie de sobats waar dat nodig is.

Ik ben de echtgenote van Sjar Buijs, de broer van de in Indië gesneuvelde Theo Buijs (2-6R.I.). Met Sjar ben ik drie keer in Indonesië geweest. Wij zijn op de plaatsen geweest waar broer Theo heeft gevochten, samen met zijn sobats. Daar te zijn, heeft veel indruk op ons gemaakt. Voor mijn man was het ook een verwerking van het rouwproces om zijn broer, omdat Sjar na 50 jaar pas in de gelegenheid was om het land te bezoeken.

Wij zijn met Marianne in contact gekomen via de herdenkingen in Roermond. Zij nodigde ons uit om ook naar de reünie van 2-6 R.I. te komen.

Ik heb verleden jaar aangeboden hen daar waar het nodig zou zijn een handje te helpen. Wij ervaren de dag als zeer prettig en weten dat de gevallen sobats zo toch nog de aandacht van iedereen hebben. Om met de andere sobats te kunnen praten is een verrijking voor ons. Ik heb mij hiermee een beetje aan u voorgesteld. Graag zou ik op de volgende reünie persoonlijk een praatje met u maken.

Met veel groetjes en tot dan,

Jos-Buijs-Letens

Van onze algehele verzorger drukwerk: Hoensbroek 14-11-2011

Beste Tjiggers,

Allereerst heel hartelijk bedankt voor de geweldige opkomst 28 September in Vught. Ik zelf heb een ontzettende leuke dag gehad en weer nieuwe kennismakingen gedaan. Zulk een grote opkomst bewijst toch maar dat u het wel ziet zitten met de nieuwe bestuursvorm. En natuurlijk niet te vergeten de vele fijne reacties die u naar Marianne gestuurd hebt. Marianne stuurt mij deze mailtjes altijd door.

Vorige week woensdag 9 november ben ik (vanuit Hoensbroek) even bij Marianne en Joop (in Hoogvliet) op visite geweest voor de bespreking van **dit** boekje. En zover ik begrepen heb wordt het alweer geen boekje maar een **boek**. Ik heb Marianne al gewaarschuwd dat het echt niet veel dikker meer mag worden daar anders zelfs mijn extra zware capaciteitsnietapparaat het niet meer aankan.

Het was een beetje zoeken in Hoogvliet, de TOMTOM van mij kon hun adres niet vinden. Even bellen met Marianne voor uitleg. "Parkeer je auto maar waar je nu bent", zei Marianne" ik stuur mijn TOMTOM (Joop) wel even om je te halen". En zo gezegd zag ik Joop even later de hoek om komen.

De koffie rook je al bij binnenkomst en hoewel ik maar heel zelden iets zoets eet (ik houd er niet van) heb ik toch een stukje door "Joop zelf gebakken boterkoek"(zonder ei) gegeten. "Joop, hij was heerlijk".

Na alle nodige besprekingen en ander gekeuvel werd ik door Marianne en Joop nog verrast met een overheerlijke lunch in een restaurantje vlakbij en met een overheerlijk kopje espresso na was het voor mij weer tijd om naar een volgende afspraak te gaan.

Marianne en Joop bedankt voor jullie fijne ontvangst.

En u, de lezers van dit boekwerk, wens ik heel fijne feestdagen en een heel goed nieuwjaar in goede gezondheid.

Theo Eversen. (algehele verzorging drukwerk)

Van onze coördinator nazorg **Marijke de Jong**

Beste Sobats.

De reünie is al weer even geleden en iedereen is met zijn gedachten toch al beetje bij de aankomende feestdagen maar ik wil toch nog even terug blikken naar die prachtige dag. Wat een geweldige dag is het namelijk geweest! De sfeer was geweldig en we kwamen aan het einde van de dag nog behoorlijk in tijdsnood om alles rond te krijgen!

Om de hele dag te beschrijven is onmogelijk, maar ik denk dat ik het beste kan concluderen dat het voor alle onderdelen een geslaagde en gezellige reünie was! De re-enactment groep heeft een substantiële bijdrage geleverd aan de reünie en onze huisfotograaf heeft enorm veel mooie foto's van u allen geschoten. Hun bijdrage heeft mede gezorgd voor een goed verzorgd programma.

Wanneer de laatste sobat de zaal had verlaten kregen wij even tijd om terug te kijken naar hoe de dag was verlopen, wat een succes, en hoe gaan we het volgend jaar aanpakken?

Ideeën genoeg en de organisatie is alweer aan het brainstormen voor de aankomende reünie.

Maar eerst gaan ook wij genieten van de aankomende feestdagen!

Met vriendelijke groet

Marijke de Jong, coördinator Nazorg.

Verjaardagen

Om verwarring te voorkomen:

Wij sturen onze sobats **geen** verjaardagskaart.

Mocht u **toch** nog verjaardagskaarten ontvangen na het overlijden van een sobat dan hebben wij die niet verzonden. Het boekje sturen wij dan alleen nog op verzoek van nabestaanden.

Wij houden van een persoonlijke benadering.

De sobats die in de afgelopen maanden weer jarig zijn geweest hebben een gezellig babbeltje met Marianne gemaakt op hun verjaardag.

Op 20 november 2011 vierde **Lou Saenger** zijn **101^e verjaardag**. Hoewel hij herstellende is van een hart/herseneninfarct, heeft hij volgens dochter Yvonne al weer aardig praatjes. Praten gaat moeilijk (veel met gebaren) maar ondanks dat: het lachen lukt best.

EMAILGROEP 2-6 RI

Sjar Buys:	j.letjens@home.nl
J(Jan) A.van Erp	erp00411@planet.nl
A.(Ad) van Hooijdonk (nieuw adres)	advanhooijdonk@ziggo.nl
Sjra Hovens	sjramienhovens@gmail.com
H. (Huib)Kers	huibertkers@telenet.be
Marianne Lankhuizen	marianne.lankhuizen@gmail.com
A.(Antoon) Mathijssen	a.mathijssen@onsneteindhoven.nl
Sjaak Niessen en Thijs Berben	niessenneer@home.nl
J.(Jo) Princen	j.princen1@hotmail.com
B.(Bart)Poorte	bpoorte@live.nl
Wim van Raaij	ginywim@xs4all.nl
K.(Koos) de Ruiters	koos.laurie@upcmail.nl
A. Guus Schouten	a.mschouten26@gmail.com
A.(Arie, broer van) Treffers	a.treffers@versatel.nl
W(Wietse).Westerhof	wmwesterhof@gmail.com
M.(Men) van de Wetering	avdwet@onsneteindhoven.nl

Let op: Ad van Hooijdonk heeft een nieuw emailadres.
advanhooijdonk@ziggo.nl

Reacties.

27 mei 2011. Hallo Marianne,

Even een reactie op jouw bedankkaart die jij naar mijn moeder **mevr. van Wensen** in Klundert hebt gestuurd. Zij is na het overlijden van mijn vader gaan sukkelen en woont tijdelijk in een zorgcentrum. Vandaar dat zij niet meer telefonisch bereikbaar is. Het blad **Sepatoe Roesak** heeft niet (meer) haar interesse. Mijn vader las dit altijd, maar heeft mij nooit willen vertellen wat hij daar heeft meegemaakt. Tijdens het opruimen van zijn spullen kwam ik enkele **insignes** van de **Tijgerbrigade** en **Sepatoe Roesak** tegen, wat tot gevolg heeft geleid dat ik me nu aan het verdiepen ben over de geschiedenis van **2-6 RI Tijgerbrigade**. Ik kan nu begrijpen waarom hij er niets over kwijt wilde. Deze donatie (**€ 150,- red.**) is dan ook één van de laatste wensen van wijlen mijn vader sobat **Gerrit van Wensen**. Veel succes met de voortzetting van de site en het blad. Het blad kunt U voortaan sturen naar **Aad van Wensen** (1959).

Speciale groet:

Sobat **H. Smeets** uit **Weert** doet iedereen van 2-6 R.I. de **hartelijke groeten** via dit boekje. Helaas is het voor hem niet mogelijk om naar de reünie te komen. Hij heeft speciaal gevraagd of zijn groet in het boekje kon worden gezet. Bij deze dus.

Oproep

Ik ben **Erik van Poppelen**. Ik heb al meerdere keren gekeken op de website en heb het een en ander opgedaan. Ik ben ook de **broer** van **Goof van Poppelen** en wij beiden zijn op zoek naar elk beetje info van onze **vader Govardus van Poppelen**. Mijn vader heeft ooit verteld dat hij in **5e cie** was ingedeeld maar tot op heden heb ik hier niets vernomen. Ook over dat hij bij de **kst** is ingedeeld is geweest en bij de **staf** van **gen.Spoor**. Ik zelf heb beeldmateriaal dat hij inderdaad naast gen. Spoor staat. Hij zat toen als **filmoperateur** in Indië en ook wel bij de kwatta brigade. Dat eerste zal wel te maken hebben waar ik hier geen info over kan krijgen. In de **ww2** was hij in opleiding van het **Engelse SAS** en is toen ingedeeld bij **Canadese infanterie korps** dat lande op **Normandië**. Hier heb ik mailtjes gehad van het hoofdkwartier van het Canadese leger. Iedere info dan ook is bij hen welkom. Zij zelf weten **niets** van deze divisie. Wat er is gebeurd of wat ze deden na de landing. Ik hoop dus misschien dat de sobats iets meer voor ons kunnen betekenen. Helaas kunnen mijn broer en ik niet op de reünie komen. Alvast een prettige dag voor al onze helden van de 2-6 R.I. en u ook natuurlijk namens beiden.

Goof.van Poppelen
Cyclaamberg 82
4707 DZ Roosendaal
Tel: 0165-550578
E-mail: g.v.poppelen@home.nl

Eric van Poppelen
Jaapedenlaan 112
4731 NV Oudebosch
tel: 0165-321528.(na 18.00 tot 20.30 uur)
E-mail: ashley2@caiway.nl

Reactie Koch jr.

Op 2 Oktober overleed **sobat Koch**. Sobat Koch was al ruime tijd ziekelijk. Op de dag van zijn overlijden heeft hij nog buiten **gewandeld**, zich met de **spruitjes** bemoeid en 's avonds nog naar een **voetbalwedstrijd** zitten kijken. Een week na zijn overlijden belde zijn zoon ons op om het bestuur te bedanken voor het trouw toezenden van het boekje Sepatoe Roesak. Bovendien bedankte hij ons, **het gehele team**, voor al het **werk** en **aandacht** die wij zijn **vader** en **dienstmaten** in de loop der jaren hebben geven als bestuur.

Website www.sepatoeroesak.nl

Hebt u **geen computer**, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of buren voor u **www.sepatoeroesak.nl** aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle nieuwtjes en informatie die u op het scherm ziet verschijnen. Er is een grote kans dat u daar op een of meerdere foto's staat!

Ittervoort, 12 november 2011

Dappere lieve Marianne,

Uw nieuwsbrief van 7 okt. J.l. heb ik in dank ontvangen. Ben daar lang mee bezig geweest en heb veel bewondering voor de wijze waarop jullie zoveel voor de oud-Indiëgangers doen. Als 87jarige en oorlogsinvalide zijnde kan ik daar helaas niet bij zijn. Wel heb ik deze zomer nog bezoek gehad van drie dienstkameraden en dat was ook een fijne ervaring. Maar wat worden wij oud en versleten en toch zegt mijn vrouw dat ik niet mag mopperen. Doe ik toch, want ik heb heel vaak erge pijn in benen en rug. Het eerste een gevolg van de oorlogsverwondingen uit Indië, het tweede door een heel ernstig auto-ongeval 6 jaar geleden. Maar dat is nog lang niet alles wat mijn lichaam heeft moeten ondergaan. En toch leven wij, door een goede gezondheid van mijn vrouw- die 12 jaar jonger is-, nog altijd zelfstandig en wel in het buitengebied. Hier is veel ruimte, maar lopen kan ik slecht, fietsen met zorg maar autorijden nog het beste. Maar ik blijf wel in de omgeving van Ittervoort, mijn geboorteplaats.

Verder is hier ook niet veel nieuws. Wel heb ik met interesse gelezen dat u laatst in Venlo bent geweest bij Jan Delissen. Die is van Beugden afkomstig en zijn zus, die weduwe is en in Weert woont, heeft nog altijd telefonisch contact met mij over de mooie tijd van vroeger. U moet mij maar niet kwalijk nemen, ik moet over gewone dingen schrijven omdat mijn verstand nu niet meer verder reikt. Dit gezegd hebbende, wil ik tot slot u, uw man en verder alle medewerkers van uw team veel sterkte toe wensen om deze door u opgenomen taak tot het welzijn van de oud-Indiëgangers tot een goed einde te brengen. Komt u nog wel eens in deze buurt, bent u altijd welkom. De beste wensen en veel lieve groeten vanuit het Limburgse Ittervoort.

J. de Renet.

(Bijgesloten in deze brief zat een gulle donatie van €50,- .
Sobat de Renet heeft hier voor al onze dank gekregen.)

Deheemkundekring Os Naer:

Thijs Berben en Sjaak Niesen van de **Heemkundekring Os Naer**, gingen voor hun project op bezoek bij sobat **J. de Renet**. Thijs stuurde ons deze huiselijke foto op. Heemkundekring, bedankt voor jullie bezoek aan sobat J. de Renet.

De weg, kerstmis & de Moslims

In 1947 lagen wij in het voormalig **Nederlands Indië** met een compagnie (± 130 soldaten), waarvan de meeste Limburgers & Brabanders op een vooruitgeschoven post 11 km. van de basis in Salatiga. Wij kwamen terecht in het dorp (kampong) **Dadapayam**. Dit dorp was gelegen in landelijk gebied met talloze kleine dorpjes. De inwoners waren allen Moslims.

Het was een **rustig gebied**. Gevechten waren te verwaarlozen. Er was één groot probleem. De mensen waren arm en werden bovendien lastig gevallen door dieven (**rampokkers**). Er was geen politiemacht

die hen kon beschermen.

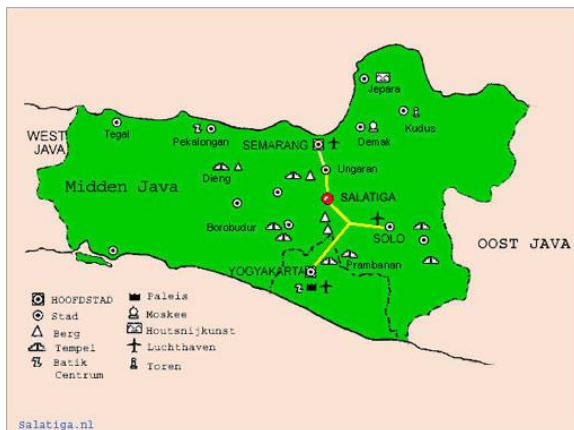
Door onze aanwezigheid werd het een stuk rustiger. De mensen

waren hier erg blij mee. Wat wij in dat gebied deden, was met kleine groepjes van

vijf man, een bezoek brengen aan de dorpoudste (**Loera**). Wij dronken er thee en praatte over de problemen die zij hadden. Als gevolg hiervan hielpen wij deze mensen op alle mogelijke manieren. Als tegenprestatie vertelden zij ons waar de **dieven en tegenstanders** zich schuil hielden. Op deze manier konden wij de rust in dit gebied behouden.

Er was echter een groot probleem !! Dat was de weg van 11 kilometer van **Salatiga** naar **Dadapayam**. Wij konden deze weg 's nachts niet bewaken (te weinig mensen). Een paar keer per week reden de **verzorgingswagens** erover heen. De eerste wagen die 's morgens over deze weg reed nam het hoogste risico, want de tegenpartij kon 's nachts van alles met de weg hebben uitgespoekt. Het was geen doorgaande weg. 's Nachts was er geen verkeer. Dus als er mensen op liepen dan was dit zeer **verdacht**. Op plaatsen die verdacht waren, moest er dus intensief **gecontroleerd** worden. Dit moest uiteraard een aantal keren per week gebeuren. Voor de mensen die hiermee belast waren, was dit een zenuwslopend werk. Wij zaten hier echt mee in onze maag. Rond **Kerstmis 1947** kwam de oplossing.

Toen de mensen van die dorpjes aan de weg, zagen dat dit voor ons een groot probleem was, zeiden zij: "Jullie hebben **ons geholpen**, nu gaan wij **jullie helpen**".

Hoe ging dit in zijn werk? Zij bouwden op afstand langs de weg, afdakjes van bladeren, waar vandaan ze de weg 's nachts konden overzien. Hierin gingen ze afwisselend (**per tourbeurt**) in zitten lettende op plaatsen die verdacht waren. Als er mensen 's nachts op de weg waren geweest dan kregen wij 's morgens, bij zonsopgang **klopsignalen**. Zodoende wisten wij, dat wij alleen die dag moesten controleren.

Dit werkte zeer **effectief**. Er viel een grote last van de schouders van de mensen die hiervoor verantwoordelijk waren. Er is een oud gezegde: Erken de mens en help hem en je hebt een vriend. Miskien de mens en je hebt een vijand. Toen wij daar zijn vertrokken, gaven zij een groot **afscheidsfeest** voor ons.

In **1992**, 45 jaar later, was ik samen met mijn echtgenote, en nog een ander stel terug in **Dadapayam**. De andere man in ons gezelschap sprak vloeiend **Maleis**. Wij werden als **VIPs** ontvangen. Wij kregen thee en gebak aangeboden. Wij zouden en moesten het gastenboek tekenen. De **vrouw** van de **Wedono** (districtshoofd) was toen der tijd **12 jaar**. Zij kon zich nog levendig herinneren, dat wij daar waren geweest.

Door sobat **Sjra Hovens**.

TERUG NAAR MORIB BEACH door Frank van Buren

Gewapend met een foto van mijn vader met 4 kameraden op Morib Beach in zwembroek, staand in de zee voor een klein betonnen muurtje, vertrok ik 12 november j.l. naar Maleisië.

In mijn speurtocht naar de wetenswaardigheden over het verblijf van mijn vader in voormalig Nederlands Indië, begint het verhaal natuurlijk bij het vertrek uit Sittard met de trein naar Calais, per boot de oversteek naar Southampton en dan met de Nieuw Amsterdam naar Indië. We spreken over 14 oktober 1945 als de grote reis voor de OVW-ers vanuit Sittard begint.

De verhalen zijn bekend; de Engelsen weigeren de Nederlandse troepen te laten landen op Java, omdat Engeland, politiek niet de wens van Nederland wenst te honoreren, het gezag van Nederland over Nederlands Indië te herstellen. Dit was een flinke streep door de rekening van de Nederlandse legertop.

Hoe kon dit gebeuren?

Het territoriaal commando van Nederlands Indië was eerst toegewezen aan de Amerikanen. De opperbevelhebber van de Amerikanen, generaal Douglas McArthur kon goed overweg met "onze" generaal Spoor. Spoor was de Amerikanen vanuit Nieuw Guinea zeer van dienst geweest door het opzetten van een inlichtingendienst met gebruikmaking van lokale informatiebronnen die de Nederlanders natuurlijk nog hadden, ook na de capitulatie voor Japan na de verloren Slag in de Java zee, eind februari 1942.

Spoor kreeg van McArthur min of meer de toezegging dat de Amerikanen ook Indië wilde bevrijden/ bezetten en Nederland te helpen met het herstel van het gezag. Dit is voor de Nederlandse politieke- en militaire top voortdurend het uitgangspunt geweest, eerst herstel van orde en gezag en dan pas praten over een nieuwe staatsrechtelijke constitutie.

Doordat de Britten in het voorjaar van 1945 het territoriaal commando over Indië kregen toegewezen en deze taak dus van de Amerikanen overnamen, kwam van de plannen van generaal Spoor niets terecht om meteen na de capitulatie van Japan, Nederlandse militairen te laten landen op Indisch grondgebied. De Britten waren de oorlog meer dan moe en het waren Brits Indische tropen die Sumatra en Java moesten bezetten en de Japanners ontwapenen. De Britse koloniale troepen hadden natuurlijk totaal geen interesse om de oude “koloniale” machthebber uit het verre Nederland weer op de troon te zetten, immers de soldaten, merendeels Sikhs, afkomstig uit India, probeerden net zelf onafhankelijk te worden van hun koloniale overheerser Engeland.

Politiek gezien had Nederland eind 1945 totaal geen invloed op de geallieerde besluitvorming.

Onze OVW-ers werden dus tijdelijk ondergebracht in een oud Jappen kamp gelegen aan Morib Beach, ze arriveerden er op 20 november 1945.

Er zijn verhalen bekend van de kerstviering in december 1945 in de buurt van Morib Beach en de emoties die daarbij los kwamen, zo ver van huis deze jonge mannen vooraan in de twintig. Het kamp was er slecht aan toe en nauwelijks van enig comfort voorzien en onze jongens hebben hard moeten werken om het kamp op te knappen om de leef omstandigheden enigszins te verbeteren. Het enige voordeel wat de jongens hadden was dat het kamp aan het strand aan de zee lag, de grote brede straat van Malakka. Ook zijn de verhalen overgeleverd dat er militaire training gedaan werd onder leiding van Engelse onderofficieren en dat men af en toe eens mee mocht naar de grote stad Kuala Lumpur.

Maandag 14 november j.l. reisde ik van Kuala Lumpur naar Morib Beach, niet in een open vrachtauto maar in een gehuurde auto met chauffeur en airconditioning, over geasfalteerde wegen ongeveer 70 a 80 kilometer ten noord-westen van Kuala Lumpur. We deden er ongeveer een uur en driekwartier over en toen arriveerden wij op Morib Beach.

We, dat waren naast de chauffeur van de auto die we gehuurd hadden, ook twee vrienden van mij uit Geleen waar ik nu woon. Dit was een emotioneel moment, dit was dus de eerste plek waar mijn vader en de andere OVW-ers ongeveer vier maanden gelegerd zijn geweest op weg naar hun einddoel Nederlands Indië.

We gingen koortsachtig op zoek naar aanknopingspunten maar meer dan die ene foto heb ik niet.

Als snel kregen we van locale mensen wat informatie.

Morib Beach is een kuststrook van ongeveer een anderhalve kilometer met een zandstrand. Duidelijk konden we zien dat het ook nu nog een vochtige streek is, waar diverse beekjes/ stroompjes afwateren op de zee. Het strand loopt heel erg langzaam af en bij eb trekt het water zich heel ver terug. Bij vloed en wat meer expliciete hoogwaterstanden loopt het gebied absoluut onder water. We zagen op de terugweg een aantal villa's in aanbouw en die stonden allemaal op palen. Om afkalving van het land tegen te gaan is er aan het zandstrand een betonnen muurtje gebouwd op oude fundamenteën, en ja hoor ik moet me al heel sterk vergissen als we niet exact op dezelfde plek stonden waar ongeveer 66 jaar geleden een foto van mijn toen 20 jarige vader, vanuit de zee, een foto is gemaakt met een aantal kameraden, voor het muurtje.

Dit was een prachtig moment, me te realiseren dat ik 12.000 kilometer van huis, sta op de plek waar mijn vader zijn eerste tropenervaring op heeft gedaan. Onvoorstelbaar, 66 jaar later!

Om het toerisme in dit gebied te bevorderen is dat kleine muurtje nu modern en goed gebouwd en heeft de overheid van Maleisië een parkje aangelegd, met bankjes een speeltuin, informatie borden over de flora en de fauna in de omgeving, enkele hypermoderne eethuisjes met terras. Het is een keurig park van 200 bij 200 meter waar ongeveer destijds het kamp van onze jongens is geweest. Iets verderop lagen wat oude strandpaviljoens maar het was niet te herkennen of dit oude barakken zijn geweest.

Plots ontdekten wij een monument met tekst. Het monument herinnert er aan dat op 9 september 1945, Brits Indische troepen hier voet aan wal zetten om Malakka te bevrijden van de Japanners, meer dan 40.000 man troepen, 4000 voertuigen en weet ik hoeveel tonnen goederen werden hier aan land gebracht, zo vermeldt het monument.

Mijn vrienden en ik waren met een handelsmissie naar Maleisië en zij kennen het verhaal van mijn vader en wilden mij graag vergezellen. Al lopende op Morib Beach, liep de temperatuur op tot ruim boven de 30 graden. Dus toen onze Sobats arriveerden zal het daar ongeveer dezelfde temperatuur zijn geweest, alleen wij konden in de schaduw op het terras koude Cola drinken en die troffen onze Sobats waarschijnlijk niet aan in 1945.

Rondlopend en op het terras zittend liepen mijn vrienden en ik te filosoferen hoe het geweest moest zijn 66 jaar geleden. De omstandigheden moeten buitengewoon zwaar geweest zijn,

de hitte, de vochtigheidsgraad, het zompige gebied, de muggen met het gevaar voor tropische ziektes, het gebrek aan goede sanitaire voorzieningen, dit alles moet het leven daar niet tot een vakantie uitstapje gemaakt hebben.

Erg moeilijk is voor mij nu, is in te schatten hoe goed onze soldaten op de hoogte waren van hun toekomstige militaire missie in Indië. Of en in hoeverre zij op de hoogte waren van de toen al geïsoleerde positie van Nederland op het politieke wereldtoneel, waardoor de militaire missie al bij voorbaat onder een heel zware druk stond.

Ik realiseer mij wel dat de toestand heel chaotisch moet zijn geweest, ik stond daar op Morib Beach met mijn Ipad, met internet verbinding en een vlekkeloos werkende mobiele telefoon, iets waar de Sobats dus absoluut niet over beschikten, sterker nog, ik lees uit de verslagen en de boeken dat onze jongens verstoken waren van elke informatie. Dit moet de onzekerheid over wat er komen ging heel erg vergroot hebben.

Zoals we weten waren er op dat moment al heftige gevechten uitbroken op Java, de beruchte zogenaamde "Bersiap" periode was aangebroken..

Nu ik zelf heel even, in hele comfortabele omstandigheden, heb mogen proeven op Morib Beach, wat het geweest moet zijn om hier, 66 jaar geleden als Nederlandse jongeman van in de twintig aan land te zijn gekomen en gelegerd te zijn geweest, is mijn bewondering voor het doorzettingsvermogen van de Sobats weer vergroot.

Ik ben heel blij er geweest te zijn. Met kerstmis zal ik heel zeker terugdenken aan de kerstviering van onze Sobats in december 1945, 66 jaar geleden op Morib Beach.

Frank van Buren, zoon van Sobat Frank van Buren uit Treebeek. Gelezen 24 november 2011

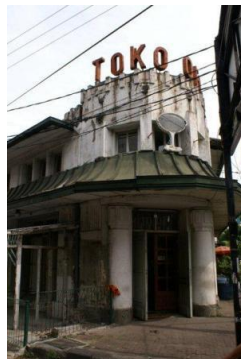

Foto's van sobat Jan van Erp.

Sobat **Jan van Erp** is in 2010 samen met zijn zoon naar Indonesië geweest. Een uitgebreid verslag kon u lezen in ons boekje van **december 2010**. Laatst ontving ik een email met de volgende inhoud:

"Beste Marianne. Hier nog een **paar foto's** van gebouwen waar elke Tijger trots op was. Deze mooie gebouwen worden nu verwaarloosd. Het was treurig toen mijn zoon en ik het in 2010 terug zagen.

Het **St. Elisabethziekenhuis (I)** is verwaarloosd. Wij mochten binnen geen foto's maken, maar de ijzeren bedden stonden er nog. De plaats waar ik eens lag, was met de muur er omheen niets veranderd.

Het **N.I.S. gebouw(m)** waar 2-6 RI gelegerd was is met golfplaten afgesloten om zwervers en bedelaars eruit te houden. Het was zo een prachtig gebouw. Bij navraag bleek dat het N.I.S. gebouw hoort bij Semarang en zal nog wel opgeknapt worden en krijgt een andere naam. Echter, er is nu geen geld. Het **ereveld Candi** is wel prachtig onderhouden.”

p.s..De reünie was prachtig. Bedank ook Joop en de anderen.
Jan van Erp.

Sobat van het Schip ging dit jaar terug naar Indonesië

Net als in voorgaande verslagen te lezen was vertelde **sobat v.h. Schip** dat hij **soortgelijke** ervaringen beleefde dit jaar. Samen met **dochter** en **schoonzoons** bezocht hij de bij u allen bekende plekken. Hij vond dat **Semarang** erg druk was met **de brommers**. “Wat leven de mensen daar vlug”. Ook viel hem het verval op van de eerder genoemde gebouwen. Helaas mocht hij uit veiligheidsoverwegingen de **Boeloengevangenis** niet in.

Hij was **vol lof** over het **ereveld Candi**.

Prachtig mooi **verzorgd** en heel **indrukwekkend** om zoveel bekende namen weer te zien. Ondanks dat de hem zo **bekende gebouwen** in het verval waren geraakt, is het voor hem een reis geworden om **nooit meer te vergeten**. “Een hele ervaring en dat op mijn leeftijd”. Op mijn verzoek bracht sobat van het Schip op de **erebegraafplaats** ook **een groet aan de sobats van 2-6 R.I.** (foto's van het emotionele bezoek aan het **Ereveld Candi**

Arie Olckers (2-7 R.I.) ging ook terug naar Indonesië.

Sobat Arie Olckers, nu al meerdere malen aanwezig geweest op een reünie van 2-6 R.I. onderhoud een regelmatig contact met ons bestuur. Sobat Arie stuurde mij ook een hele serie foto's van bekende gebouwen in Semarang en omgeving. Echter alle foto's waren overdekt met een blauwe waas. Toen ik sobat Olckers meldde dat ik tot mijn spijt de blauwe foto's niet kon plaatsen, kreeg ik van hem het volgende relaas:

“Hallo Marianne,

De blauwe waas dat klopt, maar komt waarschijnlijk dat mijn fototoestel in het water heeft gelegen. Dat was bij het eiland Bonaken op Sulawesi (het vroegere Celebes). Toen wij daar per boot aankwamen, was het eb en konden niet in de haven aanleggen. Vandaar dat we door het water naar de oever moesten waden waarbij ik ten val kwam. Daarbij kwam mijn camera in het water en was stuk, einde foto's maken!

Onmiddellijk heb ik de batterij en cartridge eruit gehaald en droog gemaakt. Inmiddels heb ik eenzelfde nieuwe camera gekocht en deze heeft geen last van blauwe waas. Als ik het volgend jaar weer naar Indonesië ga zal ik het nog eens proberen.

Met groeten aan jullie allen.

Arie Olckers.

Op de koffie bij sobat Henk Zwitselaar in Nijmegen.

Omdat wij zuinig blijven met uw donaties hebben wij op **maandag 11 april 2011** weer een **gecombineerde** reis gemaakt. Wij hadden een bespreking voor de reünie van 28 september 2011 op de **kazerne in Vught**. Een reünie kan alleen goed lopen als er van te voren goede afspraken zijn gemaakt met het personeel van de kazerne en catering. Wij willen het u tijdens de reünie zo fijn mogelijk maken. Na een goed onderhoud met zowel adjudant **Rijsdijk** als cateringmanager **Arie Le Clerq** hebben wij ons afgemeld bij de wacht. De reünie is tot zover **geregeld**.

Eerder in die week hadden wij ook afgesproken met sobat **Henk Zwitselaar**. Sobat Zwitselaar kon helaas de afgelopen keren niet op de reünie aanwezig zijn. Met de gezondheid is het tobben.

Dit vanwege een operatie aan zijn heup, maar ook vanwege een zware longontsteking die hij in het verzorgingshuis op liep. **Kortademigheid** is bij hem momenteel het grootste **struikelblok**. Wij zochten de **hekkensluis** van onze ledenlijst dus thuis op.

Ondanks dat wij een **heftige regenbui** even aan ons lieten voorbijgaan, konden wij precies op tijd aanbellen bij sobat Zwitselaar. Na het kennismaken en overhandigen van een lekker snoepertje, werd door Marianne koffie gezet.

Sobat Henk Zwitselaar. Geboren in **Zaandam**. Verhuisde in 1932 naar **Nijmegen**. Hij woont nog steeds, zij het nu alleen, in dezelfde woning als waar hij **56 jaar geleden** zijn intrek nam.

Sobat Henk trouwde bij thuiskomst uit Indië en heeft **1 zoon**. Tien dagen voor hij 60 jaar getrouwd zou zijn, stierf zijn vrouw. Na een **half jaar** opleiding te hebben gehad in **Assen**, kwam Henk Zwitselaar terecht bij **de 2^e compagnie 2-6 R.I.** in Sittard. Hij meldde zich met nog 3 vrijwilligers aan voor **chauffeur**. Hoewel hij totaal geen rijervaring had, slaagde hij voor de test. “Met **bluf** kom je ook een heel eind!” vertelt Henk Zwitselaar. Vanuit Sittard ging het met de chauffeurs op de boot door naar **Engeland**. Daar werd Henk Zwitselaar bij **de staf** ingedeeld. Henk Zwitselaar mocht in **Semarang** op de **Bodjong** bij indeling van de **Sergeant-Majoor** een wagen uitkiezen en werd aangesteld als chauffeur bij **kapitein Knoop**. Wie niet sterk is moet slim zijn en al vragend leerde hij steeds beter autorijden. De **Aalmoezenier** die hij mee naar **het ziekenhuis** moest nemen had er alle vertrouwen in, mits, zoals hij Zwitselaar maande: “We er zelf maar niet in komen”.

Op vliegveld **Kalibanteng** had sobat Zwitselaar alle ruimte om te oefenen met rijden. In **Pirewapa** heeft sobat Henk zijn bijnaam “**bruggenhenkie**” gekregen.

Na een avond stappen in **Semarang** op weg terug naar het kamp was de **brug** waar zij op de heenweg nog over passeerden, volkomen **vernield**. Weg! Henk was niet zo snel voor een gat te vangen. “Jongens, allemaal je even **goed vasthouden**”. Met een **fikse vaart** en een **dot gas** zouden ze zo aan de **overkant** zijn. Helaas, met een klap belandde de **drietonner** precies in het **gat** waar de brug eerst had gelegen.

Dit verhaal is aanleiding geweest om een **tekening** te maken die het hele voorval prima weergaf.

De **foto's** van deze tekening in het album van Henk Zwitselaar hebben wij weer gefotografeerd en zie hier: De actie van **Bruggenhenkie** in beeld.

Sobats die Henk kende: **Mergeler** en **Bruijnseels**. (die kon goed zwemmen) Sobat Henk zou nog eens goed nadenken over namen van andere sobats.

Zoals eerder vermeld, trouwde Henk bij terugkeer in Nederland en moest er **brood op de plank** komen. Hij ging werken in de

papierfabriek de Gelderlander en het was geen toiletpapier waarmee hij zich bezig hield. Nee: **bankpapier!** Geld! Ping ping! Knisper Knisper. Omdat er toch meer ingebracht moest worden dan alleen lege bankbriefjes, en omdat de **continudiensten** wel **erg zwaar** waren na twee jaar, meldde Henk Zwitselaar zich aan voor een chauffeursopleiding bij de **luchtmacht**. Hij werd **hulprijnstructeur** en gaf slipcursussen op de **vliegbasis Delen**. Dit tot 1980. Hij had als chauffeur een geweldig tijd. Henk Zwitselaar mocht toen met **militair pensioen!** En dat deed hij. Nadat we de fotoalbums hadden gekeken en nog even meegedacht te hebben over praktische dingen, zoals een **eigen parkeerplaats** en **de aanvraag** daarvoor, was het toch echt weer tijd om op te stappen. Na enkele fikse hagel- en regenbuien, zwaaiden wij met een opgeklaarde blauwe lucht nog enthousiast naar sobat Henk die ons vanachter zijn huiskamer nog vriendelijk uitwuidde. Sobat Henk Zwitselaar, bedankt voor een heel fijne en gastvrije ontvangst.

door Marianne

Het verhaal van Koos Treffers door broer Arie Treffers.

Op dinsdag 4 oktober 1988 overleed in het verpleegtehuis “de Volkaert” in Dongen mijn broer **Jacobus Gerrit Treffers**, geboren te 's Gravenmoer op 6.3.1922.

Koos, zoals hij werd genoemd, ontsnapte driemaal in zijn leven op een bijzondere wijze aan de dood. Tenslotte echter sloeg het noodlot toe.

Het begon in de oorlogsjaren. Koos werd als **onderduiker** door de Duitsers gearresteerd en overgebracht naar het huis van bewaring in Breda.

Vandaar werd hij naar concentratiekamp **Amersfoort** gebracht, van waaruit hij later overgebracht zou worden naar **Neuengamme** in **Duitsland**.

Met twee lotgenoten zag Koos zijn kans tijdens het transport in Duitsland uit de trein te ontsnappen. Binnen een week was hij weer terug in zijn woonplaats en dook onder op de boerderij van zijn grootouders.

Hij kwam in **het verzet** terecht en was onder meer werkzaam voor de **groep André**. Op de dag van de bevrijding bevond hij zich in een hachelijke positie. Hij zat letterlijk tussen twee vuren; in 's Gravenmoer zaten de Duitsers en op de Dongenvaart de bevrijders. Koos lag in een droge sloot naast een varkenshok terwijl er een hevige artilleriebeschieting plaats vond. Dat kostte het varken het leven. Erger was, dat ook een oude vrouw, die in de deuropening stond, dodelijk werd getroffen. Van een jonge man, die eveneens in de buurt verbleef, werd een been afgerukt tijdens de beschieting. Koos bracht het er goed af.

Na de bevrijding werd hij ingedeeld bij de **Binnenlandse strijdkrachten** en nadien bij het **6^e Regiment Infanterie**. Toen dit regiment gehuisvest was in de **Frederik Hendrikazerne** te Vught vond er een enorme munitieontploffing plaats. Vele gewonden en twee doden waren het rampzalige gevolg. Ook nu weer ontsnapte Koos aan de dood.

In 1946 kreeg hij op zijn verzoek eervol ontslag uit de militaire dienst. In 1970 kreeg hij in **België** een ongeval en liep een flinke hoofdwond op. De artsen in België onderkenden blijkbaar de ernst van de verwonding en stuurden hem na behandeling naar huis. De volgende dag, op zijn werk, werd hij onwel en werd met spoed naar het **ziekenhuis** in Oosterhout vervoerd. Al snel bleek, dat hij tijdens het ongeluk in België een

hersenenletsel had opgelopen. Hij leed aan afasie en werd opgenomen in het verpleegtehuis "**de Volckaert**" in **Dongen** waar hij de laatste 16 jaren van zijn leven werd verpleegd.

Rest mij nog te vermelden, dat het **verzetsherinneringskruis** wegens een of andere tekortkoming bij de aanvraag nooit aan Koos werd uitgereikt. Dat betreurt ik, want hij had beter verdiend!

door **Arie Treffers**, Dongen. (broer van)

Op (werk) bezoek bij Wietse en Mientje Westerhof in Sittard

Wietse en Mientje Westerhof hadden de laatste maanden erg veel ernstige gezondheidsproblemen en zijn ook nog van een eigen vrije woning naar een **ouderencentrum** verhuisd.

In overleg met onze **coördinator nazorg, Marijke de Jong** werd overeengekomen dat een thuisbezoek op **28 april**, gelijktijdig met een bespreking met de drukker van het boekje **Theo Eversen**, kon worden gedaan. In aansluiting op het bezoek kon op de terugweg meteen ook nog een sobat bezocht worden. Marijke had hier voor **sobat Hovens** geselecteerd.

Vroeg uit de veren! Na instructies van de **TOMTOM** aangekomen in Sittard parkeren wij onze auto bij het nieuwe zorgcentrum.

Bij de receptie melden. **Familie Westerhof?** “Ah! Mientje en Wietse!” kirt de receptioniste. “Zulke lieve mensen die twee.” Aangekomen op de verdieping waar Wietse en Mientje wonen, werden wij weer door **enthousiast personeel** de weg gewezen.

Klop op de deur en daar zijn we dan!!! We worden hartelijk onthaald. Een snoepertje en plantje als welkom in de nieuwe woning vinden hun plaats. Natuurlijk eerst het nieuwe huis bewonderen. Het is lekker ruim, licht, warm en een prachtig uitzicht. Twee straten verderop woont de **kleindochter** en de **achterkleindochter** kan zelfs helemaal alleen naar opa en oma! Dan ben je als overgrootouders toch beretrots.

Een klop op de deur en daar kwamen dochter **Alie**, schoonzoon **Ben** en **achterkleindochter** ook op de koffiëgeur af. En of dat allemaal nog niet genoeg was klopte **Theo Eversen**, onze verzorger drukwerk, ook nog eens aan de deur. Dit tot grote verrassing van Mientje en Wietse. Maar niet voor Marianne. Een knipoogje van verstandhouding werd snel gewisseld tussen Theo, Joop en Marianne. Wij wisten er van.

Het was meteen een drukke maar heel gezellige boel. Marianne schonk koffie. Mientje en Wietse genoten zichtbaar van al deze belangstelling.

Natuurlijk wilden wij graag ook het **levensverhaal** van **Wietse** horen.

Nog nagenietend van het tweede kopje koffie vertelt Wietse: “Met mijn **zestiende** ging ik op **13 maart 1937** op de mijn werken en op mijn 18^e ging ik ondergronds in de **Staatsmijn Emma**. Toen in de nacht van 9 mei 1940 de **Duitsers** Nederland binnen vielen zat ik op een **diepte van 546 meter** onder de grond. Ik had nachtdienst. Via de telefoon hoorden wij dat het **oorlog** was. Wij naar huis.

Mijn bloed kriebelde al! Wat te doen? Ik heb eerst nog wat gesmokkeld met dynamiet. Heel link allemaal. Meteen na de bevrijding van Limburg heb ik mij aangemeld als **oorlogsvrijwilliger**. We trokken mee met het eerste Amerikaans leger naar Duitsland. Als bewaking. Het was bitterkoud. Wij werden teruggeroepen. Niet vanwege de kou, maar door **Prins Bernhard** en 2-6 R.I. werd opgericht. Kleding kregen wij bij **café Bas** in Amsterade. Gestoomd (de kleding!). Met de kogelgaten er nog in! Dan dezelfde route als de meeste **2-6R.I.ers**. Naar Engeland. Hier kreeg ik mijn eerste bren. Ik werd **brenschutter** en later **brencommandant**. Na de **1e politionele actie** kreeg ik een streep. Sobat **soldaat 1e klas Henny van Oosterhout** heeft veel over onze ervaringen in Indië geschreven in zijn dagboeken. Niet alleen tijdens de acties zetten de manschappen van 2-6 RI zich in, maar ook tijdens het verlof. Toen de marine **de Tijgerclub** dreigde over te nemen, leerden **Carel Eversen** en **Wietse Westerhof** hen een lesje. Koppelriemen af en knokken maar. U kent allen de afloop. Vele latere tijgers wisten de Tijgerclub in Semarang te vinden.

“Aan een aantal **Baroetjes** van de aanvulling van **1-7 R.I.** werd snel duidelijk gemaakt dat meeliften heel gewoon was,” vertelt Wietse grinnikend, “het was niet de bedoeling om kameraden langs de kant van de weg te laten staan. Een schot op de banden van de legerjeep was voldoende om hen dat eens en voor altijd in te prenten. (Geen namen noemen want anders komt **defensie** alsnog met een **naheffing!**) .”

Dan vertelt **Wietse** over een leuke gebeurtenis die zij in Indië hebben meegemaakt. Het ging over een bruggetje en een driekwart tonner. Ah ha! Zou het?? Inderdaad! Het verhaal **Henk Zwitselaar** als BruggenHenkie! Hoe is het mogelijk.

Marianne greep meteen de gelegenheid aan om Wietse aan te sporen **BruggenHenkie** of te wel **Henk Zwitselaar** eens te bellen. Met de ledenlijst erbij is een telefoonnummer snel gevonden. *(Er is al geregeld telefonisch contact geweest tussen de twee sobats Joepie!)*

Tussen het gezellige gesprek door is er door Marianne en **Theo** overleg geweest over het maken en verzenden van het boekje. Tips over en weer uitgewisseld en het eerste gedrukte exemplaar april/mei werd aan Wietse en Mientje overhandigd. De primeur!

Theo werd opgeroepen door zijn baas. De mannen met blauwe petjes (politie) hadden zijn expertise weer hard nodig. Na zijn hartelijk afscheid was het voor Wietse en Mientje tijd geworden voor de middagmaaltijd beneden in de gezellige eetzaal. Daar ontmoetten we ook nog **zoon Klaas** en zijn echtgenote **Corry** die net terug van vakantie kwamen en pa en ma een bezoekje brachten. We hebben bij toeval het hele gezin Westerhof persoonlijk ontmoet. De start van dat gezin Westerhof begon **eind 1943**.

Op een bruiloft van een nichtje, leerde Wietse zijn Mientje kennen tijdens een **polonaise in een appelwei**. Die polonaise wierp vruchten af want op **3 september 1948** trad het paar in het huwelijk met als resultaat twee kinderen, 3 kleinkinderen en 3 achter- kleinkinderen! Mientje heeft altijd in de huishouding gewerkt, maar toen de ooievaar zich meldde, richtte Mientje zich volledig op haar eigen huishouden.

Wietse en Mientje heel hartelijk bedankt voor de fijne ontvangst en wij wensen jullie veel gezondheid en een heel fijne tijd toe in jullie nieuwe appartement.

Door Marianne

28 april 2011, Op bezoek bij familie Sjra Hovens.

Na ons bezoek aan Wietse en Mientje Westerhof en het werkoverleg met Theo Eversen zijn wij op de terugweg op thuisbezoek geweest bij sobat **Sjra en Mien Hovens**.

Mevrouw Mien Hovens belde ons eind verleden jaar om een adreswijziging door te geven. Na een fijn gesprekje belde zij 's avonds weer op met wat vragen van haar man **Sjra**.

Wederom ontspon zich een fijn gesprek dat eindigde met de belofte dat zoon Luc enige kopij voor ons boekje zou toezenden. Helaas hadden wij ons decemberboekje al vol, maar wij beloofden dat wij zeer zeker in dit kerstnummer van 2011 de verhalen zullen plaatsen. **Sobat Hovens** heeft al vele jaren de reünie niet meer bezocht. Reden om ook bij hem eens een kopje koffie te gaan drinken.

We werden hartelijk ontvangen en kregen meteen een rondleiding door het prachtige huis en strak aangelegde tuin. **Familie Hovens** woont bij hun **zoon Luc** in een koopwoning.

“Jullie hebben zoveel jaren voor mij gezorgd, nu **zorg** ik voor jullie”, is de redenatie van zoon Luc.

Een leuk detail: toen wij een rondleiding kregen door de tuin, waren net de jonge **koolmeesjes** uit het ei.

Joop kreeg meteen een nuttige tip voor het planten van **aardbeien**: een zak **tuingrond**, plat neerleggen, een paar kruisen snijden in de verpakking en daar de plantjes inzetten. Lekker broeierig en geen rommel.

Binnen gingen we aan de koffie. **Sobat Sjra** vertelde ons dat hij zijn vrouw leerde kennen tijdens dansen.

Wat ons enorm goed deed was dat ook **zoon Luc** tijdens ons bezoek deelnam aan het gesprek. **Luc** is een van de drie kinderen en 2 kleinkinderen die sobat Hovens en zijn vrouw rijk zijn.

Sobat Sjra meldde zich in **1945** in **Roermond** aan als oorlogsvrijwilliger. Hij kwam bij **1-2-6 R.I.** terecht. Hij was nog te jong voor het kader.

Sjra wist nog een leuk voorval uit Indië. Samen met de **hospik Guus Schouten** zat Sjra in een tentje van het **Rode Kruis**. Op een dag kwam een **inlands ventje** van 3 a 4 jaar geheel alleen naar de post. Bedekt met zweren. Guus hielp het ventje. Smeerde zalf op de zweren en legde verbanden aan bij 't kereltje. Enkele dagen later kwam het ventje terug. Zonder de verbanden om de benen. Maar hij had wel een prachtig broekje aan. Gemaakt van.....de verbanden!

Sjra vroeg zich af of **hospik Guus** nog van dit voorval zou weten. Natuurlijk is er meteen bij thuiskomst een email naar Guus schreven. Helaas kon Guus Schouten zich niets van het verhaal herinneren. Sjra zou op **de reünie** zeer zeker nog eens met Guus Schouten over deze gebeurtenis willen praten.

Wat Sjra ook nog wist is dat de koelies bij **Kalibanteng** het gras moesten maaien. Om alles een beetje in tempo te houden werd een trom gebruikt om de **koelies** het ritme aan te geven in welke snelheid het gras gemaaid moest worden. Helaas, wanneer er geen trom klonk, werd er niet gemaaid!

ZEEP in de pap! Bij het doortrekken van de ene post naar de andere post was maar 2 uur tijd om te rusten en eten. Ramp! ZEEP in de pap. Wat moet je dan? Doen alsof je neus bloed. Honger maakt rauwe bonen zoet en zeppap een feestmaal. Na zijn terugkeer in **Nederland** werkte Sjra Hovens op de Rijkswerkplaats als **machinebankwerker** in **Helmond**.

In **Tegelen** 3 jaar en bij de **staatsmijn Maurits Geleen** 7 jaar. In 1960 werkte hij ook bij **Phillips** als bankwerker. Toen was het genoeg met bazen. Op 50 jarige leeftijd werd Sjra Hovens een **zelfstandig ondernemer**. Eigen baas, dat was het! Dat bleef hij voor 27 jaar en in het jaar 2000 was het genoeg geweest. Sjra Hovens **stopte** met werken. **Genoeg is genoeg!** Samen met zijn vrouw Mien verzorgt hij de tuin en huis van zoon Luc. Zij genieten van het buiten zijn en het tuinieren. Meer over Sjra Hovens heeft u al in dit boekje Sepatoe Roesak kunnen lezen.

Sobat **Sjra en Mien Hovens**, het was een heel fijn bezoek. **Luc**, geweldig dat jij je zo interesseerde in alle verhalen die je vader deze middag heeft verteld. Dank jullie wel.

Door Marianne

30 mei 2011. Vergaderen in Doorn.

Op de agenda stond een bezoek aan de **directeur van het veteraneninstituut**, de heer **KTZA Frank Marcus**, voor een bespreking betreffende het initiatief over **Tijgerbrigade-reünie**. Wij hebben al meerdere malen contact gehad met meneer Frank Marcus. Nu werd het een **persoonlijke** ontmoeting in **Doorn**.

De autorit bracht ons naar een mooi stukje Nederland. Doorn, gelegen in een bosrijke omgeving. Wij waren ruimschoots op tijd en werden voorzien van koffie door de vriendelijke hulpvaardige dames, dezelfde die u zo vriendelijk te woord staan wanneer u het veteraneninstituut belt.

Na een leuk gesprek te hebben gehad met hen, kwam de secretaresse van Frank Marcus, **mevrouw St.Nicolaas**, ons uitnodigen om naar de kamer van Frank Marcus te gaan. Later blijkt dat deze secretaresse echt een St.Nicolaas was.

Frank Marcus begroette ons met een stevige handdruk. Na eerst even losjes bijgepraat te hebben, ging het gesprek over tot zaken betreffende **2-6 R.I.** en de Tijgerbrigade.

Goed gedocumenteerd konden wij onze argumenten over het houden van een

grote Tijgerbrigade-reünie en het voortbestaan van de reünie en nazorgcommissie duidelijk aan Frank Marcus uitleggen.

Het was een prettige bespreking. Frank Marcus had eerder al laten blijken dat hij volledig achter het initiatief van een **Tijgerbrigade-reünie** onder **gastheerschap** van **2-6R.I.** staat. Juist het samengaan met andere onderdelen, waardoor alle Tiggerveteranen actief hun reünie kunnen bezoeken juicht hij toe.

De nieuwe **doelstellingen** van de reünie- en nazorgcommissie, die in 2010 zijn aangepast, hebben de buitengewone belangstelling en warme goedkeuring van Frank Marcus. Juist die nieuwe doelstellingen zijn **momenteel binnen defensie** heel actueel, zoals u ook regelmatig in de **Checkpoint** kunt lezen. Bij **Marianne** speelt al een **flink aantal jaren hetzelfde idee**, alleen was er toen voor samenwerking geen animo en ruimte in het voormalige **2-6R.I.** bestuur. Samen met **Frank Marcus** werd ook de **2-6R.I. ledenlijst** bekeken. Marianne houdt een zeer nauwkeurige en uitgebreide **ledenlijst** bij. Menigeeen heeft bij het zien hiervan zijn waardering er over uitgesproken. De enorme betrokkenheid met de veteranen van **2-6 R.I.** komt hierin tot uiting. Ook uit het houden van een thuisloterij tijdens de reünie blijkt weer de **betrokkenheid** met echt **alle 2-6RI-ers**. Dus niet alleen de reünie bezoekers, maar ook de thuisblijvers. KTZA Frank Marcus **waardeert** deze doelstelling. Niet alleen in woord maar ook in daad. Vanuit kasten kwamen boeken, CD's en pennen voor de loterij. De secretaresse, mevrouw St. Nicolaas werd erbij geroepen en zij werd op pad gestuurd voor agenda's. Een heus **Sinterklaasfeest** werd het! Overladen met prijzen, goede raad en nuttige tips verlieten wij het veteraneninstituut. Echter niet voordat Marianne met **drie dikke kussen** Frank Marcus heel hartelijk bedankte voor de prachtige prijzen en bovenal voor de toezegging aan Marianne dat zij mag doorgaan met **Tijgerbrigade- reünies** te organiseren.

Dank aan **de directie** van **het veteraneninstituut**, namens de veteranen!

Door Marianne

Op de koffie bij sobat Wim en Giny van Raaij. 30 mei 2011

Na de fijne bespreking met Frank Marcus en een kofferbak met prijzen tuffen wij door naar **Groesbeek**. Sobat **Wim van Raaij** verblijft daar de helft van het jaar op de camping. We arriveren bij de poort van het campingterrein. Melden, auto parkeren en dan op naar sobat van Raaij.

We worden verwelkomd door mevr. **Giny van Raaij**. Samen met sobat van Raaij maakt ze voor ons snel een zitje in de schaduw in orde. Het snoepertje verdwijnt vlug in de koeling. Met een glaasje gekoeld sap komt vlot een onderhoudend gesprek op gang. Meteen krijg ik al **50 euro** overhandigd. Voor de kas!

Het is voor Wim en zijn Giny beiden hun tweede huwelijk. Wij hadden iets gemeen. Met de **gezondheid** van Wim van Raaij (84) gaat het goed (een lekkende hartklep en een geplaatste pace-maker daargelaten). Giny van Raaij is ook niet vrij gebleven van

lichamelijk ongemak. Nu, na een verandering in de behandeling kan zij zonder rolstoel en loopt weer als een kievit.

We gaan terug in de tijd. Het gezin van Raaij met kind Wim woonde destijds in **Duitsland**.

Dit vanwege vaders baan bij **Unilever**.

Wim van Raaij maakte in die tijd veel notities van de opkomst van het **Duitse rijk**.

Toen de bedrijven, dus ook Unilever, werden genationaliseerd weigerde vader van Raaij lid van een partij te worden. Hij was Nederlander in Duitsland. Wims vader werd twee maal opgepakt en te werk gesteld. Hun huis werd **gebombardeerd**. Wim was 14 jaar. Hij mocht geen vak leren want als Nederlander in Duitsland was dat staatsgevaarlijk. Hij mocht wel fietsen maken. Later blijkt dat hem nog heel goed van pas te komen.

In 1945 keerde Wim van Raaij terug naar Nederland. De **dagboeken** die Wim al die tijd had bijgehouden zijn van groot **historisch documentatiewaarde** en werden geschonken aan het **archief** in Kleef. Hij meldde zich in Tilburg aan als O.V.W.er. In 1945 met 2-6R.I. op naar Indië. Aan boord van de **Nieuw Amsterdam** was Wim van Raaij **telegrafist/radiodienst**. Boodschappen doorgeven voor de jongens aan boord. Vanwege het verblijf in Duitsland had Wim van Raaij een Duits accent. Als snel werd er geroepen: "Welke pseudo **prins Bernhard** zit hier achter de microfoon?"

Wim vertelt: "Aan boord kregen we seksuele voorlichting van een maagd, **Maria Goos**. Kan je het voorstellen, seksuele voorlichting van een maagd!? Wat waren we groen".

We kregen in **Singapore**, 14 dagen voor we naar Semarang gingen, rijles op stoelen in het instrumentarium! Bij rijinstructeur (kapt.) Veldman haalde ik mijn rijbewijs. En dan moest je ineens in praktijk brengen wat je op papier had geleerd! Op een driekwart tonner en dat met 30 man achter in de wagen. Bij het **station Semarang** reed ik de rotonde recht op i.p.v. links. In zijn vierde versnelling ben ik toen het weeshuis binnengereden. **Kapt. Veldman** reed op de motor voorop. Ik was ook nog pelotonschauffeur bij **kapitein Verhulst**.

Weet je dat sobat **Jo Princen** geweldig kan **tapdansen**?

Fantastisch! In de officiersclub van Tijgerclub speelden twee grote dansorkesten van Indische Nederlanders.

De **IJsselmanband** en **Ping Sui**. Wat kon die man dansen".

"**Salomé**, een joodse jongen, werd gedoopt in Indië. **Jan Bus**, ik heb hem nog regelmatig bezocht. **Pluijm** van **2-7 R.I.**, **Sjefke Gerits** en **Pietje Wullems**. Oh en dienst bij de **Boeloebrug** met

Sjefke. En eh **soldaat Conijn**. Die heeft eens een keer nog een schietincident voorkomen. Hoe dat precies zat, dat weet ik niet meer.” Wim van Raaij keerde als soldaat Sadjā met de **Johan van Oldenbarneveldt** terug uit Indië. Wim had best in Indië willen blijven.

Kapitein Verhulst had aandeel in het zoeken van een baan in Nederland. In **Schiedam** was een baan bij de **politie**. Na 2 dagen te hebben rondgelopen, wist Wim: dit is niets voor mij. Bij een kartonfabriek in Schiedam nam hij ook ontslag. Zegde eveneens een baan bij Unilever af. Onderweg in de trein las hij een **advertentie** in de krant die hem wel erg aansprak.

Een baantje bij **de Leger film en fotodienst**. Terug naar Indië.

Hij meldde zich in aan in Den Haag en volgde vervolgens een polygoonopleiding in Nijmegen bij de filmdienst. Niet in de status artiest maar als **militair KNIL**, keerde van Raaij met de Grote Beer terug in Indië. Aan boord 11 filmjeeps waarvan één, die van Wim van Raaij, geschonken door **Zwanenburg** uit **Oss**. In Indië werden zij ontvangen door **Generaal Spoor**.

“Ik heb met de kantinewagen de buitenposten afgereden.

Wimpie Welfair was een geziene gast. Na een actie stond ik met grote luidsprekers op de wagen de jongens op te wachten met koffie en thee. Ik heb ook veel welfare artiesten naar de posten gereden. Bandleiden met een driekwart tonner. Oh en weet je, ik herinner mij nog een voorval met een driekwart tonner!” Het zou toch niet ..? **Bruggenhenkie?** Jawel, Henk Zwitselaar! Hoe is het mogelijk!

Bij thuiskomst uit Indië is Wim van Raaij **ijzerwerker** bij het droogdok Wilton Feyenoord geworden. Hard werken maar ook weer leren. Met 32 jaar is Wim weer naar schoolgegaan en heeft middenstand geleerd. Naast al het werken en leren was hij ook op het sociale vlak heel actief. Toch had hij liever een **eigen zaak**. Hij begon in een pakhuisje dat in 4 jaar uitgroeit tot een groot bedrijf. Zondags boekhouding. In 1959 opende hij zijn Tweewieler- en ijzerwareenzaak **“Djempol”** in **Overschie**. Tot aan zijn pensioen heeft hij daar, later samen met zijn Giny, met veel plezier gewerkt. Nu geniet hij van zijn rust. Leest ontzettend veel en graag over de tweede wereldoorlog. Maar geniet bovenal van het leven met zijn vrouw. Samen met Giny heeft Wim vijf dochters en vijf schoonzonen, zes kleinkinderen en zes achterkleinkinderen. Voor die laatste kleintjes is hij opa Tik-Tak. (Uhr-opa , overgrootvader in het Duits)

Sobat Wim en zijn vrouw Giny komen dit jaar dolgraag weer eens naar de reünie. De opzet van een **Tijgerbrigade-reünie** spreekt hen heel erg aan. **Geen hokjesgeest en praten met iedereen**. Ze zijn van harte welkom. En dit gezegd hebbende is het toch wel heel hoog tijd om terug te gaan naar Hoogvliet. Het is een lang, boeiend en interessant bezoek geweest. Wat wil je, als je zo onderhoudend kan vertellen als Wim van Raaij.

Wim en Giny van Raaij, heel hartelijk bedankt voor de gastvrijheid.

Door Marianne

Op 13 juni 2011 overleed sobat Jos Persoons.

Kort voor zijn overlijden waren wij nog bij hem op bezoek. Wij schreven een verslag in het boekje **Sepatoe Roesak van april/mei 2011**. Nu schrijven wij een verslag rond zijn overlijden.

*Herinner mij niet in sombere dagen.
Herinner mij in de stralende zon.
Herinner mij hoe ik was, toen ik nog alles kon.*

De plechtige afscheidsdienst voor **sobat Jos Persoons** was 18 juni in de aula van het crematorium Heeze te Heeze.

De familie heeft **verzocht** enige aandacht te schenken aan het overlijden van **sobat Jos**.

Hij volgde samen met de andere 2-6R.I. OVW-ers de opleiding in Engeland. Door omstandigheden thuis vertrok hij niet met de sobats naar Nederlandsch-Indië, maar hij leefde wel mee met de gebeurtenissen van de 2-6R.I. sobats. Later bleef Jos **trouw** een **financiële** ondersteuning voor **'zijn'** onderdeel bijdragen. Hij voelde zich altijd een echte **2-6R.I.-er**.

De familie is door het bestuur veel sterkte toegewenst met de verwerking van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie herinneringen.

Op speciaal verzoek van de familie is er i.p.v. bloemen namens **2-6 R.I. T-brigade** een **donatie** overgemaakt aan de **KWF Kankerbestrijding**.
Door Marianne

Vervolg : **De oprichting van 1-6 R.I.** door Robert Catsberg.

De (reserve) officieren en onderofficieren voor het bataljon werden voorgesteld en in werkelijke dienst opgeroepen. Waarschijnlijk werden potentiële kandidaten geselecteerd vanuit de bestaande bewakingstroepen en de resterende posten vanuit een poel aan reserve officieren (officieren die hun dienstplicht hadden vervuld). De soldaten waren allen oorlogsvrijwilligers. Het document maakt geen melding of dit lange of korte verband vrijwilligers waren. Na activering van het bataljon zou het tactisch onder de 21e legergroep vallen. De naam van het regiment greep conform de plannen terug op de oude tradities van de Koninklijke Landmacht.

Het zesde regiment infanterie had voor de oorlog reeds bestaan en was gestationeerd in Breda. De manschappen van de Steenbergse bewakingscompagnie en een uit Steenbergen en Dinteloord afkomstig detachement op de Noord-Schans werd op deze manier opgenomen in het reguliere leger.

Districts-commandant **Albering** schreef op 28 april 1945 dat I-6 RI op 25 april een 'second line' langs de Mark had ingenomen bij Stampersgat, Standaardbuiten en Terheijden. Tevens meldde hij dat Headquarters Netherlands District er niks voor voelde om I-6 RI uit de frontlijn te halen, zolang er geen andere troepen ter beschikking waren. Er waren blijkbaar plannen om het bataljon uit de lijn te halen, zodat de broodnodige militaire opleiding kon worden uitgevoerd. Netherlands District schatte in dat ze zeker 1000 man nodig hadden voor zowel frontdienst als bewakingstaken in het door I-6 RI bezette gebied in West-Brabant. Een regulier bataljon met een sterkte van 800 man zou onvoldoende zijn.

De ontwikkelingen na de bevrijding

In het voorjaar en de zomer van 1945 werd er, zoals eerder beschreven, met man en macht gewerkt om het Nederlandse leger vorm te geven. Er werden dat jaar, naast ondersteunende troepen, nog meer dan 25 infanteriebataljons opgericht door heel Nederland.

In augustus eindigde onverwachts de oorlog in Azië. Japan gaf zich gewonnen nadat twee atoombommen door de Verenigde Staten in Japan tot ontploffing waren gebracht. De noodzaak voor de Nederlandse 'Expeditionaire Macht' nam enorm toe. Omdat op dat moment alleen nog maar het kader van de E.M. in Engeland in training was, maakte de regering een alternatief plan. De L.I.B.'s in Nederland, die oorspronkelijk voor dienst in Duitsland waren beoogd (de zogenaamde 'gezagsbataljons' uit de plannen van 1944), waren de enige troepen van enige betekenis.

De lange verband acte vrijwilligers onder de manschappen van deze bataljons konden wettelijk gezien naar Indië worden gestuurd. In zeer korte tijd werden de zgn. korte verband acte vrijwilligers en lange verband acte vrijwilligers gescheiden en in aparte bataljons georganiseerd. De lange verbandvrijwilligers, of 'oorlogsvrijwilligers' (O.V.W.-ers) werden geoormerkt om op korte termijn Indië te gaan bevrijden.

De 'Expeditionaire Macht' uit de originele plannen van de regering in London, zou uiteindelijk pas midden 1947 klaar zijn om te worden overgebracht naar Indië.

De bataljons met korte verband vrijwilligers die niet naar Indië gestuurd konden worden, vielen onder commando van de A-divisie. Sommigen werden voor korte tijd ingezet voor bewakingsdiensten in Duitsland. Begin 1946 waren de meeste van deze bataljons opgeheven.

Bovenstaande ontwikkelingen waren van toepassing op I- en II-6 RI. Beide bataljons werden geconcentreerd in trainingskampen in respectievelijk Vught en Fournes (bij Rijsel in Noord-Frankrijk) enkele dagen na het einde van de oorlog op 5 mei 1945. De OVW-ers werden gegroepeerd om tot II-6 RI toe te treden. De korte verband vrijwilligers werden in I-6 RI samengebracht.

Slechts enkele documenten uit die tijd maakten melding van I-6 RI. Er kon dan ook geen gedetailleerd beeld worden gereconstrueerd over de verwickelingen van het bataljon.

In een rapport van districts commandant **Albering** werd gemeld dat de 2e compagnie I-6 RI (Geertruidenberg o.l.v. Luitenant **Veldman**) als eerste uit de frontlijn was gehaald. Ze waren op 5 mei 1945 al in 'voortraining'. Hun frontposten waren door het Belgische 1e Fuseliers bataljon overgenomen.

Het zelfde rapport meldde dat de militaire zone met ingang van 6 mei 1945 werd opgeheven. Alle NBS-troepen (behoudens enkele eenheden die opslagdepots bewaakten) waren ontslagen van alle (bewakings)taken voor de geallieerden. **Albering** vervolgde;

‘.genoemd personeel wordt in sommige plaatsen (bv. Roosendaal en Bergen op Zoom) wekelijks betaald, zonder dat er noemenswaardige prestaties worden geleverd’.

Blijkbaar waren er erg weinig activiteiten voor de mannen van I-6 RI. Ten einde de BS-ers sneller over te nemen in het Nederlandse Leger, moest de medische keuring bespoedigd worden. Deze keuringen vonden plaats op 7 mei 1945, zowel in Breda als in Bergen op Zoom. De mannen van de Steenbergse bewakingstroepen werden volgens eigen zeggen in Bergen op Zoom gekeurd.

In een vergadering tussen SHEAF en de representanten van de NBS staf, werd de optie om I-6 RI van Vught naar Weert te verplaatsen besproken. De reden van de eventuele verhuizing werd niet gemeld. Het plan kon door het enorme aantal terugkerende vluchtelingen uit Duitsland, die in het kamp in Weert werden geconcentreerd, geen doorgang vinden. In een document van 11 juli 1945, ondertekend door Majoor van de Wolf, was er sprake van het beëindigen van een opleiding voor sportinstructeurs. Dit doet vermoeden dat het bataljon, naast het ondergaan van training, betrokken was bij het geven of het faciliteren van opleidingen.

Helaas zijn er van de ontwikkelingen bij I-6 RI ook na augustus 1945 slechts vage aanwijzingen gevonden. Een lijst met een opsomming van eenheden gedateerd 2 oktober 1945, vermeldde het bataljon met standplaats Isabella kazerne in Vught. De sterkte bedroeg 28 officieren en 773 man. Een andere sterkte lijst, gedateerd 14 november 1945, vermeldde dat het bataljon nog steeds in Vught was gelegerd en met ingang van 19

november onder commando van commandant divisie A zou vallen. Commandant divisie A was de plaatsvervanger van de bevelhebber van de NBS die op 19 november officieel werd opgeheven. Divisie A was geen eenheid in de zin van een vechtende divisie. Het was slechts een divisie in naam met als doel losse eenheden van gestructureerde verzorging te voorzien. Op 1 januari 1946 werden de eenheden, waaronder I-6 RI, onder bevel van de Territoriaal Bevelhebber Nederland gezet met als taak 'militaire bijstand verlenen'. Het bataljon werd ingedeeld met I-13 RI in Militaire Afdeling 3. In juli 1946 werd het bataljon vermeld in de Havenkazerne in Schoonhoven onder Militaire Afdeling 2. Een ander document doet vermoeden dat I-6 RI werd opgeheven in augustus 1946, omdat het bataljon onder een afwikkelingsbureau werd vermeld. De staf van het bataljon diende verder als staf voor de 3e Militaire Afdeling. Er is op het moment van schrijven geen verdere informatie bekend

Door Robert Catsburg.

Het boek van Robert Catsburg:

Van zeedijk naar Sawa met de kapotte schoen

(281 pagina's in zwart-wit, 15 pagina's in kleur)

ISBN*9789081789318 is te verkrijgen bij:

Robert Catsburg: r.w.catsburg@gmail.com,

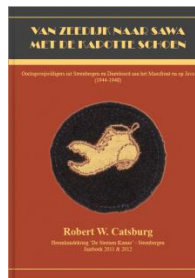
mobiel: 06-25009444

Ad Helmons: 0167 - 560412

Heemkundekring: gebaten@wxs.nl (Gerard Baten)

Of online te bestellen bij:

<http://www.pumbo.nl/boek/shop>

Van links naar rechts Ad van Hooijdonk, Robert Catsburg, Adam de Nijs en burgemeester Jan Hoogendoorn. Hij kreeg woensdag 16 november 2011 het eerste exemplaar van Catsburgs boek “van Zeedijk naar Sawa met de kapotte schoen”. (BNdeStem)

Foto Wim van den broek.

Overleden sobat A.M. Buckens

Ons bereikte het bericht dat op **9 juli jl.** overleden was sobat **A.M. Buckens** uit **Oud Gastel**. Na een kort overleg met onze coördinator Marijke werd overeengekomen dat wij de **crematie** zouden bijwonen. In goed overleg met de **werkgever** van Marianne kon er een **aanpassing** in haar **werkrooster** worden gemaakt.

Op **15 juli 2011** werd voor **Toon Buckens** de plechtige uitvaartdienst gehouden in de **parochiekerk H.Laurentius in Oud Gastel** met daaropvolgend de crematiedienst in Crematorium Zegestede in Roosendaal

Toon Buckens werd op 2 november 1925 geboren. Als kind groeide hij op in een groot gezin aan de Karnemelkstraat te Oud Gastel.

Het was geen gemakkelijke tijd, maar er heerste wel een gezellige huiselijke sfeer binnen het gezin. Op 12-jarige leeftijd, direct na de lagere school, moest hij gaan werken. Op nog jonge leeftijd ging hij als oorlogsvrijwilliger naar Nederlands -Indië. Hij sprak er later niet veel over, maar het was duidelijk dat het een emotionele ervaring moet zijn geweest.

Terug in Nederland trouwde hij in 1955 met zijn Betsy. Samen hebben ze gedurende 35 jaar een supermarkt gehad, eerst aan de Stoofstraat en Koelemanstraat, later aan de Dorpsstraat. Tijdens het huwelijk werden twee kinderen geboren: Wilbert(1961) en George(1963). In 1986 werd de winkel verkocht, kon sobat Toon met pensioen en was het tijd om te gaan genieten van zijn sigaretje, zijn borreltje en een potje biljarten. En vooral trots zijn op zijn 4 kleinkinderen Yvette, Roy, Lisanne en Toine.

Half mei begon Toon last te krijgen van zijn rug. Hij zal wel kou hebben gevat, dacht de familie, want hij mankeerde nooit iets, behalve soms een “griepje” na een feestje. Het bleek echter goed mis te zijn. Daarna ging het heel snel. Gelukkig is hem een lang ziekbed bespaard gebleven.

Tijdens de crematieplechtigheid in de moderne, zeer sfeervolle en stemmige ruimte van het crematorium in Roosendaal waren er vele aanwezigen.

Naast toespraken van familie en geestelijke kon er namens 2-6 RI door Joop Pragt een toespraak worden gehouden waarin het leven van sobat Toon Buckens tijdens zijn Indië- periode werd aangehaald. Aansluitend daarop droeg Joop een toepasselijk veteranengedicht voor.

Na het spelen van enkele stemmige muziekstukken volgde het definitieve afscheid.

Een waardige groet bij de kist.

Na afloop van de plechtigheid kwamen wij in gesprek met de familie. Zij waardeerden het zeer dat wij aanwezig waren. In de loop van het gesprek kwam naar voren dat sobat Buckens zijn laatste tijd door heeft gebracht in het zelfde verzorgingstehuis waar onze te bezoeken sobat A.v.d. Heijden verblijft. Sterker nog, Toon Buckens lag op dezelfde afdeling bij sobat van der Heijden. Helaas hebben zij beiden niet geweten dat zij zo dicht bij elkaar waren. Er zouden ongetwijfeld nog mooie gesprekken kunnen zijn gevoerd.

Na een hartelijk woord en veel sterkte gewenst te hebben aan de familie voor de komende tijd namen wij afscheid.

Door Marianne

Op de koffie bij sobat A.A. van der Heijden. 15 juli 2011.

Op zijn **88e verjaardag**, 28 februari 2011, belde ik met sobat **Toon v.d. Heijden**. “Marianne, alles is sukkelen,” vertelde hij. Hij was pas zomaar gevallen, maar kon nog autorijden. Alleen vonden de kinderen dat onverantwoord. Voor iemand die een rijschool heeft gehad en hield van autorijden was het een grote beperking. “Ik ben mijn vrijheid kwijt”, zuchtte hij.

De reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I.-T-Brigade kreeg wat later via dochter **Riet Tack** een brief met adreswijziging. Toon v.d. Heijden was opgenomen in een verpleegtehuis. Zijn gezondheid ging zo sterk achteruit dat het niet meer verantwoord was om zelfstandig te blijven wonen. Zijn zoon, waar hij mee samenwoonde, was op 20 juni overleden.

Na telefonisch overleg met Riet Tack en de coördinator nazorg Marijke maakten wij een afspraak voor een bezoek.

Na de plechtigheden van het laatste afscheid van **sobat Buckens** gingen wij op weg naar **sobat A. van der Heijden** in Roosendaal. Nog steeds verwonderd over het feit dat zowel sobat Buckens en sobat v.d. Heijden tegelijkertijd in het zelfde verzorgingshuis en ook nog op dezelfde afdeling hadden verbleven kwamen wij aan op de afdeling Zonnebloem A van verzorgingshuis de Wiekendael. Een prachtige gerenoveerde kerk met moderne aanbouw. Een medewerkster liep met ons mee naar de kamer van sobat Toon v.d. Heijden. Hij lag op bed te sluimeren. De medewerkster ging weer weg. En wij? Wij keken elkaar aan. Oei, dit hadden wij niet verwacht. Het leek erop of wij de laatste momenten van sobat Toon v.d. Heijden mee zouden maken. Het praten en bewegen ging zeer moeizaam. De verpleegster van de afdeling kwam binnen en vroeg ons even plaats te nemen in de “woonkamer”.

En na een poosje wachten stond ons een verrassing te wachten. De rolstoel werd binnengereden met daarin sobat v.d. Heijden, keurig gekleed en gekapt. Hoewel het praten nog wel moeizaam ging, had hij al wat praatjes.

“Zuster, geef deze mensen wat te drinken en geef mij maar een **Jägermeister!**” Nadat wij sobat v.d. Heijden het snoepertje hadden overhandigd en hij genietend zat te nippen aan zijn Jägermeister kwam het gesprek op gang.

Wij vertelden sobat Toon dat wij net bij de crematieplechtigheid van Toon Buckens waren geweest. “Toon Buckens? Is die overleden? Ja die heb ik goed gekend. Toontje. Ja die kende ik goed.”

Sobat Toon v.d. Heijden vertelde ons dat hij nog heel vaak terug denkt aan Indië. Wij zagen op zijn kamer ook al enige Indië souvenirs, foto's en een prachtige stenen Sepatoe Roesak.

Toon v.d. Heijden zat tijdens de oorlog twee jaar ondergedoken bij een boer in Nijmegen. Hij moest daar heel hard werken. Het risico was groot voor de boer. Wellicht dat deze Toon daarom zo hard liet werken. Een keer was hij op de fiets onderweg en kwam een Duitse patrouille tegen. “Kijk uit! Daar lopen een paar Duitsers werd er geroepen.” Wat moet je dan? Waarop sobat Toon v.d. Heijden kalm antwoordde: “Rustig blijven. Ik ben er ook!” Onverschrokken

ging sobat v.d. Heijden dezelfde weg later ook weer terug naar zijn onderduikadres. Na de bevrijding meldde hij zich aan als Oorlogsvrijwilliger. Hij werd ingedeeld bij 2-6R.I. bij de 4e compagnie als motorordonnans.

Een grote foto met sobat v.d. Heijden op de motor staat bij hem op de kamer.

De KNIL paardjes die de **mortieruitrustingen** moesten dragen herinnert sobat Toon zich nog heel goed. Wat een **krengetjes** waren dat. Gewoonweg rotbeesten. Ze wilden niet lopen, maar wel bijten en trappen.

En dan die **vuurvliegjes!** “In het begin toen we net in Indië waren, moesten wij heel erg wennen aan die vuurvliegjes. Het was net of de vijand met kleine lampjes je tegemoet kwam. Er is zo links en rechts nog wel eens op de beestjes geschoten in de veronderstelling dat we werden overlopen.

We stopten ze ook wel in een potje, die vuurvliegjes. Dan had je licht op de kamer”. Wat hem altijd is bijgebleven is het sneuvelen van **Kapt. Veldman** en **Luitenant Fick**. Vreselijk. “Eens kijken, wie hadden we nog meer? **Gerrit van Gils**, wat een grote vent was dat. **Cor Dudok** en jouw vader, **Huib Lankhuizen**, die “**rooie**” uit **de Klundert**. Ja, die kende ik ook goed. Fijne vent”. Marianne glimt bij zo’n compliment over haar vader. Sobat Toon neemt even weer een genietend nipje van de Jägermeister en verdwijnt met de gedachten terug in Indië.

Terug gekomen uit Indië trouwde sobat Toon v.d. Heijden met verpleegstertje Lenie Lips. Zij kregen 5 kinderen, waar twee al van overleden zijn. Ook kregen zij 7 kleinkinderen, waar van een overleden is. Sobat Toon moest helaas veel te vroeg afscheid nemen van zijn vrouw Lenie. Er zijn momenteel 6 achterkleinkinderen. Nummer 7 is “onderweg”.

Wij merkten dat sobat v.d. Heijden volop genoot van het gesprek. Hij werd steeds levendiger. Maar hoe leuk het bezoek ook is, we mogen de sobat niet te veel vermoeien. Tijd om gedag te zeggen. Een medewerkster kondigde de boterham aan. Wij reden sobat Toon v.d. Heijden naar de eetzaal.

Zichtbaar genietend van alle aandacht die hij had gekregen zei hij ons gedag.

“Doe iedereen, dus alle sobats, maar de groeten van mij,” zei hij met een glimlach.

Natuurlijk brengen wij hier graag aan iedereen de groeten over van sobat Toon v.d. Heijden. Bij deze dus!

Door Marianne

Beste Marianne,

Mijn vader heeft genoten van jullie bezoek, daarvoor onze dank.

Naar omstandigheden gaat het redelijk goed met hem.

Hij wist heel goed na te vertellen over jullie bezoek.

Ik zag dat er binnenkort weer een reünie is maar dat is voor hem helaas niet meer te doen. Het boekje **Sepatoe Roesak** ligt **opengeslagen** op zijn kastje dus hij zal met de tijd nog wel lezen over de reünie.

Met vriendelijke groeten

Riet Tack-van der Heijden

Telefoon! Uit Amerika! Sobat van Werkhoven.

Op 9 juni 2011 wordt er gebeld. Sobat van Werkhoven is aan de telefoon. Maar die woont toch in Amerika? Ja hoor, dat klopt. Sobat van Werkhoven vertrok in 1953 naar Amerika. Vanwege onvrede en de slechte vooruitzichten op werk in Nederland.

'Beste Marianne, Drie jaar geleden was ik nog voor een kort verblijf in Nederland. Mijn broer was overleden.

Ik vind het boekje een geweldig werk. Klasse...! In de artikelen vind ik veel informatie. Ook vond ik het **artikel over de**

onderscheidingen heel interessant om te lezen. Veel dingen die besproken werden wist ik niet. Ik hoop dat er nog een vervolg op komt. Bij het lezen van het boekje april/mei herkende ik mijzelf op de foto **wie is wie** op bladzijde 58 van het boekje Sepatoe Roesak. Ik zit middenlinks, de man met de bril en het donkere haar”.

Ik kwam vanuit het **verzet** op de Veluwe als vaandrig naar **1-8 R.I.** In 1947 werd

ik overgeplaatst bij de **2-6 R.I. pioniers**. Bij **luitenant Counet** en bij **Piet Maijer** in **Dadapajam**. De **kerst** daar herinner ik mij nog en heb er ook nog een foto van. Ik raakte **gewond** en werd naar **Batavia** vervoerd. Later werd ik doorgevoerd naar het kamp **Tjililitjan**.

Er was een luitenant die zich erg interesseerde voor klassieke muziek en 's avonds les gaf in muziek. Hoe hij heette weet ik niet meer. Misschien weet iemand anders het nog wel.

Heel erg leuk om zo met je te spreken en bedankt voor wat jullie allemaal voor ons doen.

door Marianne

Reactie:

Sobat Jo Princen reageerde op een email, die aan de hele email-groep is gestuurd, met de vraag: wie weet welke luitenant sobat van Werkhoven zich herinnerde?

Sobat Werkhoven, hier komt zijn verhaal voor u.

'Hallo sobat van Werkhoven. Op je vraag of we bekend zijn met iemand die goed muziek maakte vertel ik je dat het een dienstmaat van mij was, **F. van Feen**. Hij staat in het boek van **Verhulst**. Hij zat bij de **derde sectie** en kon prachtig piano spelen. Hij gaf op de Nieuw Amsterdam veel concerten voor de officieren en manschappen. Ik was daar altijd bij, want ik kon muziek lezen en hielp hem met de bladzijde om te slaan. Hij speelde ook vaak in ziekenhuizen. Helaas ben ik hem later uit het oog verloren. Volgens **Verhulst** is hij naar een opleiding voor officier gegaan. Ik hoop dat het deze man is die je zocht.

Het zou fijn zijn als iemand hem zou kunnen vinden. Ook ik zou graag willen weten hoe het verder met hem is gegaan.'

Jo Princen uit Nijmegen.

24 augustus overleed onze sobat Jan Wijers.(89)

Ik werd op 2 juli opgebeld door **Mientje Wijers**. 'Het gaat niet goed met **Jan**. Hij heeft gisteravond een **herseninfectie** gehad en ligt nu in het ziekenhuis.' Helaas moesten we onder ogen zien dat Jan niet meer de oude zou worden.

Op 24 augustus overleed **Johannes Hendrikus Wijers**.

*Niemand heeft het eeuwige leven,
maar met negentig is hij een heel
eind gekomen.
Hij voelde zich bevoorrecht.
"Ik mankeer van alles, maar verder
gaat het uitstekend."
Hij genoot van het leven tot 1 juli jl.,
toen alles anders werd.
Hoewel we hem ongelooflijk zullen
missen, hebben we vrede met het
afscheid.*

Een boom van een man. Geboren op de **Biesselt**, tussen **Mook** en **Groesbeek**, een landstreek die hem tot zijn laatste dagen dierbaar is gebleven.

Maandag 29 augustus was in de **St.Franciscus van Assiesie Kerk** te **Breda** de **plechtige uitvaartdienst**.

Het was druk. Heel druk. Zelden hebben wij zoveel mensen tijdens een uitvaartplechtigheid gezien. Vele werknemers en oud-werknemers van het kantoor dat Jan had opgericht: het **accountantskantoor Wijers en Teurlings**. Zij kwamen voor het laatste afscheid ook naar deze dienst. Jan Wijers was een graag gezien persoon.

Het was een dienst voor en door de familie geregisseerd. Toespraken van zoon Fonds, dochters Hanneke, Jannie en Gerda en de 6 kleinkinderen. Allemaal stuk voor stuk met dezelfde gave als die Jan zelf had: het uitstekend kunnen verwoorden van emoties, gebeurtenissen en herinneringen.

Dochter Hanneke begon haar toespraak met het zingen van het couplet van het lied "Samenzijn" van Willeke Alberti. Dit lied werd toen ter tijd op het huwelijksjubileum van Jan en Mientje door de gehele familie gezongen. Nu dus alleen door Hanneke. Wij hadden daar grote bewondering voor.

Door twee kleinkinderen werd, tussen de gebeden en voordrachten, op de piano muziekstukken gespeeld. **Vertederend** was het dat, meteen nadat de laatste klank van het pianospel had geklonken, Mientje Wijers spontaan begon te applaudiseren. Want Jan genoot altijd intens van het muzikale succes van de kleindochters Majelle en Meike.

Na de dienst heeft de familie in besloten kring Jan Wijers begeleid naar het crematorium. Daarna voegden zij zich bij de genodigden en belangstellenden in restaurant Boswachter Liesbosch in Breda voor de condoleance en een samenzijn.

Wederom een zeer drukbezochte locatie.

Uit onze gesprekken met aanwezigen kwam unaniem naar voren de kracht, doorzettingsvermogen en het onbaatzuchtige karakter van Jan. Een man van wijsheid met het hart stevig op de goede plaats.

In overleg met de familie is er door het bestuur van de reünie- en nazorgcommissie geen toespraak gehouden. Dit vanwege de vele toespraken en voordrachten van de familie. Een geschreven woord van afscheid waarin het Indië- verleden van 2-6R.I -er Jan Wijers werd belicht, aangevuld met een stemmig veteranengedicht, is bij de condoleance aan Mientje Wijers overhandigd.

Wij zullen de inbreng van Jan Wijers voor ons boekje Sepatoe Roesak node missen. In overleg met de familie mogen wij de nog resterende, door Jan toegestuurde, stukken plaatsen in onze boekjes.

Jan Wijers, bedankt voor de **vele verhalen**, het **vertrouwen** en de fijne **vriendschap**.

Op **verzoek** van **familie Wijers** is er i.p.v. bloemen **een gift** voor de **herenstichting** gedaan. Door Marianne

Kennismaken met luitenant-kolonel (Marc) Jacobs

Eindelijk is het er toch van gekomen. Een **kennismakingsgesprek** met **luitenant-kolonel Marc Jacobs** de **nieuwe** Regiments- en Bataljonscommandant der Limburgse Jagers.

Vanwege de **barre winterse weersomstandigheden** op 9 december **2010**, de dag van de regimentsoverdracht, was het voor ons, hoewel uitgenodigd, **niet verantwoord** om de reis vanuit **Hoogvliet** naar **Oirschot** te maken.

Zowel de **overste** als uw **voorz./secr. Marianne** vonden het toch **uitermate belangrijk** om **persoonlijk kennis** te maken.

Op een latere invitatie van de overste aan ons om een galaconcert van het Fanfarekorps Koninklijke Landmacht "Bereden Wapens" bij te wonen en daar nader kennis te maken konden wij vanwege **agendatechnische problemen** helaas ook niet in gaan. Via het boekje Sepatoe Roesak van april/mei maakte de overste al **wel kennis** met u.

In verband met de op hand zijnde **bezuinigingen** bij **defensie** en de uitzending van de **overste** naar **Bonaire** was voor ons de eerste mogelijkheid om af te spreken **maandag 7 september**.

Op de **R. van Stevenickkazerne** in **Oirschot** ontmoetten wij de **overste Jacobs**.

Na ons te hebben gemeld bij de wacht werden wij beladen met een plattegrond op het **enorme kazerneterrein** toegelaten.

Bij het juiste gebouw aangekomen, volgden wij de door de overste aan ons **toegestuurde instructies** op en botsten in de gang bijna tegen hem op. Zoals wij bij ieder bezoek doen, kreeg ook de overste **een lekker snoepertje** overhandigd.

De overste ging er zelf op uit om ons van koffie te voorzien. Een grote **plunjebaal** nam een deel van de werkkamer in beslag. "Net terug uit Bonaire. Nog geen tijd gehad om uit te pakken," verklaarde overste Marc Jacops.

Hij nam **ruimschoots** de gelegenheid om nader **kennis** met ons te maken. Ook wij namen de tijd om over **de sobats van 2-6 R.I.** te vertellen en onze **doelstellingen** uit te leggen.

Met de **uitgebreide ledenlijst** van Marianne erbij, kreeg de overste een duidelijk beeld. Natuurlijk was het onvermijdelijk dat de splitsing van het bestuur ter sprake kwam. De overste was zeer geïnteresseerd naar **de toedracht**. Ook had hij zelf met de voor hem beschikbare informatie al **een beeld** kunnen vormen.

Wij op onze beurt informeerden bij de overste naar zijn gedrevenheid tot de oprichting van de **Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers (VVRLJ)**, speciaal voor de jonge veteranen vanaf Libanon.

Want zoals de overste vertelde: "al staat bij hen het hoofd er nu nog niet naar en beschouwen de manschappen als **jongeling** zich nog niet als veteraan (grijze broek, blauwe blazer), toch hebben ook zij een **gemeenschappelijk verleden**, wat op een bepaald moment zeker leidt tot een **behoefte** om de maten nog eens een keer te zien. Met dat doel voor ogen hebben wij dan ook op **5 november 2011** de **oprichting- en reünie bijeenkomst**".

Wij hopen dat die bijeenkomst in Oirschot een groot aantal deelnemers heeft gehad. Een **goed initiatief** dient goed gevolg te hebben.

Wij hadden de overste al eerder in het jaar gevraagd om aanwezig te zijn op onze reünie in september. Natuurlijk zouden wij het heel fijn vinden als hij een woord tot de aanwezige sobats zou willen richten. Dat heeft de overste al toegezegd. Het is wel zo dat de overste precies in die week op oefening is in de **Marnerswaard**. Een oefening die moet inspelen op het optreden in verstedelijkt gebied. Nu, tijdens deze persoonlijke kennismaking, belooft de overste "**even**" op en neer naar de **reünie in Vught** te komen. Hij wil heel graag de manschappen van **2-6 R.I., en Tigerbrigade** toespreken.

Tijdens het gesprek kwam ons bezoek aan het veteraneninstituut en de heer **Frank Marcus** ter sprake. Het "**Sinterklaasgebeuren**" daar met de cd's, agenda's en boeken

voor de loterij werd aangehaald. Overste Marc Jacops wilde niet achterblijven, echter op zijn werkkamer had hij geen weggevertjes.

Hoewel, ineens sprong hij op, opende een kast en daar kwam een doos met CD' s te voorschijn.

“Tot nu toe is er pas één CD weggegeven. Het is niet zo de soort muziek voor de jonge rekruten. Nemen jullie de hele doos maar mee”. **Bespeurden** wij een soort van **opluchting** bij de overste? Natuurlijk werd er ook nog een foto gemaakt. Joop moest de foto maar nemen, de overste ging liever samen met Marianne op de foto. Aldus geschiedde. Voor het vaandel van de Limburgse Jagers.

Overste Marc Jacops, heel hartelijk bedankt voor de fijne kennismaking, de CD' s en de koffie en natuurlijk graag tot ziens op 28 september bij de reünie in Vught.

Door Marianne

Op de koffie bij sobat Polak in Breda (7-9-2011)

Na het fijne kennismakingsgesprek met de overste Marc Jacops hadden wij die dag nog een thuisbezoek op de agenda staan. In Breda om precies te zijn.

Wij hadden met sobat Polak een afspraak staan om bij hem op de terugweg een kopje koffie te komen drinken. Ik verheugde mij op dit bezoek, temeer omdat sobat Polak mijn vader goed heeft gekend. Tijdens het maken van verschillende telefoontjes met hem kreeg ik al een heimwee gevoel bij het horen van het heerlijke Brabants- Klundertse dialect wat sobat Polak sprak.

We worden bij de deur vriendelijk verwelkomd door meneer Polak. Meneer en mevrouw Polak wonen nu al twee en een half jaar tevreden in het bejaardenhuis.

Ik ga samen met sobat Polak het keukentje in om koffie te zetten. **Sobat Polak (86)** is druk doende met de mokjes en lepeltjes uit te zoeken. “Nee, die lepeltjes niet, die zijn van ons. Kijk deze zijn voor de visite. En die kommetjes.

Er zijn in dit bejaardenhuis niet genoeg vrijwilligers meer om koffie uit te schenken, daarom hebben alle bewoners een **senseo** koffiezetapparaat op de kamer gekregen”, vertelt sobat Polak vrolijk. Maar met dat **nieuwerwetse gedoe** komen de kopjes niet vol genoeg naar de zin van sobat Polak. Heerlijk gevoel dat kneuteren in de keuken en meteen al lekker kletsen. Net zo als **vroeger thuis** in de keuken met mijn vader!

Joop praat in de huiskamer met **mevrouw Polak (83)**. Het gebruikelijke snoeptje is bij binnenkomst al overhandigd. Mevrouw Polak vertelt dat zij en haar man in Mei 2012 zestig jaar getrouwd hopen te zijn. Ze hebben **twee kinderen**. Jongens, en al vijf kleinkinderen, waarvan drie jongens.

Sobat Polak is **landbouwer** geweest, daarna 23 jaar **wegenbouwer**. Op 60jarige leeftijd ging hij met pensioen. Hij is daarna nog **koster** geweest en zelfs ook nog **grafwerker**.

Hij **puzzelt** nu graag en drinkt daarbij dan een kopje koffie. Biljarten en **kijken naar voetbal** is een liefhebberij! Doet **elke dag** nog zijn **wandelronde** buiten, terwijl zijn vrouw dan rust.

Sobat Polak is dan nog wel redelijk goed ter been, maar mevrouw Polak is dat helaas niet meer. Zij is praktisch rolstoelgebonden.

De herinneringen aan de diensttijd komen los. Aan boord van de **Nieuw Amsterdam** raakt soldaat Polak zijn **baret** kwijt. Het gevolg was dat hij dan maar op appèl moest met een helm op! In opdracht van **kapitein Koppenol**.

Soldaat Polak was ingedeeld bij de **ondersteuningscompagnie zware mortieren**. O.a. samen met **Cor Dudok**.

"Ik droeg de **grondplaat!** En dat was een **zwaar onhandig kreng** om te sjouwen”, zucht sobat Polak. "Pa vertelde dat ook en dat je beter de loop kon dragen, zo voor je op de buik. Dan kon je er nog lekker je armen op laten rusten", zegt Marianne. "Precies zo ja", glimlacht sobat Polak.

Jan Wijers kent hij ook. "Ik las in de krant hier dat er pas een Jan Wijers is overleden. Was hij dat toch? Ja, dat dacht ik al.

Kapitein Veldman, die herinner ik mij ook nog goed. Dat was 'n **goeie!** Het was allemaal heel erg wat er met **Veldman en Fick** is gebeurd. Ook een goeie was **Generaal Spoor**. Ik las in het boekje Sepatoe Roesak het leuke interessante interview met **zijn vrouw**. Dat was mooi.

Ik ben wel eens verdwaald tijdens een patrouille met kapitein **Koppenol**. Zo'n klein ventje. Hij liep een paar uur rondjes en kwam op dezelfde plek weer terug!"

Wanneer ik vraag wie sobat Polak nog kent van de mortieren, somt hij op: "**Janus van de Made, Cees v. d. Veeke, Bas Beversluis, Cor Lucas, Cor Dudok** dan en natuurlijk die rooie, **jouw vader**". Hij herinnert: "We hadden ook nog een **rare** erbij zitten. Hè, hoe heette die nou? Hij deed geen vlieg kwaad. Was een beetje een **sulletje**". Als eerste schiet mij dan meteen de naam **Hansse** te binnen. **Lies Hansse**. Hij was van **Deense** afkomst. "Mijn vader vertelde ook over hem", lach ik.

"Ze hebben **Lies** eens een keer zo goed **gecamoufleerd** dat de anderen hem haast niet meer terug konden vinden".

"Mijn vader vertelde ook dat ze Lies niet kwaad konden krijgen", haal ik nog op. Sobat Polak knikt luid lachend. Ik vertel sobat Polak dat ik nog foto's heb met mijn vader en **Lies Hansse** op de motor van **Therez van Turnhout**, de **motorordonnans**.

Sobat Polak knikt alweer lachend." Ja, ja, die ken ik ook. Therez sleepte zijn **motor** overal mee naar toe. Die bleef nergens achter". Sobat Polak zit zichtbaar te genieten van alle verhalen.

"**Sjoerd Jorritsma** weet ik nog te herinneren", somt Polak op.

"Oh ja, die was **zwarte Piet!**" roep ik weer, " heb ik ook nog foto's van". "En **Woutje Spoor**, die zat ook bij ons. Die kon **boksen!**"

"Ook daar heb ik nog foto's van", zeg ik weer. "Die heb ik van **Jan Wijers** gekregen". Sobat Polak verteld dat hij jammer genoeg nog maar een paar fotootjes heeft. "De **watersnoodramp** hè", zucht hij. "Alles zat onder een dikke laag modder. Wel anderhalve meter hoog. Ik ben ook mijn kleine speldje kwijt. Die met het helpmpje."

"De **demobilisatiespeld**" weet ik. "Mijn **veteranenspeld** is ook weg", vertelt sobat Polak verdrietig.

Het lijkt wel of het zo moest wezen. Ik heb nog een demobilisatiespeldje over. Mijn vader had er twee. "Ik stuur er een op naar u hoor. En foto's. Ik zoek ze op voor u. De Veteranenspeld komt er ook", zeg ik een blijde sobat Polak toe.

Zichtbaar genietend van het hele gesprek zit mevrouw Polak hoofdschuddend te luisteren. En sobat Polak? Die geniet volop.

Met glimmende pretoogjes worden nog veel meer mooie herinneringen opgehaald. Om het bezoek niet te lang te maken en mevrouw Polak niet te veel vermoeien moeten we toch een eind maken aan het bezoek. Een heel fijn bezoek.

Thuisgekomen ben ik gaan zoeken tussen de foto's. Heb een flink aantal foto's gevonden met sobats erop welk sobat Polak zich herinnerde. Joop heeft er afdrucken van gemaakt met zelfs een grote foto van Polak persoonlijk! Het **mobilisatiespeldje** en **veteranenspeld** erbij en het pakketje per post gestuurd. Twee dagen later belde sobat Polak om mij te bedanken voor de vele mooie foto's en de spelden. Hij vond het geweldig om deze foto's en spelden weer te hebben. Heerlijk.

Meneer en mevrouw Polak, wij vonden het een heel fijn bezoek bij u. Bedankt voor de fijne middag.

door Marianne

Reünie woensdag 28 september 2011 in Vught.

U hebt **allemaal** in de **nieuwsbrief** kunnen lezen dat de reünie in de nieuwe samenstelling een **groot succes** is geworden. We zaten aan het voor **deze kazerne** maximale toegestane aantal deelnemers; namelijk **honderd**. Wij hebben er zelfs nog een paar sobats bij weten te smokkelen. Op **zoveel deelnemers** hadden wij niet gerekend, temeer omdat we **concurrentie** hadden van de **veteranendag** van de landmacht in **Rotterdam AHOY** plus het **VOMI-jubileum** en de **Taptoe**. Sobats belden op om te vertellen dat zij spijtig genoeg naar Rotterdam gingen, maar **volgend jaar** zeer zeker op de reünie wilden zijn. Tot op vandaag toe krijgen wij nog fijne reacties binnen. Heel hartelijk dank hiervoor.

Voor alle duidelijkheid: Er was een **noodplan**. Indien er zich nog 2-6R.I.ers op het laatst hadden gemeld, dan zou het bestuur en de re-enactmentgroep hun plaatsen aan de eettafel hebben afgestaan aan die 2-6R.I.ers.

Woensdag 28 september. Jac Malipaard was weer als **eerste** aanwezig op de kazerne met zijn Indonesische koopwaar. Vroege vogels. Gelijktijdig met ons meldde zich ook **Michiel van Manen** van de **re-enactmentgroep politionele acties**. Fijn, mooi op tijd.

De inschrijftafel werd opgemaakt met het **tijgernaambord**, gemaakt door **T-brigade** veteraan **John Kamerling**, de grote **pluche tijgerkop**, de **foto** van de in Roermond gelegde **krans** en de enveloppen met bonnen, alles kreeg zijn plaatsje op deze tafel. En erachter? Nam **Joop de penningmeester** plaats.

De mannen van de **re-enactmentgroep** kregen instructies: met het busje mee naar het **treinstation**.

Duidelijk herkenbaar met **een bord** met afbeelding van **Tijgerkop en emblemen van alle deelnemende onderdelen** ging een van hen de sobats bij het station opwachten. De door o.a. de **goudsmid Sanne van Boeckel** prachtige van het origineel nagemaakte Tijgerbadges hadden zij al opgespeld gekregen. De **wachtpost** werd opgezet en het **geheime wachtwoord** werd ingestudeerd en voor de bezoekers werden de **naambadges** met tijgerkop + eigen onderdeelembleem strategisch opgehangen. Er kwam niemand onherkenbaar naar binnen. De **reünie-fotograaf Bob Pragt** was al druk bezig om die voorbereidingen op de gevoelige plaat vast te leggen. Samen met **Marijke, Theo** en **Jos** werden **de vele prijzen** voor de loterij opgesteld, (niemand, werkelijk niemand zou zonder een prijs naar huis gaan), de muziek geïnstalleerd, de **fotopresentatie** aangezet. **Robert Catsburg** kreeg een plekje toegewezen waar hij de presentatie voor **zijn boek** kon houden. De herdenkingstafel werd opgemaakt met klaprozen, de kelken met kaarsen en de naamlijsten van gesneuvelden en overleden. De eerste bezoekers arriveerden. Elke bezoeker kreeg een hartelijk welkom van Joop, Marianne, Jos, Theo of Marijke en na betaling van de administratiekosten de enveloppe met gratis lot voor de speciale loterij, de consumptiebonnen en maaltijdbon.

Iedereen werd door **fotograaf Bob** op de **foto** gezet. Dit gebeurde in een uiterst ontspannen en **vrolijke sfeer**.

Jos en Marijke zorgden ervoor dat iedereen een fijne plaats kreeg en namen de zelfmeegebrachte prijzen aan. De door zijn dochter gemaakte grote tiggervlag, meegebracht door **sobat Jan Jansen (5RS)** werd in de zaal opgehangen. Onze **danseress Dewi** met man en begeleider **Wim Bergamin** was gearriveerd en omgekleed in prachtig Indisch gewaad begaf zij zich tussen de bezoekers.

Regiments- Bataljonscommandant der Limburgse Jagers Overste Marc Jacops was gearriveerd en werd onder de hoede genomen door niemand anders dan sobat **Jan Laus!** Jan Laus had vast de verkeerde trein genomen, want hij zou deze dag in Rotterdam zijn. Een complete **verrassing** dus dat hij toch in Vught aankwam. “Ik ben toch **liever hier**”, was zijn verklaring lachend.

Rond elf uur klonk de **veteranenmars**. De re-enactmentgroep kwam binnen marcheren en nam plaats in de zaal.

Penningmeester/ceremoniemeester **Joop Pragt** nam het woord:

Beste aanwezigen,

*Hartelijk welkom bij deze reünie van de grote **T-brigade!***

*Het is voor het eerst in de geschiedenis dat zo'n reünie wordt gehouden onder **gastheerschap van 2-6R.I.** U bent dus deelnemer aan een uniek gebeuren, het samenbrengen van de sobats van opgeheven commissies voor een gezamenlijke reünie.*

Uw aanwezigheid vandaag bevestigt dat er behoefte aan is.

*Het verheugt ons u te kunnen meedelen dat dit initiatief volledig wordt ondersteund door **KTZA, de heer Frank Marcus,** directeur van het veteranen instituut. Hij is wegens verplichtingen nu **in Rotterdam,** maar wenst alle bezoekers van deze reünie een geslaagde ontmoeting toe en hoopt u in de **toekomst** persoonlijk te mogen ontmoeten.*

*Graag noem ik de **speciale gasten** die vandaag juist voor u toch naar Vught zijn gekomen.*

*Als eerste **luitenant-kolonel Jacops.** Sinds december 2010 is hij de nieuwe Regiments- en Bataljonscommandant der Limburgse Jagers. In die functie bewaart en koestert hij de **tradities** en **historie** van **Tijger-brigade onderdelen.** Hoewel hij met zijn manschappen op oefening is heeft hij toch tijd vrij weten te maken om hier bij u te zijn. De overste heeft het voornemen u straks toe te spreken.*

*Ook **A.O.O. Paul Boes,** ingedeeld bij 11 LMB Aastl “7 Dec”*

Band Oud Strijders MPC 43 G, maakt zich zeer verdienstelijk voor veteranen van 2-6R.I. en de Tijgerbrigade.

*Een hartelijk welkom ook voor de **weduwen** en **nabestaanden.** Zij dragen hun **herinneringen** de rest van hun leven mee.*

'Ook zij verdienen **aandacht** en **het respect** van ons.'

Vanzelfsprekend een **buitengewoon** welkom voor de aanwezige sobats van de andere onderdelen van **de grote Tijgerbrigade**.

Ook zij willen samenzijn met hun Indië makkers.

Tijgers, hartelijk welkom. Wij hopen en verwachten dat u vandaag in gesprek raakt met de sobats van andere onderdelen. Dit is de grote T-brigade reünie. **Verruim uw blik** en **deel uw herinneringen**.

Een dankbaar welkom voor **alle begeleiders**, in welke relatie dan ook, die het vele sobats mogelijk hebben gemaakt om deze dag aanwezig te zijn. **Geweldig** dat u dit doet!

De commissieleden werden aan de aanwezigen voorgesteld. Verleden jaar deden wij dat ook al, maar nu weer omdat er vele nieuwe sobats aanwezig waren.

Bij binnenkomst werd u opgewacht door leden van de **Re-enactment werkgroep "Politionele acties Nederlands-Indië"**. Deze jonge mannen proberen een waarheidsgetrouwe afbeelding te geven van de **gedragingen** en **uitrustingen** die aan u, de Indië veteraan, gewoon was. Op de uitnodiging van Marianne hebben **de jongemannen** met **enthousiasme** gereageerd en willen graag voor u een **optreden** doen. Zij zullen het tevens zeer op prijs stellen als u misschien nog wat **nieuwtjes**, **verbeteringen**, **vragen** of **opmerkingen** over hun optreden wilt geven. Schroom niet hen aan te spreken. Zij zijn net zo aardig als u toen u in Indië was.

Ik moet u nu toch **een droevige mededeling** doen. Voor deze reünie was een **muzikaal intermezzo** gepland van **een zangtrio** genaamd **de drie Jackets**. Zij wilden graag voor u komen optreden met als tegenprestatie een donatie door ons voor **het KWF fonds**. Helaas.....in de aanloop naar deze reünie werd een van de zangeressen **zelf getroffen** door de vreselijke ziekte. De chemo- behandeling duurt nog steeds en de dames kunnen daardoor helaas niet voor u optreden. Ondanks dat hebben wij toch **een donatie** aan het **KWF fonds** gedaan.

Maar het leven gaat door. Het enorme succes van vorig jaar van de kleine fragiele **Indische danseres DEWI** vroeg om een herhaling. Welkom DEWI!

Jack Malipaard en **Loes de Ruiter** hebben hun vaste plek ingenomen en hun **originale Indische waren**, die u herinneren aan de tijd in Indië, uitgesteld.

De **reüniefotograaf**. U hebt hem al gezien in de tijgersluipgang en plaatjes schietend vanuit alle standen. Het is **Bob Pragt**. Hij heeft aangeboden deze dag foto's te maken tijdens de Tijerreünie die later gebruikt zullen worden voor het boekje SEPATOE ROESAK.

Bij binnenkomst heeft u een envelop gekregen met daarin de bonnen en alleen voor tijgers een gratis lot voor de speciale Tijgerloterij. De kas van de penningmeester is nu leeg. Wilt u meerdere consumpties hebben dan moet u die uit eigen middelen betalen. Alle kosten in aanloop naar deze reünie zijn uit donaties betaald. Uw geld is hard nodig. Daarom hebben we vandaag een fantastische loterij met begerenswaardige prijzen. Koop zoveel mogelijk loten. De opbrengst komt weer ten goede aan de tijgerbrigade.

Er is tijdens **de herdenking** op 3 september j.l. in **Roermond** een **krans** gelegd namens **2-6R.I. T- brigade**. (zie foto in dit boekje) Ook wordt vandaag **een krans** gelegd namens 2-6R.I. en Tijgerbrigade op **het ereveld Candi** in Indonesië.

Ons werk is na vandaag nog **niet klaar**. Wij gaan door voor u. **Wij zijn er voor u!**

Om deze toespraak **niet te lang** te laten duren, wil ik als slot u alleen nog de **laatste nieuwtjes** en wat belangrijke **informatie** overbrengen.

De heren **Sjaak Niessen en Thijs Berben** van Heemkundekring Oos Naer willen info over **2-6R.I. sobat van Pol**.

Mevr. S.Marcks - de Boer is hier. Zij wilt graag meer weten over haar **vader Jan de Boer**. Hij was **kok bij 5-5R.I.** en hij is overleden op 27-6-1949 te Ambarawa.

Robert Catsburg, historicus, heeft het boek geschreven "van Zeedijk naar Sawa met de kapotte schoen." Hij is hier om **zijn boek** te promoten.

Pieter Frissen, zoon van **4-6R.I. sobat Jan Frissen**, is bezig met het schrijven van een boek over zijn vader. Hij zoekt info over zijn vader die chauffeur was van o.a. **kolonel Breehouwer**.

George Deswijzen is kleinzoon van **2-13 R.I.-er Johan Slangen**. Wie van de aanwezigen kan hem meer vertellen over zijn opa.

Jan Jansen uit Mook is hier. Hij laat u allen genieten van zijn **T-brigade vlag**. Die vlag was te bewonderen in **de Check Point**. **Sobat Zwitselaar, 2-6R.I.**, uit Nijmegen bekend onder de bijnaam '**bruggen henkie**' komt adem te kort maar hoopt toch een langere adem te hebben om volgend jaar nog een keer de reünie te mogen meemaken.

Sobat Jan Laus wilde iedereen laten groeten maar is toch hier.

Sobat Smeets 2-6R.I uit Weert groet alle aanwezige sobats en een speciale groet aan de **2-6R.I.-ers**. Het is voor hem helaas **onmogelijk** om de reünie te bezoeken.

Sobat Schurink, 2-6R.I., uit Enschede vond de reis te lang voor zijn vrouw. Helaas en met pijn in zijn hart. We hebben hem op de lijst met te bezoeken sobats mogen zetten van onze coördinator nazorg. (Wij hebben na 28-9 verschillende malen ,tevergeefs,

geprobeerd om een passende afspraak met hem te maken, - red.20 nov 2011)

Sobat van der Heijden, 2-6 RI, uit Roosendaal groet de sobats. Helaas laat zijn gezondheid het niet meer toe de reünie te bezoeken. Hij was **heel blij** met het **thuisbezoek** en houdt contact via boekje SEPATOE ROESAK, zoals vele 2-6R.I. -ers.

Sobat Ad van Hooijdonk wenst u allen een heel fijne dag. Helaas kan hij de reünie niet bezoeken. Hij volgt met **intens grote interesse** de huidige **ontwikkelingen** van 2-6R.I. en blijft **actief bezig** voor de sobats.

We kregen op dinsdagochtend 27 september een telefoontje uit **Australië**. **Sobat Ad Conijn** groet alle aanwezige sobats hier. Zijn gehoor is erg slecht, zijn hart klopt te langzaam, zijn been infectie is genezen, maar zijn gedachten zijn vandaag bij de sobats hier. **Sobat Ad Conijn**, u ontvangt binnenkort weer een **fijne brief** van Marianne.

Gisterenmiddag laat belde **mevr. Mia Schouten**. Heel emotioneel deelde zij ons mee dat het voor sobat **Guus Schouten** onmogelijk was de reünie te bezoeken. Guus heeft de laatste tijd last van **evenwichtstoornissen**. Zij groeten iedereen en vinden het verdrietig er nu niet bij te kunnen zijn. Ook zij staan op de lijst voor **thuisbezoek**.

Nog een laatste afmelding, nu net onderweg naar deze kazerne belde **sobat Bart Poorte** naar Marianne. Alles lag gereed, maar op het laatste moment laten de **omstandigheden** het voor hem niet toe om vandaag hier aanwezig te zijn. **Marijke** opperde meteen om voor hem ook een **thuisbezoek** in te plannen.

LET OP. Marianne heeft **een kaart** gemaakt voor deze en wegens omstandigheden thuisblijvende sobats. U kunt daar uw naam opzetten en eventueel ook een groet of een wens. Die kaart wordt naar de sobats opgestuurd. Alvast bedankt.

Mede namens de afwezige sobats wensen we u een heel fijne dag toe.

Na dit **welkomstwoord** werd de microfoon overgegeven aan de overste van de Limburgse Jagers, **luitenant-kolonel Marc Jacobs**. Hij vertelde de **aanwezige manschappen** o.a. de waarden, normen en tradities van de Tijgers te koesteren en te beschermen. Uit zijn woorden was op te maken dat in de loop der jaren weinig is veranderd. Kampong of dorp, de training en kenmerken zijn hetzelfde. Meer over deze toespraak leest u in **het verslag** van de **overste zelf** na dit artikel.

De overste kreeg, net als zijn voorgangers, een **prachtige pennenset** en, nieuw dit keer, een **Tijgerkop- embleem presse-papier** (speciaal voor ons gemaakt door veteraan **John Kamerling**). Ook de aanwezige **A.O.O.Paul Boes**(11LMB Aaslt), ontving eerder deze morgen **een zelfde setje**.

Na de toespraken was er tijd voor een praatje, hapje, drankje en de verkoop van loten. En gepraat dat werd er! Er werd heen en weer gelopen, kennisgemaakt en ervaringen gedeeld.

Dat was de opzet van deze reünie. De tijderveteranen met elkaar in contact brengen. En zo ging het dus ook! Het was een heerlijk gezelschap in de zaal. Tot de plechtige dodenherdenking.

Wij houden de herdenking **binnen**. De re-enactmentgroep stelde **de erewacht** op. **Sobat A. Mathijssen** (2-6R.I.) en **mevrouw J.Clavan** (weduwe 2-6R.I.) staken de kaarsen aan bij naamlijst gesneuvelden en in het afgelopen jaar overleden 2-6 R.I.-ers. Voor de gesneuvelde veteranen van de aanwezige Tijgerbrigade-onderdelen stak **C. Snijders** (1RS) de speciale tijgerkaars aan. Zijn maat sneuvelde in Indië op 28 september!

Jan Westerhof (2-6RI) was een beetje onze speciale gast. Eind verleden jaar belde Jan Westerhof mij vanuit Australië op om te vragen wanneer wij onze reünie zouden houden. Speciaal voor **Jan Westerhof** hebben wij gezorgd dat de reünie vandaag in zijn **reisschema** paste. Reden temeer om hem de **dodenappel** te laten afnemen. Met **Jo Princen** (2-6RI) als presentroeper werd dit een bewogen onderdeel van de herdenking. Voor de andere aanwezige onderdelen van de Tijgerbrigade werd ook een **dodenappel** afgenomen. **Jan Jansen-Venneboer**(5-5R.I.) riep de aanwezige onderdelen af, **Jan Jansen** (5RS) riep present.

Ad van Hooijdonk (2-6R.I.) had voor deze reünie weer een mooie voordracht geschreven die stemmig door sobat **Wim van Raaij** (2-6R.I.) werd voorgedragen.

Beste sobats,

Ruim zestig jaar geleden moesten wij van jullie afscheid nemen. Begraven zijn jullie in de zelfde Javaanse grond waarin we samen, in de loop der jaren, duizenden voetafdrukken achterlieten. WIJ mochten thuisvaren maar JULLIE brachten namens ons allen het hoogste offer. Vergeten zullen wij dit nooit. Al bij onze eerste samenkomsten in ons Nederland brachten we hulde bij monumenten en reünies. Daarbij was en is de herdenking steeds het hoogtepunt van ons samenzijn en onlosmakelijk verbonden aan het programma.

Vandaag hielden we wederom dodenappel, althans met een deel van het restant van wat eens was de grote Tijger- brigade. Want vele sobats zijn inmiddels al met jullie herenigd. Uiteraard is straks het "totale weerzien " onvermijdelijk. Jullie moeten het ons maar niet kwalijk nemen dat we daar nog mee treuzelen. In ruim zestig jaar zijn de meesten van ons niet alleen gebleven en we hebben dus nog wat achter te laten. En tevens dienen jullie hier op aarde zo lang mogelijk herdacht te worden.

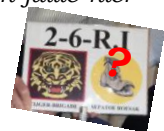
Want al zijn we nog met weinigen:

Zo lang nog reünies bestaan

Moet ons weerzien nog wachten

Zolang nog blijf jouw naam

Voor goed in onze gedachten.

Nadat er verzocht was, aan degene die dat konden, om op te staan, volgde het commando in de houding voor de re-enactmentgroep en werd door alle aanwezigen **een minuut stilte** gehouden. Een **eervol saluut** aan de gesneuvelde en overleden sobats. Theo liet het lied **'Old soldiers never die'** klinken en hiermee was het **indrukwekkende plechtige** gedeelte van de reünie ten einde gekomen.

De gesprekken kwamen weer goed op gang. Smakelijke warme hapjes werden geserveerd, nootjes stonden op de tafels en de loten gingen in de verkoop.

DEWI, de danseres, werd aangekondigd. Op veler verzoek hebben wij haar deze reünie uitgenodigd om weer voor u op te treden. Dat wilde zij graag doen. Hoe graag, liet zij zien in het prachtige optreden met verschillende dansen. De muziek, de gracieuze bewegingen riepen bij menigeen gevoelens van **heimwee** op naar dat verre **Indonesië**.

In de korte pauze die DEWI nodig had om zich in een ander prachtig gewaad te hullen, hielden wij onze speciale tijgerloterij.

Deze **tijgerloterij** was een feest. Alle prijzen hadden betrekking op de **tijger. Tijgerpostzegels** (heel gewild), **tijgeraanstekers**, **tijgerpantoffels** (zeer gewild), **tijger-computermuis**, een groot **tijgerschilderij**, **tijger presse-papiers** en als hoofdprijs: de **grote pluche Tijgerkop** die op de inschrijftafel tentoongesteld stond. Het lot voor deze hoofdprijs werd getrokken door **overste Marc Jacobs**. En geluksvogel **Jan Jansen Vennenboer** (5-5R.I.) had het winnend lot in zijn envelop. Zijn dag kon niet meer stuk!

Na alle spanning van die loterij kondigde DEWI zich weer aan en wederom vergastte zij de aanwezigen met haar sierlijke dansen.

De Kaarsendans, de Rijstooogstdans, de Bloemendans, alle riepen herinneringen op. DEWI kreeg een klaterend applaus en ook nog een bos bloemen als dank voor haar optreden.

Tussen alle onderdelen werd gepraat, geborrel en herinneringen opgehaald. Ook kon een pafje worden opgestoken bij de re-enactmentgroep op het terras en natuurlijk loten gekocht.

Voor we aan de rijstmaaltijd zijn begonnen werd, buiten op het terras, van de aanwezigen die dat wilden **groepsfoto's** gemaakt.

Het werd een gezellige **happening**.

Vanaf het terras ging het naar de **eetzaal**. Wat is het toch fijn om met zoveel mensen tegelijk aan tafel te gaan. Er was een gezellig geschuifel en zoeken naar een fijne plaats. Eenmaal gezeten gingen de gesprekken weer verder. De **rijstmaaltijd** met nog een **extra gratis consumptie** werd uitgeserveerd. Na een moment stilte te hebben gehouden voor degene die daar behoefte aan hadden, was het **SLAMAT MAKAN!!** Het bestuur liep regelmatig **een rondje** in de eetzaal om te informeren of alles naar wens was. Marianne sprak links en rechts de mannen toe dat degene die zijn bordje niet leeg at, **de afwas** moest doen!

Het getik en geschraap van de lepels en vorken verraadden later dat niemand **de vatenkwast** ter hand wilde nemen. Een heerlijk toetje na maakte de maaltijd weer compleet. Er werd zeer lovend over de geserveerde maaltijd gesproken. Ondertussen weten wij waarom: de (ex)kok van koningin Juliana en Prins Bernhard staat op reüniedagen in de keuken te Vught! Een **Koninklijke** maaltijd. U ziet: alleen **het beste** vinden wij goed genoeg voor onze sobats!

Evenals voorgaande jaren zijn er door de sobats weer **prijstes** meegebracht voor **de loterij**. Dat zo velen zoveel prijzen mee zouden brengen hadden wij niet durven hopen. Iedereen **heel hartelijk bedankt** daarvoor. Wij als bestuur hadden ook een flinke hoeveelheid mooie prijzen aangeschaft. De prijzentafels **bezweken** er **bijna** onder. Met gezwinde spoed werden de laatste, niet verkochte, loten aan de man gebracht op zeer **ludieke wijze** door onze **veilingmeester Joop**. Menigeen werd met een **schaterlach** alsnog eigenaar van een leuk bundeltje loten. Tijdens de trekking van de loten was er ook nog net wat tijd voor **grapje** of **stukje theater**. We kunnen met trots melden dat geen enkele deelnemer aan deze reünie **zonder prijs** naar huis is gegaan. De prijzen voor **de thuisloterij** waren de dag voor de reünie aan de deelnemers **per post** verzonden.

Jammer genoeg waren er **maar vijf deelnemers**. Het bestuur had daarom besloten om **iedere deelnemer** aan de thuisloterij een prijs te laten **winnen**. Die deelnemers worden heel hartelijk bedankt. De **opbrengst** van o.a. de loterij maakt het weer mogelijk om ons, **voor u sobats**, in te blijven zetten.

Tijdens de loterij werd een kleine pauze ingelast. In deze pauze werd de **re-enactmentgroep** 'Politionele acties' **bedankt**. Zij werden allen onderscheiden met een **paar militaire sokken!** Het bedienend **kazernepersoneel** werd bedankt voor de goede zorgen van de hele dag. Een **envelop met inhoud** voor de **personeelspot** werd aan manager **Ari le Clerq** overhandigd. De **chauffeur** van het (trein) Geniebusje kreeg een **fles wijn plus cadeaubon** als waardering voor zijn inzet. **DEWI** werd nog eens in het zonnetje gezet. Ook haar man **Wim**, die voor de muzikale begeleiding zorgde tijdens haar optreden, werd bedankt.

Verder met de loterij. Toen echt **iedere prijs** verloot was en de uitstaltafels **leeg** achterbleven, was het na de koffie tijd om elkaar **gedag** te zeggen. Een **heel fijne dag** kwam ten einde. Iedereen werd bedankt voor hun bijdrage tot het doen **slagen** van deze dag. Want zonder de aanwezigheid van de sobats was deze dag niet mogelijk. Nu was het een **groot succes**. En wij gaan door! Volgend jaar hopen wij nog meer **Tijgersobats** te mogen begroeten bij onze reünie **op 29 September 2012!** Het gaat u goed, Tijgersobats! **Tot volgend jaar.**

Door Marianne

Uit de nieuwsbrief Limburgse Jagers d.d. september 2011

“Tijdens de oefening in de Marnerwaard heb ik het voorrecht gehad om ‘even’ op en neer te rijden naar Vught, waar op de Bredenrode kazerne een reünie was georganiseerd voor alle Sobats (Indiëgangers) van de Tijgerbrigade. De Tijgerbrigade is ingezet in Midden-Java tussen 1946 en 1949 en was samengesteld uit een groot aantal infanterie regimenten, maar ook uit huzaren, artilleristen enz. Onder hen veel sobats die hun roots hebben in een van onze stamregimenten, met name bij 2-6RI. Om praktische redenen, het worden er immers steeds minder, zien we een beweging waarin steeds meer reüniecommissies de handen ineen slaan. Dat gold ook voor deze reünie.

Laat ik beginnen met een compliment voor de wijze waarop de reünie was georganiseerd. Ze waren met meer dan 100 en werden vergezeld door familie en mantelzorgers. Een warme hartelijke ontvangst viel alle Sobats ten deel, er was een waardige dodenherdenking, aangepast aan de mobiliteit van onze ‘oude’ collega’s. Daarnaast was er voldoende ruimte om verhalen uit te wisselen en werd er een loterij gehouden. Mij viel de eer ten deel om de mannen toe te spreken en ik mocht het winnende lot uit de loterij trekken. In mijn korte toespraak gaf ik aan dat we weliswaar met andere wapens vechten en een andere kleur pak dragen, maar dat de essentie van het infanteriegevecht niet is veranderd. Of het nu een dorp is, of een kampong of sawa, de kenmerken zijn hetzelfde en het belang van training en doctrine ook. Het Voorschrift voor Politie- en Positionele Taken voor het Leger (VPTL), de toenmalige doctrine voor het KNIL en de Nederlandse troepen in voormalig Nederlands-Indië, zou ook heden ten dage niet misstaan in de militaire boekenkast.

Het was een eer om er te zijn, maar daarnaast was het gewoon ook erg gezellig en heb ik genoten van de verhalen van de Kpl 1

bd Laus, in WO2 strijder in de Binnenlandse Strijdkrachten, daarna met de Engelsen ontplooit in Duitsland tot het einde van de oorlog, om vervolgens als oorlogsvrijwilliger bij 2-6RI te worden ingescheept voor het behoud van onze kolonie.

Deze mannen moeten we koesteren!
Groet, uw Regimentscommandant.

Luitenant-kolonel M.W.G. (Marc) Jacops

Commandant 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers
en Regiment Limburgse Jagers

Op bezoek bij Chrisje Kessels (86) in Eindhoven. 3-10-2011

Marianne ontving een berichtje van **sobat Ad van Hooijdonk**:

'Beste Marianne, Willy, de vrouw van **Chrisje Kessels** is veertien dagen geleden **overleden**. Nu zit hij een beetje **in de put**. Is het misschien mogelijk dat jullie wat extra aandacht aan hem willen schenken?'

Dat is een vraag die bij Marianne niet aan **dovemansoren** is gesteld. Natuurlijk zal **de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade**, indien mogelijk, gevolg geven aan een dergelijk verzoek.

Het is één van de doelstellingen die Marianne heeft gesteld bij de uitbreiding van de taken van de commissie. Daarom juichen de commissieleden het initiatief van andere sobats toe om te wijzen op sobats die hulp en/of extra aandacht nodig hebben.

Dus de coördinatrice, **Marijke de Jong**, werd ingelicht en zij bepaalde dat op maandag 3 oktober ruimte was om **sobat Kessels** te bezoeken.

's Morgens was een onderhoud gepland met vertegenwoordigers van het **V-fonds** in 's-Hertogenbosch en sobat Kessels woont in Eindhoven. **Marijke** had de link al snel gemaakt en de adressen doorgegeven aan **voorzitter Marianne**.

Omdat er altijd **vooraf** een **afpraak** wordt gemaakt of het gelegen komt dat Marianne en Joop een kopje koffie (of thee) mogen komen drinken, belde Marianne van te voren even met sobat Kessels. Natuurlijk vond hij het fijn. 'Ik ben dan thuis dus ik zie jullie wel verschijnen,' meldde hij aan Marianne.

Het gesprek bij het **Vfonds** verliep prettig. Marianne en Joop kregen, naast enkele **goede tips** ook de mededeling mee dat de **geldkraan fors dichtgedraaid** gaat worden. Want zoals u weet, er wordt overal **pittig bezuinigd**, zo ook dus bij het **Vfonds**. We zullen meer op **de donaties van sobats** moeten gaan leunen.

U vraagt u misschien af: wat is het **Vfonds**? Wel, dat is het fonds dat we altijd vermelden in onze correspondentie naar de sobats toe! Het fonds is ontstaan uit het voormalig SFMO. (Stichting Fondsenwerving Militaire Oorlog- en Dienstslachtoffers en aanverwante doelen).

U voelt al op uw klompen aan waarom Marianne en Joop daar op bezoek waren. Het **Vfonds** heeft in het verleden ook al **financiële bijdrages** geleverd aan **2-6R.I.** Sinds 2010 komen die subsidies (gelukkig) bij de **juiste commissie: reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I., T-brigade**.

De financiële injecties van het **Vfonds** hebben naast **uw** donaties **o.a.** bijgedragen aan de reünies in Vught van 2010 en 2011 en het boekje Sepatoe Roesak.

Maar we zullen vertellen over het bezoek bij **Chrisje Kessels!** We arriveerden 's middags rond theetijd bij de **verzorgingsflat** waar Chrisje tegenwoordig verblijft. Nadat Marianne had aangebeld bij de woning van Chrisje moesten we toch **even wachten**. Gelukkig ging de deur, nadat we voor de tweede maal hadden aangebeld, gastvrij open. 'Rustig aan,' zei sobat Chrisje, 'ik heb **even tijd nodig** om naar de deur te komen!' Marianne nam het hem natuurlijk niet kwalijk en gaf hem een paar stevige **welkomstzoeenen** en het **welbekende snoepertje**.

Sobat Kessels en Marianne namen plaats op de gemakkelijke bank en er ontspoon zich een gezellig gesprek. Sobat Kessels heeft **veel moeite** met lopen, dat was de oorzaak dat we iets langer moesten wachten voor de deur. Het is ook de reden dat hij niet meer de **herdenking in Roermond** kan bezoeken. Dit jaar was het **de eerste keer** in al die jaren dat hij **niet** was geweest. Sobat Chrisje voorzag al dat het voor hem in de toekomst niet meer mogelijk zou zijn naar Roermond te gaan en toen volgde een **ontroerend moment: sobat Kessels** haalde uit een kast **een pakje**. Hij gaf het aan Marianne en vroeg **haar** er voor te zorgen.

Het pakketje bevatte het **door Chrisje zelfgemaakte 2-6-R.I. herkenningsbord met Tijger en Kapotte Schoen** dat traditiegetrouw al vele jaren door **Chrisje** werd opgesteld in de kring waar de **2-6-R.I. mensen**

zich verzamelden tijdens de herdenking in Roermond! Het werd even een **emotioneel moment** voor Marianne. Zij bedankte sobat Kessels hartelijk voor **het vertrouwen** dat hij in haar heeft en beloofde goed te zorgen voor het **prachtige bordje**. Marianne vertelde dat zij over het bord zou waken alsof het haar **eigen kind** was.

Hoewel het lopen slecht gaat zit sobat Chrisje niet altijd binnen. Elke week gaat hij dinsdagochtend nog met sobats **Antoon Mathijsen** en **Ceel Smulders** op visite, de ene week bij de een

en de andere week bij de ander. Dat gaat gelukkig nog best.

Marianne neemt de taak over en schenkt even wat te drinken in. Vervolgens haalt zij haar laptop tevoorschijn en laat sobat Chrisje de **foto's zien van de reünie** op 28 september in Vught. Chrisje moet hartelijk lachen als hij ziet dat de deelnemers eerst het **geheime wachtwoord** Sepatoe Roesak moeten zeggen voordat zij hun badge krijgen opgespeld en dan naar binnen mogen. De soldaten die bij de toegang stonden, roepen bij hem weer herinneringen op.

Hij heeft **geen problemen** met het verleden en kan er goed over praten. Tijdens de oorlog zat hij in Duitsland, werkte bij **Philips**. Is in **1943** weggelopen naar **Frankrijk** en zo door naar **Spanje**. Van daaruit met de boot naar **Engeland**. Toen later weer terug naar **Nederland** en zich aangemeld als O.V.W.er. Vervolgens ging die wereldreiziger weer terug naar Engeland en met 2-6R.I. naar Nederlands Indië. Sobat Kessels weet nog dat daar **Krijn van Eindhoven zijn slapie** was. Hij werd tevens **oppasser** van sobat **Ad van Hooijdonk**. Na anderhalf jaar werd sobat Chrisje bij het vliegveld **Kalibanteng** geraakt in zijn hoofd door een **kogel**. Het kostte hem een **oog**. Lag daardoor drie maanden in het ziekenhuis. Hij miste vooral in het begin het zicht. Heeft nog steeds een **pensioen van defensie** voor deze verwonding.

Terug in Nederland werd hij portier bij **Philips**. Voor zijn vertrek naar Indië had hij zijn vrouw leren kennen bij Philips. Tot aan haar overlijden zijn zij **63jaar getrouwd** geweest. Samen kregen zij 3 zonen waarvan er helaas al een is overleden. Tot zijn 46e jaar bleef sobat Kessels bij Philips en stapte toen over naar **de politie**. Daar bleef hij nog 20 jaar werken en bracht het tot **hoofdagent**. Het is een prachtige prestatie dat je als gehandicapt mens met slechts **één oog** zo een mooie carrière kan opbouwen. **Klasse, sobat Kessels!**

Sobat Kessels zit op de **'praatbank'**. Hij blijft verhalen ophalen met Marianne. Zelfs het **Limburgs volkslied** wordt in prachtige samenzang met Joop gedaan. En als klap op de vuurpijl zingen sobat Chrisje en Joop samen het **Feyenoord lied** uit volle borst. Het is voor een ieder nu wel duidelijk dat Chrisje bij Joop niet meer stuk kan! Chrisje kijkt heel graag naar het **voetballen**. Hij zegt trots: "Zelfs als er **laat** een wedstrijd wordt gespeeld, blijf ik er zeker voor op".

Maar zoals bekend: het klokje van gehoorzaamheid blijft voort tikken. Ook voor Marianne en Joop. We nemen met spijt afscheid en bedanken sobat Chrisje Kessels nogmaals hartelijk voor het vertrouwen en de overdracht van het **herdenkings-herkenningsbord**. Natuurlijk krijgt Chrisje bij het vertrek nog enkele kussen van Marianne voor de fijne gastvrije ontvangst. Van Joop krijgt hij **geen kusjes** maar wel een **stevige 'veteranen' handdruk**. Graag tot ziens!

Door J ☺ ☺ p

Bezoek aan sobat van Genderen in Werkendam.

Omdat wij vroeg in de middag aanwezig zouden zijn bij de crematieplechtigheid van sobat Toon van der Heijden, overlegden wij met **Marijke** wie wij die dag ook nog konden bezoeken. Wij kozen voor een bezoek aan **Johan Cats. Ost.comp.4e Cie.** Op zijn verjaardag hebben wij nog de felicitaties aan hem laten overbrengen. Tot onze grote ontsteltenis vertelde **mevrouw Cats** ons nu, dat haar man in juni was **overleden**. Wij wisten het niet. Zij vond het al vreemd toen niets te hebben gehoord van 2-6 R.I. Wat er verkeerd is gegaan weten we niet. Wij weten wel dat indien wij een bericht hadden gehad van het overlijden van **Johan Cats**, wij **alles op alles** hadden gezet om tijdens de **afscheidplechtigheid** aanwezig te zijn. Als **oud-bestuurslid** kwam **Johan** dat zeer zeker toe.

De volgende op de lijst van de **coördinator Marijke** was **sobat van Rooij**. Hij was de dag ervoor net terug uit **Italië** gekomen. Daar verblijft fam. Van Rooij bij hun dochter. Helaas gaat het **minder** met sobat van Rooij. Het is niet meer verantwoord om nog te reizen. Mevrouw van Rooij is herstellende van een **dijbeenbreuk** die zij opliep in Italië. Aangezien het momenteel allemaal nog een **beetje moeilijk** verloopt bij hen hebben we in goed overleg besloten om het bezoek naar een **later tijdstip** te verplaatsen.

De volgende op de lijst was **sobat van Genderen** uit **Werkendam**. Mevrouw van Genderen nam de telefoon aan. Toen ik vertelde wie ik was gaf mevrouw van Genderen meteen de telefoon over aan haar man. "Hier is Marianne. **Dat is mannenpraat**". Na een spontane schaterlach vertelde ik sobat van Genderen de reden van mijn telefoontje. Of hij het leuk zou vinden als wij 's morgens eerst bij hen een kopje koffie kwamen drinken. "Natuurlijk, leuk! Je bent welkom".

Precies op de minuut af stonden wij op **zaterdag 29 oktober** voor de deur bij sobat van Genderen. Nadat we welkom waren geheten door hun dochter, begroetten wij meneer en mevrouw van Genderen. Ik herkende gelijk de gezichten weer. "Natuurlijk, u bent nu al een paar keer niet meer op de reünie geweest. Van u beiden heb ik nog foto's tijdens de **reünies** in Breda en Weert". Het **traditionele snoepertje** werd overhandigd en dan gezellig praten. Onder het genot van een kopje koffie ging dat best. Al moesten wij meerdere keren worden aangespoord om de koffie warm te drinken. Joop maakte dit keer de notities en geloof mij, hij had heel wat te **'pennen'**.

"Over de gezondheid valt niet veel te klagen. Alleen het lopen is niet meer zo best en ik hoor aan één oor niet goed", vertelt sobat van Genderen. "Dat ging vroeger wel beter", lacht hij. '

Van 1942 tot 1945 zat hij als **baggeraar** in Duitsland. Na terugkomst ging hij in dienst in Vught. Meldde zich vervolgens aan als O.V.W-er en ging naar Indië. Hij was **soldaat bij de 4e compagnie** nadat hij eerst bij de 1e compagnie ingedeeld zat.

“Onder **kapitein Vaessen**”, zegt sobat van Genderen. “ Dat was **een rotzak**”, rolt er hartgrondig uit de mond van de sobat. En dan komen de verhalen uit Indië los. Meneer van Genderen herinnert zich sobat **Lobbezoo, Cor Dudok en Cor Lucas** nog. (tot zijn dood vriend van mijn vader gebleven!). En natuurlijk **Chrisje Kessels!** Dat was **zijn slapie**.

4^e comp.
Zware
mortieren.
Let op de
granaten op
de rand.

Foto: sobat
van
Genderen.

“Weet jij , Marianne, dat **Chrisje Kessels wielrenner** is geweest? En een **heel goede** zelfs”.

Nee dat wist Marianne niet. Dat is dan weer een leuke verrassing want Chrisje zelf heeft er niet over gesproken. Tijdens het gesprek komen er steeds meer herinneringen boven water bij sobat van Genderen.

Bertje de Jong? Daar was iets mee. Sobat van Genderen weet niet precies meer wat maar haalt het wel aan. *(later heeft **sobat Poorte** het raadsel opgelost. Zie verderop in dit blad.red.)*

Cor Draaijer van Bergen op Zoom, die ging later naar **Canada** herinnert sobat van Genderen zich. “Die kreeg kort daarna een ongeluk. **Dood**,” vertelt meneer van Genderen droevig. Ook de gevolgen van een bermbom worden aangehaald.

Er volgt een verhaal over een gewonde makker die op de brancard was gelegd door twee 2-6R.I.-ers. Toen de brancard op de grond werd gezet was dat op een door extremisten verraderlijk geplaatste bermbom. Met enorme **tragische gevolgen**. *(lees verderop het verslag hiervan, wat geplaatst werd in het **Tijgerkrantje** van 22 februari 1947. red.)*

Maar het is niet alleen verdriet waar we over praten.

De **tegenwoordige tijd**, dat is het volgende gespreksonderwerp! Meneer en mevrouw van Genderen hebben twee dochters, vijf kleinkinderen en al vijf achterkleinkinderen. Trots vertellen zij over de oudste kleinzoon: die kan **goed voetballen**.

Meneer en mevrouw van Genderen leerden elkaar kennen na de Indië tijd. Zij woonde in **Sliedrecht** en hij niet. Haar vader, **veerman**, voer het pontje heen en weer en sobat van Genderen

voer wel eens over. En zo is het gekomen! In Sliedrecht sloeg de vonk over. En in oktober zijn zij al **63 jaar getrouwd**.

Na de **thuiskomst** uit Indië ging sobat van Genderen weer terug in het zware baggervak. Werd daarbij **machinist- molenaar**. “Het was een beroep waarbij ik natuurlijk veel weg was,” vertelt van Genderen. “Lange periodes van huis, zoals 1 jaar in West-Indië en wel 16 maanden in **Australië**. Ik ging de hele wereld over. Het baggervak door Nederlanders is een gewaardeerd beroep. Overal zijn **Nederlandse baggeraars** bekend,” zegt meneer van Genderen een beetje trots. De kinderen vonden het niet zo erg dat vader altijd lang van huis was. “We vulden thuis onze tijd toch wel. De lange periodes dat vader weg moest heeft ons kinderen **geen trauma** opgeleverd,” zegt zijn dochter. “Het was fijn als hij weer thuis kwam maar niet echt lang verdrietig als hij weer weg moest. We hadden het thuis goed met moeder.” Mevrouw van Genderen had het er **wel moeilijk** mee. “Maar het **kinderaantal** bleef er wel laag door,” zegt ze lachend.

Tot zijn 40e bleef van Genderen baggeraar. Toen ging hij naar Rijkswaterstaat en werd daar **kantonnier** (wegwerker op rijks- en provinciale wegen). Tot aan zijn **pensionering** werkte hij daar. “We zijn tevreden,” zegt meneer van Genderen en zijn vrouw beaamt dat.

“Vroeger had ik nog wel eens in

Indonesië willen kijken. Maar nu wordt dat te vermoeiend. Die tijd is voorbij,” merkt sobat van Genderen op. Het was een zeer gezellige visite maar ook onze tijd is op.

We moeten naar de **crematieplechtigheid** van **sobat van der Heijden**. Gelukkig heeft sobat van Genderen zoveel onderwerpen en herinneringen aangehaald dat wij thuis nog veel informatie moeten opzoeken. Maar dat is dan ook weer interessant. Meneer en mevrouw van Genderen, hartelijk bedankt voor uw gastvrije en gezellige ontvangst. Wij hebben genoten en er weer veel informatie bij gekregen. Het was fijn om ook van **uw dochter** te horen dat zij u **aanraadt** om toch de volgende keer weer **naar de reünie te gaan**. Wij houden een plekje voor u vrij!

Door J © op en Marianne.

24 oktober overleed Antonius Adrianus van der Heijden.

Toon mocht 88 jaar worden.

*Met je ogen en met gebaren
Sprak jij met ons de laatste dagen.
Wij begrepen jou toch o zo graag,
Maar of dat lukte bleef steeds de vraag.
Langzaam vervaagden herinneringen,
Gleden gedachten weg
En nam je afscheid van ons.
Nu nemen wij afscheid van jou.*

Eerder in dit boekje las u nog over ons bezoek aan hem. **In overleg** met de familie hebben wij dat verslag alsnog geplaatst. Nadat wij het bericht van overlijden van **sobat Toon** hadden ontvangen namen wij contact op met **dochter Riet Tack-v.d. Heijden**. Na onze deelneming te hebben uitgesproken, informeerden wij of de familie het op prijs zou stellen als wij namens **reünie- en nazorg commissie 2-6R.I. -T-Brigade** een **toespraak** tijdens de crematieplechtigheid zouden houden. Riet belde later terug, de familie zou het **waarderen** als wij een woord zouden spreken.

Zaterdag 29 oktober was in de aula van crematorium Zegestede te Roosendaal de crematieplechtigheid. Te midden van familie, vrienden en bekenden van **Toon van der Heijden** werd stilgestaan bij het leven van **Toon van der Heijden**. Een **diapresentatie** gedurende de dienst gaf een beeldend overzicht van het leven Toon.

Hij was een **levensgenieter, goed mens, een Bourgondiër, vader, opa en opaatje**. Zijn dochter Riet las een brief voor die zij een week vóór zijn overlijden aan vader schreef. Hier volgt een gedeelte van deze brief:

“ga maar, het is bijna winter. De **herinneringen** aan jou neem je toch niet mee, die staan in ons **geheugen gegrift** en in **foto's** vastgelegd. Nu ga je weg en we zullen je verschrikkelijk missen, maar het was goed zo. Deze winter mag je overslaan, ga maar lekker naar de zon. We houden van je, altijd en overal”.

Joop Pragt hield namens de sobats en het bestuur een **toespraak** waarin voornamelijk het deel Indië werd aangehaald. Ter afsluiting droeg Joop een **toepasselijk gedicht** voor met als slot een **waardige groet** bij de kist.

Na de plechtigheid werd in de koffiekamer de familie gecondoleerd. Uit gesprekken met de familie bleek dat veel personen wisten van het **Indië-verleden** van Toon. Maar voor de kinderen en kleinkinderen droeg Joop toch veel nieuwe informatie aan. Tijdens de gesprekken overhandigde dochter **Riet Tack** aan Marianne een **enveloppe** met een **stapeltje foto's** uit Indië van haar vader en wat Tijgerkrantjes. Om in te **scannen** en dan graag weer **retour**.

Dit is **meteen** bij thuiskomst gedaan door Marianne en binnenkort zullen deze foto's opgenomen worden in de fotoalbums van de **website**. Het is zeer attent van Riet dat zij zo de gedachtenis aan haar vader wil bewaren voor het nageslacht.

Na de familie voor de komende tijd nog veel sterkte te hebben toegewenst, verlieten wij het crematorium.

Gesneuveld: H.Kroon, M.A. Cornelissen en Dr.A. Cornelius.

Sobat van Genderen haalde het voorval over de **bermbom** al aan. Hier volgt het verslag over de ravage en het verlies van 2 sobats door die bermbom. Het verslag werd vermeld in het tijgerkrantje van **zaterdag 22 februari 1947**.

H. Kroon 4-II-6 R.I.

H. Kroon 4 - II - 6 sold. O.V.W.er, gesneuveld op 15 Februari 1947

en

M.A. Cornelissen Bat.Staf- II - 6 R.I.

sold.-O.V.W. er, gesneuveld op 19 februari 1947

Daar extremisten benden, in strijd met het bestand, zich in ons gebied ophielden en de bevolking terroriseerden, moesten onze troepen op actie naar Kedoengpani. Bij deze actie kwamen deze beide flinke jonge kerels om het leven, doordat bij het helpen van een zwaargewonden strijdmakker de draagbaar geplaatst werd op een door de extremisten verraderlijk in ons gebied gelegde bom. De uitwerking was verschrikkelijk en naast veel zwaar- en lichtgewonden werden Hendrik Kroon en Max Cornelissen op slag gedood.

Kroon behoorde dien dag tot de troepen in reserve, doch had zich spontaan gemeld als vrijwilliger om mede naar voren te gaan om een gewonden makker uit de vuurlinie halen. Dit kostte hem het leven, doch het teekent onzen vriend Kroon: spontaan, dapper, hulpvaardig en trouw. Zijn makkers van de 4e compagnie zullen hem en deze daad nooit vergeten. Op het moment dat de verschrikkelijke catastrofe plaats vond, passeerde juist de mobiele patrouille onder bevel van den eersten luitenant Quapp. En waar de luitenant was, daar trof men zeker ook zijn trouwen oppasser Max Cornelissen. Beiden bevonden zich in het centrum van de explosie, beiden werden getroffen: de luitenant werd zwaargewond. Max gedood.

Namens den luitenant Quapp breng ik Max Cornelissen dank voor de toewijding en trouw, waarbij hij zijn luitenant steeds terzijde stond en hem volgde ook daar, waar gevaar dreigde. Max, je laat een groote leegte achter onder je vrienden in de Bat.Staf en zij zullen je niet vergeten.

Soldaat **Kroon**, rust zacht, kameraad.

Soldaat **Cornelissen**, rust zacht, kameraad

Dr. A. Cornelius

Officier van Gezondheid 2e klasse - O.V.W.er

aan de bekomen verwondingen overleden op 19 Februari 1947

Op 19 Februari 1947 overleed onze bataljonsarts en vriend dr. Cornelius aan de verwondingen opgedaan op 15 Februari 1947 gedurende de actie naar Kedoengpani.

We verliezen in hem een plichtsgetrouwe bataljonsarts en moedigen wapenbroeder, maar meer nog een vriend, die opviel door zijn uitstekende kwaliteiten. Een vriend in de meest ware betekenis van het woord. Maar vooral zal dr. Cornelius in onze herinnering blijven voortleven door zijn adel van karakter en blijmoedigheid, waarmede hij steeds zijn plicht betrachtte en ons als een voorbeeld ter navolging voor oogen zal blijven staan. Zijn de omstandigheden waarbij dr. Cornelius het leven liet, op zichzelf reeds diep tragisch; nog meer treft ons de tragiek, dat dit gebeuren moest op een moment, dat hij opkorten termijn zou terug keeren naar Nederland, waar zijn nog zoo jonge vrouw en allen, die hem liefhadden, hem wachten en reeds voorbereidingen getroffen hadden voor zijn aanstaande spoedige thuiskomst. Het leed, dat in het vaderland haar en hen treft, die thans tevergeefs op hem wachten, is door ons niet te peilen, noch door woorden te heelen te verzachten. Mogen zij allen spoedig de kracht vinden om te berusten! Cornelius, je ging mee met deze actie om de drukke werkzaamheden van een van je collega's te helpen verlichten. Je deed reeds meer dan je plicht en het kostte je je jongen leven, waarin je nog zoveel goeds en nuttigs had kunnen doenvoor onze samenleving.

Wij zullen je erg missen en je blijven missen. Maar steeds zul je in onze herinnering blijven voortleven als een goed mensch, een dappere kerel en een ware vriend. Officier van gezondheid der tweede klasse, dr. A. Cornelius, rust zacht, kameraad.

C.- II - 6 R.I.

de luitenant-kolonel
J.A. Ch. A. van Welzenes

De Tijger no. 44 zaterdag 22 februari 1947

Aansluitend een fragment uit het dagboek van Johan Cats.

15 Febr., Patrouille van 4e Cie-1 peloton van 2e Cie 3 tanks naar Koendiepanie. 100 meter voor de zuidrand van de kampong stoot men op de vijand, die onze troepen 10 minuten onder vuur houden. Bij deze beschieting wordt een soldaat gewond. Aalmoezenier, hospik en twee dragers komen te hulp.

De inlichtingen officier komt naar voren, het vormt een groep van ongeveer 10 man een van hen trapt op een mijn in dit geval was het een tankmijn, met een ontzettende klap wordt alles neergeworpen, gedood en gewond. Na deze ontzettende fase gaat

er een gejammer op. Soldaat Kroon van onze compagnie (4-2-6. R.I.) was op slag dood. De dokter, de inlichtingenofficier en de oppasser Max Cornelissen een soldaat van onze cie. en nu oppasser van de dokter werden zwaar gewond, de hospik en enkele anderen waren lichter gewond. Dode en gewonden worden snel afgevoerd. Onze troepen trekken zich terug. Onze tol was duur betaald. Radiocontact roept versterking op. Een cie. van de stoottroepen zet voor de tweede keer een zuiveringsactie in. Na de ontploffing van de mijn op 25 meter van onze sectie stoten wij door om de slachtoffers en gewonden te kunnen bergen zonder last te hebben van vijandelijk vuur. Wij zelf stoten op vuur dus de vijand is wel degelijk in de buurt. Het veld was gevaarlijk door de vele mijnen en vliegtuigbommen. Koendoegpanie was voor ons een van de gevaarlijkste actie punten. Mijn sectie trekt zich terug na afl (Ming van een peloton stoottroepen.)

Het was een zwarte dag voor ons toen er op een mijn getrapt werd. Sold. Kroon die naast de oprukkende tank liep werd direct gedood. Oppasser Max Cornelissen die met de aalmoezenier de Dokter Luit. Cornelius en de I.D. officier werden zo zwaar gewond dat zij binnen enkele uren zijn overleden. De dokter zelf werd zeer zwaar gewond, hij overleed enkele dagen later. Dr. Luitenant Cornelius was afkomstig uit Indië. De inlichtingenofficier en de hospik en nog enkele gewonden moesten door de mensen uit de troep geholpen worden, immers dokter en hospik waren uitgeschakeld. Om niet verrast te worden gaat mijn sectie omzichtig vooruit, ter afscherming van de gesneuvelde en gewonden. De ambulance worden door de radioset opgeroepen. Nadat alles naar het achterland was vervoerd, trekken we terug, afgelost door de stoters.

De balans van deze dag was 2 doden en 5 zwaar gewonden en verscheidende licht gewond. Max was een oud sectiegenoot van onze sectie, het bericht dat hij was overleden kwam hard aan bij de jongens en mij. In Hoogerheide is hij bij ons in dienst gekomen. Het leven gaat door ook voor 2e Luitenant Peters. Hij werd deze dag bevorderd tot 1ste Luitenant.

16 Feb., Begrafenis van Soldaat Kroon en Max. Cornelissen. Dat de tijd door gaat blijkt wel uit verschillende dingen die op je afkomen b.v. bevordering luit.Peters op de dag van de gesneuvelde. Een Prinses wordt geboren, blijdschap en een extra hap. Parade op de Bodjong bij gelegenheid van die geboorte. Maar ook de begrafenis van de aan zijn verwondingen overleden dokter.

Het aangrijpende relaas van sobat v.d.Corput.

“Herman Kroon heeft in 1945 een anker en mijn naam Jan op mijn linker arm getatoeëerd. De manier hoe hij gesneuveld is, daar moet ik regelmatig aan denken”.

“Door een malaria aanval, kwam ik in de ziekenzaal en kreeg ook nog amoëbe dysenterie. Drie dagen en nachten bloed afgegaan, toen was het gebeurd met Jantje. Door ziekteverlof in Bandung ben ik weer opgeknapt, Die bewuste dag was er in het voorterrein een actie en kwam de dokter met de ziekenwagen op de post. De dokter kwam naar me toe en vroeg hoe het ging. Nog even wat gepraat en toen kwam de melding om een gewonde op te halen. Ik zei tegen de dokter dat ik mijn wapen zou pakken en als begeleiding mee zou gaan. Dat hoorde Herman Kroon, die net van wacht kwam. "Ik ga wel mee Jan, we zijn toch zo terug!" Ik wou dat hij later van wacht was gekomen of ik mijn mond had gehouden".

(brief van Jan v.d.Corput 2-6RI aan Marianne, 17-06-'05)

Een wel heel verdrietige en schokkende gebeurtenis.

Op **31 oktober** wordt Marianne 's avonds gebeld. Een verdrietige meneer **Chrisje Kessels** aan de lijn.

“Hallo meneer Kessels, hoe is het met u?” vraagt Marianne toch wat **ongerust**. “Marianne, het gaat wel goed maar toch niet helemaal. Ik heb u toch het **bordje**(door Chrisje Kessels zelf gemaakt met een speciaal door zijn vrouw gemaakte hoes .red.) gegeven van de **herdenking** in **Roermond**? Nu zijn de maten **boos** op mij en hebben mij **laten vallen**. Zij zeggen dat ik dat niet had mogen doen. Nu zit ik **alleen** en zij keren zich van mij af. Ik ben daar **heel verdrietig** over. Ik weet het niet. Ik **moet** nu mijn eigen bordje terugvragen van hen! Ik ben mijn **vrouw net verloren** en nu **verlies** ik ook nog eens mijn “vrienden”.

Marianne **schrikt** daar vreselijk van. Het is natuurlijk niet de bedoeling om 2-6R.I. sobats verdrietig te horen worden en vooral niet als het zulk aardige mensen zijn zoals Chrisje Kessels. Marianne heeft **onmiddellijk** meneer Kessels **gerust gesteld** en beloofd het bordje zo snel als mogelijk bij hem terug te brengen.

Natuurlijk is het bordje bij sobat Chrisje Kessels **terug gebracht**. Vanzelfsprekend zelfs. (zie foto). Toch zal er bij de eerst komende herdenking in Roermond (zaterdag 1 september 2012) een **prachtig nieuw bord** staan met het **2-6R.I. logo** en de **Tijgerkop** van de **T-brigade**. Daar zorgt **ons bestuur** dan weer voor. **Alle Tijgers zijn daar welkom**.

Dit is geen prettig stukje. Wij weten dat en begrijpen maar al te goed dat de meeste sobats hier niet vrolijk van worden. Maar als commissie hebben we toch besloten u van deze daad tegen mede sobats op de hoogte te stellen. Het laat u zien dat er “sobats” zijn die zich niet bekommeren om **het welzijn** van de sobats maar die alleen **zichzelf belangrijk** vinden. Helaas.

Toen we het bordje bij sobat Kessels terug brachten hebben we nog een lang gesprek met hem gevoerd. Tot **twee maal** toe vroeg Chrisje **angstig** of ik het bordje niet had **nagemaakt**. Hij vertelde ons heel dankbaar te zijn dat het bordje terug was. Het was een **onrustige periode** voor hem geweest toen hij **gedwongen werd** om het bordje terug te vragen. Op onze vraag wie hem er toe had gedwongen om nota bene zijn eigen bordje terug te vragen

kregen wij als antwoord: **Verdonschot!** “ Hij heeft ook **al meerdere keren gebeld** om horen of het bordje al terug was gebracht. Hij vond dat hij het bordje moest hebben. Terwijl het **mijn eigen** zelfgemaakte bordje is !”

De reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I.-T-brigade had al lang geleden besloten **niet meer** over de andere groep te praten of te schrijven. Maar na **deze gemene daad** van een zichzelf voorzitter noemende **Verdonschot (31e HUPVA)** ten opzichte van de **onschuldige 2-6R.I. sobat Chrisje Kessels** moeten we helaas dat besluit herzien. Je zet je sobats niet onder dwang tegen elkaar op!

Het volledige bestuur van reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I.- T-brigade, waar Marianne voorzitter van is, heeft tot doel het onderling contact tussen de sobats tot stand te brengen, te houden en te verstevigen en te zorgen dat de herinneringen aan 2-6R.I. en de T-brigade nooit vergeten zullen worden.

Wij willen de sobats, die dit stukje lezen, vragen sobat Chrisje Kessels te steunen in deze voor hem dubbel zo moeilijke tijd. Stuur hem alstublieft een kaartje of briefje. Misschien wilt u met hem telefoneren. Wij denken dat het hem goed zal doen. Laat hem niet aan zijn lot over. Laat ons trots zijn op de jongens met ware mentaliteit van onze Kapotte Schoen!

Dank u wel.

Het adres en telefoonnummer van Chris Kessels is:

Generaal Cronjestraat 3, flat 7-101. 5642 MH Eindhoven.

Telefoonnummer:040-2813024

door J © © p en Marianne

Getekend door het bestuur reünie nazorgcommissie-2-6 R.I., T-Brigade.

*(n.b. Chrisje Kessels heeft de redactie toestemming gegeven om over dit schokkende voorval te schrijven in deze Sepatoe Roesak. Met de mededeling dat **Sobats Antoon Mathijzen** en **Ceel Smulders** Chrisje wel trouw zijn gebleven).*

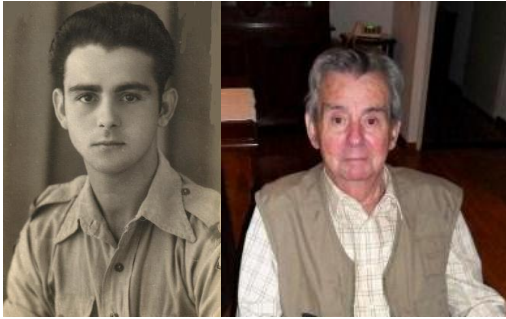
Op de koffie bij Guus Schouten in Roermond 7 nov.2011

Op dinsdagavond 27 september belde mevrouw Schouten met de mededeling dat het voor de familie Schouten **onmogelijke** was om de volgende dag naar de reünie te komen. Guus had te veel last van **evenwichtsstoornissen**. Het was echt onverantwoord. Zij zijn beiden echt heel verdrietig hierover. **Marijke** opperde een thuisbezoek te koppelen aan het terugbrengen van het herdenkingsbordje van Chrisje Kessels.

Nadat we het bordje bij **Chrisje Kessels** hadden terug gebracht hebben we hem begeleid naar de eetzaal in het verzorgingshuis waar hij woont. Daarna namen we hartelijk afscheid van een **opgeluchte** sobat. Chrisje kon nu weer rustig eten zei hij. "Hartelijk dank voor het **zo snel terugbrengen**, Marianne," zei hij blij.

Door naar **Roermond**. We hadden een beetje problemen met parkeren. Dat werd door sobat Schouten mooi opgelost. Wij mochten zijn privé parkeerplek gebruiken. Hij stond ons al op te wachten bij de deur. Zijn vrouw Mia stond bij een andere ingang van de parkeerruimte. Via de lift gingen we naar de etage waar familie Schouten woont. Na binnenkomst in de gezellige flat kregen we al gelijk te horen dat het waarschijnlijk de laatste keer was dat we daar waren want meneer en mevrouw Schouten waren 's morgens naar een **bejaardenflat** geweest, hadden daar rondgekeken en zelfs al een maaltijd meegegeten. "Het was echt heerlijk," vertelde mevrouw Schouten. "Guus hoeft niet meer te koken. Bovendien geen gesjouw en het opruimen van de boodschappen meer. "We gaan daar zeker naar toe **verhuizen**." Nog voordat de koffie op tafel stond begon sobat Guus, zichtbaar heel emotioneel, al te praten over hoe verdrietig hij het had gevonden dat hij niet naar de reünie in Vught kon.

Hij miste het en stond zelfs nog in tweestrijd toen zijn vrouw ons belde. Maar zelfs de buurvrouw had gezegd dat het onverantwoord zou zijn als hij toch ging. “Volgend jaar wil ik er toch weer bij zijn, Marianne,” zegt hij. Wel was hij blij dat het zo druk was geweest.

Tijdens de koffie vertelde mevrouw Schouten dat het haar bijzonder veel **overredingskracht** had gekost om Guus **niet** naar de reünie te laten gaan. “Ik gun het hem van harte Marianne, maar het gaat echt niet.

Het is gewoon gevaarlijk,” vertelt ze **verdrietig**. “We hebben de **auto weggedaan**. Guus is al 86 en ik ben 83 jaar. Mijn ogen zijn erg slecht door ziekte en Guus gaat het lopen en spreken slechter af. Daarom gaan we nu ook naar het bejaardenhuis”.

Sobat Guus vraagt aan Marianne over sobat **Ad van Hooijdonk**. Marianne vertelt de nodige informatie en vraagt hoe het sobat Guus eigenlijk is vergaan tijdens **de oorlog**. “Ik heb **ondergedoken** gezeten in het **plaatsje Neer**,” vertelt Guus. “Daar moest ik kei hard werken. In de oorlog was ik al **verpleger**.

Toen ik mij aanmelde als O.V.W. er moest **mijn vader** voor mij tekenen. We hadden **14 kinderen** thuis. Mijn vrouw kende ik al voordat ik naar Indië ging. Zij komt uit een gezin met **6 kinderen**. Hoewel we helaas zelf geen kinderen hebben zijn er wel altijd kinderen om ons heen geweest. We hebben nog steeds veel visite en een heleboel omgang met nichtjes en neefjes.

De telefoon gaat. Het is **nichtje Patricia**. Zij belt zomaar even. “We hebben visite,” zegt mevrouw Schouten. “Dan bel ik straks wel weer even terug,” zegt Patricia.

“Toen Guus terug kwam uit Indië stond ik al **op hem te wachten**,” vertelt mevrouw Schouten lachend. Guus ging weer aan de slag als **verpleger**. Later begon hij aan een 30jarige loopbaan als **postbezorger**. Familie Schouten woonde eerst in **Thorn**, bij de moeder van mevrouw Schouten. Later verhuisden zij naar **Roermond**. Het gesprek kabbelt gezellig voort. Marianne stelt voor de **foto's** die tijdens de **reünie** zijn gemaakt te laten zien via haar **laptop**. Terwijl mevrouw Schouten de kopjes afruimt en Guus plaats maakt op de grote tafel, doet hij een stap en **valt ineens achterover**. **Knalt** met zijn **hoofd** tegen een kasthoek en ligt dan **gestrekt** op de **grond**. Joop is er **gelijk** bij. Guus hoofd bloedt, en Joop vraagt gelijk om een **schone theedoek**. Mevrouw Schouten is even helemaal in **paniek** maar Marianne helpt gelijk met een theedoek pakken. **Joop** stelt sobat Guus **gerust**. Marianne pakt direct **de telefoon** en vraagt om de

naam of het nummer van de **huisarts**. In de schrik en verwarring weet mevrouw Schouten dat niet meer. Gelukkig ziet Marianne in een laatje een notitieboekje met adressen. Kan na wat zoeken toch de naam en het nummer van de arts vinden. De assistente vraagt: “Is patiënt aanspreekbaar? Is er veel bloedverlies? Weet hij nog welke dag het is?” “**Vrijdag**,” zegt Guus. Verontrustend, want het is **maandag**. Andere vraag: “bij welk onderdeel was u ingedeeld in Indië?” “**2-6R.I.**,” zegt Guus. Gelukkig, dat is beter. De assistente belooft dat de huisarts **direct** even langs zal komen.

Wachtend op de dokter blijft **Joop bij Guus** op de grond zitten, en Marianne gaat **ter afleiding** met mevrouw Schouten **de afwas** doen. De telefoon gaat. Marianne neemt op, meneer Schouten ligt op de grond en mevrouw Schouten is te zenuwachtig. “Met het huis van meneer en mevrouw Schouten,” zegt Marianne.”U spreekt met Marianne.” “Wat is er aan de hand, wie bent u eigenlijk,” klinkt er verbaasd aan de lijn. Het is nichtje Patricia. Marianne legt uit wat er is gebeurd en Patricia zegt gelijk naar de familie Schouten toe te komen.

Wat later laat Marianne **de dokter** binnen. Hij bekijkt Guus en zijn **verwonding**. Helpt hem dan samen met Joop **overeind** en zet hem op een stoel. Guus is een **harde** maar het is wel een flinke wond. De arts besluit toch Guus naar het ziekenhuis te laten gaan om te kijken of er misschien inwendige kwetsuren zijn. De dokter maakt een afspraak bij **EHBO** in het **ziekenhuis** en vertrekt weer. Joop zit bij sobat Schouten terwijl Marianne met mevr. Schouten wat praktische dingen regelt, zoals het ziekenfondspasje en de medicijnkaart.

Wat later komt het nichtje **Patricia** binnen. Zij wordt bijgepraat. De echtgenoot van Patricia staat beneden al te wachten met de auto. Patricia was zelf op de fiets gekomen. Sobat Guus wordt in de auto geplaatst en Joop wikkelt de **handdoek** om zijn hoofd. Het is om te voorkomen dat het bloed aan de bekleding komt. “Je lijkt wel een **Taliban**,” zegt Joop tegen Guus. Die moet er ondanks alles om **lachen**. Patricia klimt achter het stuur, mevrouw Schouten zit achterin en de echtgenoot van Patricia klimt op de fiets. Wij wensen sobat Guus **veel sterkte** en groeten mevrouw Schouten en hopen dat alles goed komt met haar man. We zwaaien als de auto weggrijdt naar het **hospitaal**. Dag Guus.

Een onverwacht abrupt einde van een in eerste instantie zeer **gezellige visite**.

Later blijkt , als Marianne met mevrouw Schouten belt, dat het gelukkig wel **meevalt**. Er zijn geen inwendige kwetsuren en de wond is met twee hechtingen dicht gemaakt. Guus heeft **alweer praatjes**, mevrouw Schouten is gelukkig over de ergste schrik heen. Zij kijken beiden nu uit naar hun **verhuizing** naar de **bejaardenflat**. Wij blijven contact houden met hen.

Op bezoek bij sobat Poorte in Rijssen.

Woensdagochtend 28 september 2011. Op weg naar de kazerne in Vught worden wij mobiel gebeld. **Sobat Poorte uit Rijssen**. “Ik kan niet naar de reünie komen want de gezondheid van mijn vrouw laat het niet toe. Wij beloofden, in overleg met **Marijke**, bij hem en bij **sobat Schurink** binnenkort een kopje koffie te komen drinken. Haar idee is om dan eerst naar **sobat Schurink (Enschede)** te gaan en daarna naar **sobat Poorte (Rijssen)**.

In november was het nodig om een **geschikte gelegenheid** te zoeken voor **de reünie van 2012**.

Omdat de voorgaande reünies er **goed** verzorgd waren, gingen wij ons licht opsteken bij de kazerne in Vught voor een grotere, maar ook nog gezellige ruimte. **Wij denken in 2012 meer dan 150 aanmeldingen te ontvangen**. Die grotere ruimte is daar alleen op de **zaterdag** voorhanden. Het bestuur heeft een optie genomen voor **zaterdag 29 september 2012**. Meer hierover verderop in deze SEPATOE ROESAK.

Na telefonisch contact, eerder in de week, bleek dat we bij de **familie Poorte** van harte welkom zouden zijn. Bij **familie Schurink** was helaas de gezondheid van **sobat Schurink** niet goed. **Mevrouw Schurink** zei dat meneer Schurink zich niet zo lekker voelde. Hij had problemen met de **bloedverdunners** en lag **op bed**. In goed overleg met haar besloot Marianne het bezoek aan **Enschede** dan **uit te stellen** naar een **geschiktere** datum. Mevrouw Schurink vond dat prima.

Het bezoek en het overleg in de kazerne kostte nogal veel tijd.. Marianne had familie Poorte snel even opgebeld dat het wat later werd. Zij hadden er geen probleem mee en bij aankomst kwam de koffie gelijk op tafel. Mevr.Poorte heeft eerder dit jaar een zeer ingrijpende operatie moeten ondergaan. Het is nu, ondanks dat, gelukkig alweer een stuk beter met haar. De buurvrouw, die even op visite was, bracht de koffie nog even snel op tafel. En dan werd het vertellen. **Sobat Poorte**. Wat kan die man vertellen. Het lijkt wel een **wandelende encyclopedie** over Indië.

De meest **interessante details** werden aangesneden. Joop had zijn handen vol aan het opschrijven van de belevenissen van **sobat Poorte**.

Als eerste hadden we het over het bezoek aan **sobat Schouten** in Roermond. Ook familie Poorte schrok van de gebeurtenissen daar. “Hij heeft vorig jaar nog de voordracht gedaan op de reünie,” zegt meneer Poorte. “Ik kon hem toen moeilijk verstaan, hij is **Brabander** en die versta je toch al moeilijk,” lacht Twentse sobat Poorte. Dan komt sobat Poorte met een onthutsend nieuwtje. Joop dacht dat hij ook al een beetje af wist van de Indië-gangers maar het verhaal dat er **twéé Toko’s Oen** waren geweest verraste zowel Joop als Marianne.

Vol overtuiging vertelt sobat Poorte dat er het Toko Oen **café** was maar ook een Toko Oen **goudsmid**. De eerste verrassing! Er komen er meer.

De middag is nog lang niet voorbij. Sobat Poorte was O.V.W. er. En was al beroeps toen hij werd uitgekozen voor Indië. Hij zat bij de grensbewaking. Via Assen ging hij naar Southampton. Vervolgens met de Kota Agon naar Indië.

Soms kijken meneer en mevrouw Poorte samen op **Google**, ja, per computer, naar de plaatsen waar sobat Poorte is geweest. “Ik kan aardig overweg met de computer,” zegt meneer Poorte. Dan begint hij over **kapitein Vaessen**. “Jammer dat die niet doodgeschoten is,” zegt hij hartgrondig. “Dat was een **vreselijke vent**. Op patrouille had ik eens een dikke knie en moest toch mee. Toen zei hij: ‘als wij terugkomen, zal er een van ons niet bij zijn.’ Dan schiet ik jou alvast dood, zei ik toen. Alles van **1-6R.I.** deugde en van anderen niets, vond die vent **Vaessen**.” Sobat Poorte neemt **geen blad** voor de mond. Als hem iets dwars zit zegt hij het ook. Herinneringen vliegen voorbij. Hoe ging het eigenlijk met u **in de** oorlog in Nederland?, vraagt Marianne. “Voor Indië zat ik dus bij de **grenswacht**. Zeg maar **douane**.” Het ene verhaal na het andere. Voor het vertrek naar Indië kende hij zijn vrouw nog niet. Dat gebeurde pas na thuiskomst. In 1952 zijn zij op 10 juli getrouwd. Wat later begon de ellende, sobat Poorte kreeg **kinderverlamming**. Dat duurde een half jaar. Ondanks dat kreeg het echtpaar Poorte 3 kinderen, 2 meisjes en een jongen. Die zorgden voor 4 kleinkinderen.

We hebben zelfs nog een achterkleinkind vertelt mevrouw Poorte glunderend. Beide overgrootouders zijn het er over eens dat het een bijdehand schatje is. Sobat Poorte vertelt van alles te hebben

gedaan als werk. Bij de post (zeg maar armoe, volgens mevrouw Poorte). Veel werk en hard werken, totdat een ongeval sobat Poorte uit het arbeidsproces haalde. Afgekeurd. Maar het Indië verhaal gaat verder. Over **aan den Boom**, die raakt gewond en werd op een **draagbaar** vervoerd. Ze kregen vuur van boven en moesten terug trekken en iedere keer de draagbaar op de grond zetten tot aan de versperring toe. **Aan den Boom**, was gewond en ging toen naar het havencommando. Was haven commandant. Na de overdracht ging hij nog naar **N.N.G.** als haven commandant in **Manokwari**. Zo zag sobat Poorte op het internet ook nog sobat Hovens op de foto's van de reünie . “ O ja, die Hovens. Fijne vent was dat. Zo te zien heeft hij nog steeds dat zelfde lachje,” glimlacht Poorte. Ik heb al met hem gebeld. Dan komt het verhaal over sobat Bout. Hij werd neergeschoten terwijl Poorte er bij zat. “De man werd eerst naar het Elizabeth hospitaal gebracht,” zegt Poorte. “Toen later naar Nederland, per boot. Hij is onderweg overleden en overboord gezet. Een z.g. zeemansgraf.” Meneer de Poorte is nog lang niet uitverteld maar de klok voor de bezoekers tikt voor vertrek. Het is gezellig en interessant maar wetende dat we toch ook nog contact via de email houden, moeten Marianne en Joop toch helaas afscheid nemen. We hebben nog een lange reis voor de boeg. Morgen ook weer vroeg op. Marianne moet morgen naar haar werk. 's Avonds laat arriveren Marianne en Joop thuis. Vermoeid maar wel voldaan. Want 500 kilometers rijden op een dag gaat niet in je koude kleren zitten, de verwarming stond in de auto aan! Maar we hadden genoten. Fantastische verhalen. Lekkere koffie. Meneer en mevrouw Poorte hartelijk dank voor de gastvrije ontvangst en natuurlijk ook voor de mooie verhalen!

Aan:H.V.O.K.L.
Van: V.O.K.L. -T-Brigade.

Semarang 1 april 1946

De T-Brigade op het moment bestaande uit: 1-R.S., 2-6 R.I., en 2-13 R.I. is 13 en 14 maart ontscheept te Semarang en heeft in de zeven daarop volgende dagen bijna alle verdedigingsposten van de stad overgenomen van de Britsche 5^e Para-Brigade.

1-R.S.

Bataljonscommandant majoor J.H. Tymann.

Sterkte: hoofdofficier	1
Subalterne-officieren	24
Vaandrags	6
Sergeant-majours	5
Sergeant	85
Overige rangen	<u>651</u>
Totaal	<u>772</u>

Er bevinden zich op het oogenblik 16 man in het bataljonshospitaal en 14 in het St. Elisabeth Ziekenhuis, Semarang. Hieronder zijn 2 gewonden, de rest zieken. Gesneuveld zijn in de actie van 1 april 2 soldaten eerste klas, t.w. A. Bylsma en J.M. van Houte.

De stand van de uitrusting en bewapening is in een bijlage weergegeven.

Het bataljon is gelegerd in goede, steenen gebouwen. Hoofdkwartier N.I.L.L.M.Y.-gebouw, Heerenstraat. Er is in alle gebouwen electrisch licht, maar uiterst weinig water. Het pompstation is n.l. nog steeds in handen van extremisten. Er zijn weinig veldbedden in de legersplaatsen, de helft slaapt nog op de grond. Op de posten hebben de manschappen 's nachts ontzettend veel hinder van muskieten.

De voeding is absoluut onvoldoende, er is te weinig meel en brood te bakken, te weinig aardappelen, geen rijst als aanvulling, geen vruchten en geen verse groenten dus ook de benodigde vitaminen ontbreken. De tabletten om dit gemis te compenseren zijn er ook niet. Bijna alle manschappen krijgen reeds van hun vertrek uit Malakka, dus 5 weken, cakes te eten, hetgeen op de eerste plaats op den duur vrij onsmakelijk is, en op de tweede plaats de toch al slechte toestand der gebitten op, een onrustbarende manier doet toenemen.

De Welfare-verzorging is zeer slecht. Er is geen Naafi en Efi, er is nog geen groote cantine voor de manschappen aangezien er nog niets is om hen in deze cantine aan te bieden. Er zijn nu reeds 10 dagen geen cigarettten meer uitgedeeld. Ze krijgen op het oogenblik zeven cigarettten per dag, aangezien hun 24 uur in stelling is dit absoluut onvoldoende en werkt zelfs zeer funest. Bij de laatste groote acties kon niet eens een extra-cigaret aangeboden worden aan de terugkeerende. Ik zou U met de meeste nadruk willen verzoeken Uw bemiddeling in deze te verleenen, aangezien dit, vooral ook met het oog op de Engelsche bataljons, die alles maar dan ook alles op dit gebied bezitten, hetgeen natuurlijk aan onze menschen bekend is, zeer funeste gevolgen kan hebben.

De geest in de troep is buitengewoon goed. Geestdriftig en met volle ijver worden alle taken vervuld, ondanks bovengenoemde gebreken.

Dit bataljon heeft een goede vuurdiscipline en gevechtswaardigheid reeds enkele malen in acties kunnen bewijzen en wordt in deze ten zeerste door den Engelsche Brigadecommandant geprezen.

Zowel officieren als manschappen stellen een groot vertrouwen in hun bataljonscommandant. Er heerscht een prettige verstandhouding tusschen officieren onderling alswel tusschen officieren en manschappen. Er zijn tot nu toe geen extremitische of anderszins verkeerde elementen in dit bataljon waargenomen.

De houding van de troep tot de Europeesche bevolking en omgekeerd is uitstekend. De manschappen worden uitgenodigd bij de Eurpeesche bevolking aan huis en omgekeerd geeft dit bataljon cabaret-voorstellingen voor de burgerbevolking. De houden ten opzichte van de Inlansche bevolking is streng maar correct. Omgekeerd mag ik wel zeggen, dat er een groote mate van ontzag heerscht onder deze bevolking ten opzichte van het bataljon. Regelmatig wordt ook overgebleven voedsel aan de Inlandsche bevolking uitgedeeld en enkele zieken zijn reeds uit vooruit geschoven stellingen meegebracht en door onze menschen verzorgd.

De verhouding tot de andere bataljons is goed te noemen, er wordt op mijn aanraden door dit bataljon alle aanleidingen tot misverstanden zoveel mogelijk vermeden, vooral is dit noodzakelijk gezien de beide andere bataljons nog steeds niet over hun "Stoottroepen-complex" heen zijn. Dit laatste uit zich sterker onder officieren als onder de manschappen. De gemeenschappelijke actie van 1 april, stoottroepen gecombineerd met 13 R.I. onder algeheel commando van majoor Tymann, verliep in de meest mogelijke samenwerking tusschen beide eenheden.

Verhouding tot K.N.I.L. -eenheden minder goed. Mijn inziens, doordat bij de laatsten een algeheel andere mentaliteit heerscht, gevormd door een gedwongen militair zijn, een meer of minder gedood enthousiasme door de jaren van krijgsgevangenschap en eventueel ook hierdoor een ontzettende onverschilligheid wat dienstzaken en discipline betreft. Op zedelijkheidsgebied staan deze menschen op een heel ander niveau. Door het geringe contact met deze eenheden heeft dit nog niet tot groote onaangenaamheden aanleiding gegeven.

Verhouding tot K.N.I.L.-officieren, dus tot de brigade-staf, wordt zienderogen beter. Vele van de staf-officieren echter begrijpen nog heel weinig van de bataljons en zijn reeds bezig op de hun door en door bekende Indische wijze, die ons uiteraard nog steeds niet ligt de brigadebelangen te behartigen.

De verhouding tot de Engelsche eenheden is zeer goed wat bevelvoering betreft. De verhouding tusschen de manschappen onderling is minder goed. Oorzaken van dit laatste: ten eerste, ondervindingen in Malakka, ten tweede, de ongelijke verdeeling van de Welfare, dwz. De Engelschen hebben alles en onze troepen niets. Ten opzichte van Britsch-Indische troepen stan onze troepen zeer afzijdig, voornaamste reden, optreden van deze troepen ten opzichte van de burgebevolking.

Punten van belang voor dit bataljon:

- 1ste zeer spoedige aanstelling tot kapitein van de waarnemend bataljonscommandant de eerste luitenant Smithuizen,
- 2^e bevordering zeer spoedig van de drie beste compagniescommandanten tot tweede luitenant

2-6 R.I.

Bataljonscommandant majoor Verheijen

Sterkte: hoofdofficieren	3
Subalterne officieren	25
Adju.ooficieren	1
Sergeant-majoor	9
Sergeant	42
Corporaals	83
Soldaat 1 ^e kl.	70
Soldaten	519

In ziekenzaal 10 man, in Elisabeth ziekenhuis 4.

Er is een nijpend te kort in de bataljon aan ondergoed, sokken en groene uniform kleeding. Verdere tekorten: geen reservermunitie, reserverholsters niet aanwezig, 2-inch mortiermunitie te kort, te kort aan Stenmunitie, tekort 9 kijkers en 9 kompassen en 9 wapens voor Intelligenee-sectie.

Het bataljon is vrij goed gelegerd in het Protestansch Weeshuis , Bodjong. Er is op het oogenblik electricch licht aangelegd en er is een waterput op het terrein. Er zijn echter veel te weinig veldbedden en ook de officiersverblijven zijn minder goed.

Ook voor dit bataljon is de voeding onvoldoende en wel om dezelfde reden als bij 1-R.S. Ook hier is een nijpend gebrek aan Welfare. De soldaten die vrij zijn kunnen zich 's avonds nergens ophouden en er is in Semarang maar een kleine streek die "in bounds" is. Wij krijgen ook van dit bataljon dagelijksche aanvragen voor cigarettten, vooral voor de menschen in de stellingen. Ook vertoont zich hier een nijpend gebrek aan tandpasta.

De geest van dit bataljon is zeer goed, vooral onder die compagnieën, die ingezet zijn en die vol trots zijn over de door hun behaalde resultaten in de afgelopen acties. Het vertrouwen van de officieren in hun bataljonscommandant is niet bijster groot. Ook zijn optreden wordt onder officieren en buitenstaanders dikwijls gelaakt. Zijn optreden tegenover zijn soldaten is zeer stug, in één woord, hij is niet geliefd bij zijn bataljon. Via de brigadecommandant heb ik een oudere K.N.I.L. officier, de majoor Brumme, in dit bataljon gekregen in plaats van de eerste luitenant Kamphorst van het K.N.I.L. die volgens hetgeen ik daar meemaakte in dit bataljon niet op zijn plaats was. Op deze manier trachtende een betere verhouding in het commando van dit bataljon te brengen. De waarnemend bataljonscommandant, de kapitein Hoogenraad, is een zeer actieve persoonlijkheid waarop dan ook op het oogenblik het bataljon draait. In het officieren-corps merken we hier twee groepen, aan de eene kant de bataljonscommandant met drie officieren en aan de andere kant, de rest. Ook hierin wordt getracht zooveel mogelijk verbetering te brengen. Er valt verder nog op te merken, dat de compagniescommandant kapitein van de Broek, nog steeds wacht op zijn terugzending naar Holland, zeer weinig actief is, een zeer sloome indruk maakt en herhaaldelijk vraagt om een administratieve functie voor het geval hij niet teruggeroepen wordt.

De verhouding tusschen officieren en manschappen is verder goed te noemen; de houding tot de bevolking en omgekeerd is uitstekend. Ook deze manschappen worden steeds uitgenodigd bij Europeesche families thuis. De verhouding tot de andere bataljons is uitgezonderd het beruchte "stoottroepen-complex" goed. Verhouding tot KNIL en Engelsche eenheden is dezelfde als door mij weer gegeven bij 1-R.S.

Punten van belang voor dit bataljon:

- 1ste een zeer spoedige rectificatie van de delegatiegelden van enkele officieren, die door mij gespecificeerd hierbij gevoegd worden;
- 2de ook zeer spoedig overplaatsing van kapitein van de Broek.

2-13-R.I.

Bataljonscommandant majoor Erdman		
Sterkte	Hoofdofficieren	2
	Subalterne officieren	25
	Vaandrags	1
	Sergeant-majours	6
	Sergeant	53
	Corporaals	57
	Soldaten	<u>566</u>
	Totaal	710

Gedetacheerd van staf T-Brigade officieren 1 (tandarts), corporals 2, soldaten 1. Gedetacheerd van L.O.C. sergeant 2, corporaals 1, fuseliers 2 (tolken) Opgenomen in bataljonsziekenzaal 13 soldaten en drie corporaals, in Elisabeth Ziekenhuis 9 soldaten. Overleden tijdens verblijf in Semarang soldaat Burgers J. M. stno. 201203300.

Tekorten aan kleeding en uitrusting in aparte bijlage.

Bataljon is zeer goed gelegerd in de kazerne te Djatingaleh, alwaar zich ook het hoofdkwartier bevindt. Er is electrisch licht in de gebouwen, maar weinig water; ook hier tekort aan veldbedden. Voeding onvoldoende, zie uitleg andere bataljons. Er is hier een begin gemaakt met de groote bataljonscantine, waar de zaak op het oogenblik met Inlandsche gefabriceerd goed draaiende gehouden wordt. De geest in de troep is zeer goed. Ook dit bataljon heeft diverse groote en kleine acties kunnen bewijzen wat ze waard zijn. De verhouding tusschen officieren onderling is uitstekend, er heerscht hier een zeer goede corpsgeest. Alhoewel er mij wel een te dikwijls gesproken wordt over het feit dat velen van hen gedwongen hier zijn. De verhouding tusschen soldaten en officieren laat op het oogenblik niets te wenschen over. Verhouding tot burgerij en andere eenheden, zooals bij voorgaande bataljons.

Enkele algemene punten:

Ik mag er uw aandacht op vestigen, dat wij in Semarang de droge periode tegemoet gaan, zoodat wij binnen enkele maanden eventueel zonder water komen. Ik moge er nogmaals Uw aandacht op vestigen, dat de voeding van deze bataljons zeer veel te wenschen overlaat, dat er verder bij geen enkel bataljon een behoorlijk en uniform hoofddeksel bestaat. Diverse soldaten loopen zonder hoofdbedekking en andere groepen met alle mogelijke samenraapsels van hoofdbedekkingen.

Ik moge U mededeelen, dat de groote actie van 1 april, die ons 2 gesneuvelden bezorgt heeft en de tegenpartij 95, een zeer zware geweest is, uitgevoerd door 3 compagnieën en 3 pelotons uitsluitend K/L met ondersteuning van Engelsche artillerie. Dat in deze actie, die duurde van 4 uur 's morgens tot 13.00 uur, alle troepen een groote vastberadenheid ten toon gespreid hebben en door de Engelsche brigadecommandant geprezen werden voor hun discipline en doortastendheid.

De V.O.K.L.-T.Brigade
De majoor,
J.R.P. Crasborn, mbe

Met dank aan Tom Andersen

Overleden sobats

A. Haan uit Landgraaf. Soldaat, 4^e Cie.
Geboren 2 mei 1924 en overleden 13 september 2010

G.J. Hendriks uit Breda. Soldaat.
Geboren 21 april 1919 en overleden 5 mei 2011.

J.H.P. Cats uit Bergen op Zoom. Sergt. 4^e Cie.
Geboren 18 maart 1924 en overleden 7 juni 2011

A. Persoons uit Reusel. Soldaat.
Geboren 14 mei 1926 en overleden 13 juni 2011

T. Doelen uit Brunssum. Soldaat 1^e klas.
Geboren 13 februari 1925 en overleden 25 juni 2011

A.M. Buckens uit Oud Gastel. Soldaat, 4^e Cie.
Geboren 2 november 1925 en overleden 9 juli 2011

J.H. Wijers uit Breda. Sergt.
Geboren 1 september 1921 en overleden 24 augustus 2011

M. Sulkers uit Dinteloord. Soldaat. 1^e kl. 4 Cie.
Geboren 27 juli 1926 en overleden 23 september 2011-11-26

G. Koch uit Uden. Sergt.
Geboren 23 september 1926 en overleden 2 oktober 2011

A. A. v.d. Heijden uit Roosendaal. Sold. 4^e Cie.
Geboren 28 februari 1923 en overleden 24 oktober 2011

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie herinneringen.

2-6R.I. respect tot het einde en verder

Via Overste Marc Jacobs (LBJ) vernamen wij dat op woensdag 23 november j.l. onverwacht is overleden Kapt. b.d. Leo v.d. Braken. Leo v.d. Braken was meerdere malen bij ons op de reünie aanwezig.

Bij de Limburgse Jagers tijdens de van Phaffdag in Weert.

Vrijdag 25 november 2011 waren wij op uitnodiging van de Limburgse Jagers aanwezig op de Phaffdag op de van Hornekazerne in Weert. Tijdens deze dag wordt herdacht dat op 23 november 1813 de oprichting van het oudste stamonderdeel van de Limburgse Jagers, het Linieregiment van Phaff is opgericht. Nu stond deze dag in het teken van de **Indiëveteraan**. In het kader daarvan heeft **Marianne** een vergroting van de foto van **overste Marc Jacobs** met **sobat Jan Laus**, genomen tijdens onze reünie van 28 september, aan de overste overhandigd. Tijdens de blauwe hap kwamen wij samen met **Jan Laus** in gesprek met **generaal b.d. de heer Leen Noordzij**, voorzitter van het **veteranenplatform**.

Kolonel Rob Querido werd deze dag benoemd tot **Limburgse Jager van verdienste**. Namens de reünie-en nazorgcommissie hebben wij hem een felicitatie toegezonden.

Foto's reünie Vught 2011.

Iedere bezoeker is door onze reüniefotograaf op de gevoelige plaat vastgelegd. Het was de intentie om al deze foto's in een fraai arrangement op een DVD te branden. Helaas ontbreekt het ons momenteel aan de kennis en tijd om dit vakkundig te realiseren. De portretfoto's heeft u in klein hier in het boekje aangetroffen. Voor overige foto's en de grote portretfoto's kunt u terecht op <http://photobucket.com/sepatoeroesak> Hier vindt u al de foto's van de reünie.

Mocht u toch een fotoafdruk van één of meerdere foto's van ons secretariaat willen ontvangen, zijn wij wel genoodzaakt u daarvoor een kleine vergoeding te vragen.

De volgende reünie staat gepland voor:

ZATERDAG 29 SEPTEMBER 2012 in VUGHT.

U wordt allen op een later tijdstip per nieuwsbrief hierover weer geïnformeerd.

Tijgerbadge.

Bij voldoende vraag naar de door de re-enactmentgroep gedragen Tijgerbadge is het mogelijk om bij de goudsmid Sanne van Boeckel nog een aantal van deze Tijgeremblemen te laten maken. Echter hier hangt dan wel weer een prijskaartje aan. Hebt u interesse, neemt u dan contact op met het secretariaat.

Leuk?

Zou u het ook leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op **visite** komen? Laat het ons weten.

Bel. Schrijf. Mail. Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!

Hebt u hulp nodig bij **militaire nazorg**? Geef ons een seintje, wij zullen ons best voor u doen u op de juiste weg te helpen.

Zoekt u andere (vergeten) **sobats**? Vraag het ons. Wij hebben een enorm bestand met veel **adressen**.

Hebt u een **jubileum** b.v. 60 jaar getrouwd, behaalt u een **speciale leeftijd**, wordt u **grootvader** of **overgrootvader**, laat het ons weten.

Ligt u in het **ziekenhuis**, of moet u naar het ziekenhuis voor **langere tijd**, laat het ons weten!

Kijkt u op het binnenblad kافت for telefoonnummers, adressen en e-mailadressen.

Marianne : Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het **antwoordapparaat**, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

Wij hopen dat u hebt genoten van dit boekje Sepatoe Roesak.

Maar vergeet u het niet, dit werk voor u kan alleen blijven bestaan door uw donaties.

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade:

ABN-AMRO, rekeningnummer 97.21.38.021.

t.n.v Mevr.M. Lankhuizen, Hoogvliet.

O.v.v. reüniecommissie 2-6 R.I. T-Brigade.